

FEBBRAIO

1964

áer

OLASHEZ

C E C A

A O X O

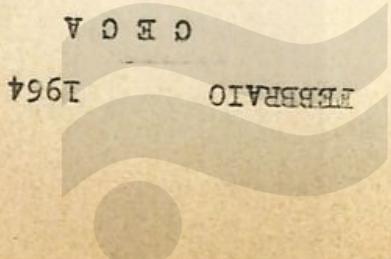
1	P.Kubeš	P.Ovečka	14'	Per la festa della Purificazione BMV
Notizie dal mondo cattolico
La Chiesa in Giappone
3		P. Ovečka		Il marxismo ateo ed il cristianesimo
Che cosa è preceduto l'incontro tra il
S.Padre ed il Patriarca Ecumenico
4		P.Ovečka		La lettera dei Vescovi Austriaci sulla
Costituzione Liturgica /1/
5		P.Ovečka		La conclusione del Ottavario a Istanbul
Notizie dal mondo cattolico
6		P.Ovečka		Considerazione sull'Epistola della Domenica
Omelia
7		P.Ovečka		Spunta l'aurora /St. 4/
Fundamenti della fede in Dio nel
capitalismo ?
8	Turek	P.Ovečka		L'Istituto per l'ateismo a Mosca
9	Don Vrána	P.Ovečka		Solovjov sull'astinenza
10		P. Novotný		La lettera dei Vescovi Austriaci /2/
Il Culto dei SS/Cirillo e Metodio -
mezzo per la unione dei cristiani
11	P.Špidlík	P.Ovečka		Anche l'uomo moderno ha bisogno della
mortificazione
12		P.Špidlík		
13		P.Ovečka		
14	P.Špidlík	P.Ovečka		
15	P.Špidlík	P.Ovečka		

12. 5. 1964 9. 5. 1964

- 17 P. Ovečka
18 P. Ovečka
19 Turek P. Ovečka
20 Turek
21 P. Ovečka
22 P. Ovečka
24 P. Ovečka
25 Sign. Turek
26 P. Špidlík
27 P. Novotný
28 P. Ovečka
29 P. Ovečka

- 14 Notizie dal mondo cattolico
"Rimproveri"
400 anni dalla morte di Michelangelo
Bilancio missionario 1963 /St. 5/
Come si è formato l'ecumenismo
cattolico /St. 11/
Notizie dal mondo cattolico
Per la seconda domenica di Quaresima
Notizie dal mondo cattolico
Galileo Galilei e la scienza moderna /St. 14
Il Beato Giovanni Nep. Neumann a Praga
S.S. Patriarca Ecumenico Athenagoras I
Notizie dal mondo cattolico
Quaresima nello spirito della Liturgia

RadioVaticana.cz
Česká sekce Vatikanského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Sv.Otec jmenoval sídelním biskupem v Čenstochové mons.Štěpána Barelu,který byl doposud čenstochovským světícím biskupem.

Dnešní L'Oss.Romano ~~xxx~~^{věnuje mň 3} uvodník ~~xxx~~^{tomuto proslovu.)}

Poukazuje v něm na sou-

vislost nauky, kterou hlásá papež Pavel VI. s tím, co hlásal Pius XIII. a Jan 23. Slova Pavla VI. zcela odpovídají požadavkům dnešní doby. Vat.deník tak odpovídá na útoky komunistického deníku L'Unita. ^{Vat. A.} Odsuzuje způsob, jakým komunisté nesprávně vykládají projevy Jana 23; komunisté si nevědí rady, protože svět se divá ^{s největšími nadějemi} k rimskému papazskému stolci; hledají politické náznaky tam, ^{(podobně jak u papeže Jana} ^I u Pavla VI.
kde jde jen o pokyny a výroku rázu pastoračního.

Ekumenismus spočívá v úsilí křesťanských společenství navzájem se chápout a vyměnovat si názory v duchu vzájemné důvěry a opravdové lásky, prohlásil biskup z Kingstonu na Jamaice mons.John McEleney v proslovu ^{příslušníkům} k židovského náboženství. Dík práci papeže Jana křestané dnes už nejsou jak snad byli jindy a také jejich poměr k židům se změnil." Je to po prvé, že katlický biskup mluvil v synagoze.Mons.Johna McEleneye ~~xx~~ uvedl rabín Silverman; s dojetím vzpomněl papeže Jana a vyjádřil svou radost nad nedávnou poutí papeže Pavla do Svaté země. Mezi přítomnými v synagoze byl též místní anglikánský biskup a jamaický ministerský předseda.

Ředitel deparmentu pro výchovu britské kolonie Hongkongu dr.Petr Donohue vyslovil svou chválu nad usilovnou a užitečnou prací katolických misionářů na poli školském a výchovném.Dr.Donohue mluvil při otevření nové anglicko-čínské školy, kterou řídí řeh.sestry od Nep.Početí. Je těžké poděkovat patřičně všem katolickým řeholním společnostem za to, že pod vedením biskupa mons Bianchiho dali tak velký přínos k výchově mládeže v H.K.Do nové školy je zapsáno 2400 žáků/ Řeh.sestry od Nep.Početí řídí v H.K. je tě dvě školy s 2200 žáků.

47 biskupů, sídelních i světících a apoštolských prefektů Konga vydalo společný pastýřský list na téma: Katolíci a budoucnost naší země. V odstavci o Základech obnovy biskupové ^{píší}, že všichni musí hledat především společné dobro a dovést se přenést přes zájmy soukromé; je nutné,aby ozdravěly veřejné mravy, aby stály na pravdě, spravedlnosti vzájemné lásce a svobodě. Biskupové mluví též o povinnostech těch, kdo jsou pověřeni řízením země;obracejí se též k cizím odborníkům,kteří pracují v zemi: i oni se mají dát cele do služeb země, mají dávat přednost společnému dobru Konga před svými vlastními zájmy nebo před zájmem své rodiné země.Občany Konga biskupové napomínají,

aby měli zájem o blaho své vlasti; zvlášt se tu obracejí ke katolíkům. Církev není politická strana; biskupové si nepřejí, aby byla vytvořena konfesionální politická strana, která by seskupovala katolíky na politickém poli. Katolíci mají být oduševňovatelé obrody země, a to především dennodenním svědectvím života opravdu křesťanského.

Nejml. Jezn. věr. mth. řč. I. II.

Nejd. mth. řč. I. II. pro nás jmení upří mž v Kč - jenž je s počet
největší římsk. mstv. Přítomnou výzvou, i když jde o všechny mstv. A když
mstv. až k ř. ře. l. mstv. a všechny - půlku v mstv. až k mstv.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

V neděli v dopoledních hodinách se konal ve Vatikánu tradiční obřad odevzdání posvěcených svící hromniček sv.Otci. Svíce odevzdali zástupci patriarchálních a ostatních bazilik, národních kostelů a kolejí, řádů a dalších bratrstev. V proslovu sv.Otec řekl, že svíce daruje katolickým a pravoslavným patriarchám, se kterými se setkal na své nedávné pouti do Svaté země. Sv.Otec pravil úvodem, že obřad odevzdání hromniček papeži má především dvojí význam je oslavou vánočního tajemství, je projev úcty k P.Marii; z druhé strany ale též důkaz láskyplné a synovské oddanosti, ~~vůči úřadu papeže~~; i papež je a má být světlem k osvícení národů. Jako obvykle, několik z těchto svící bude určeno vedoucím diplomatických misí, kteří během uplynulého roku byli akreditovali u Svaté stolice. Další svíce budou zaslány do svatyní, které mi jsou zvláště drahé, a pak několika chudých kostelů: chceme v nich rozohnit zbožnost tím, že uctíme jejich chudobu. A konečně hromničky budou určeny katolickým patriarchám, s nimiž jsem se setkal na své pouti do Sv.země, a kostelům, které jsem tam navštívil. Hromničky budou určeny též pravoslavným patriarchám, které mi bylo dopřáno pozdravit při oné památné příležitosti. Tento skromný, r. zšířím i na ~~r. zšířím i na~~ ale srdečný dar bude jakoby závořík ~~památku~~ a přání křesťanského přátelství různým křesťanským společenstvím, které poslaly své pozorovatele na II. zasedání. Dar hromniček tedy nabývá ekumenický význam. Plyne to ostatně z dnešního svátku. Řekové jej nazývají "hypapante", tj. setkání; a staříčký Simeon ve svátečním evangeliu ~~pozván~~ vere Ježíška do svých stařeckých rukou a volá: Hle, světlo k osvícení národů. Kristus Pán opravdu je světlo země, světlo Církve, světlo duše. Abychom dali sobě, jiným a všem radost upřít zraky k tomuto jedinému světlu spásy, proto posílám do světa tyto svíce: všude, kde je zbožně přijmou, nechť zazáří vždy lahodné světlo Kristovo.

O Významu svátku Obětování P.Marie se zmínil sv.Otec též v poledně, když než se s věřícími na náměstí sv.Petra pomodlil Anděl Páně a jim udělil své apoštolské svěcení. Sv.Otec se zúčastní duchovních cvičení, které se budou konat ve Vatikánu od 16. do 23. února. ~~Body k rozjímání budou dávány v~~ ~~16. do 23. února.~~ kapli královny Matyldy.

Budou přítomni též kardinálové a preláti papežského dvoru. V ty dny se nebudou konat žádné všeobecné a zvláštní audience.

V letech 1951-61 přírůstek katolíků v Africe byl vyšší než přírůstek obyvatelstva. V západní Africe procento katolíků stouplo ze 4 procent na 6 a půl; v střední Africe dokonce z 26% na 35%. Ve východní Africe přírůstek katolíků byl asi 10%. Od 30. června 1959 k 30. červnu 1961 bylo pokřtěno v Africe

přes milion dospělých a dva miliony dětí. Podobný přírůstek byl zaznamenán též pro poslední dva roky.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Církev v Japonsku.

Podle statistik z r.1963, uveřejněných v Náboženské ročence japonského ministerstva vyučování, žije v Japonsku 726 křesťanů: 308 814 katolíků, 409 000 protestantů a asi 9000 pravoslavných. Křesťané se zdají nepatrný prášek ve srovnání s 95 miliony obyvatel, s desetimilóny následovníků jiných náboženství jako šintoismu a buddhismu. Statistika ale nevyjadřuje pravé rozdíly této přítomnosti křesťanů. Jiné skutečnosti dokazují, že vliv křesťanství v Japonsku roste; tak např. kdo by šel ^{v předvánoční době Tokiem,} myslí by, že je v městě, v měmž většina obyvatel vyznává Krista. Větší a větší vážnosti se těší kniha Písma sv. Jeden nekatolík navrhoje vládě, aby zavedli čtení Bible do škol, že tak předejdou růstu zločinnosti mladých. Bible je nejkrásnější kniha světa. Literatura, hudba, umění, osobní styky a vliv dokazují, že evangelium pozvolna proniká do kultury a duše Japonska.

To platí především o katolické Církvi. Kolem malé skupiny 308 000 katolíků a 16 000 katechuménů se soustředuje větší a větší zástupy obdivovatelů, kteří patří ke všem sociální třídám a mají nejednou vedoucí postavení v životě země. Horlivost katolíků dokazují statistiky o počtu kněžských a řeholních povolání. 308 000 japonských katolíků dalo Církvi 522 kněží, 250 bratří laiků, asi 4000 řeh. sester - tedy na 75 věřících jedna sestra; na vstup do klášterů se připravuje 522 noviců a 1117 novicek a čekatelek.

Církev má v Japonsku 9 universit s 11000 studentů; 22 universitních kolejí s 4500 studenty; ²⁶⁸ středních a odobrných škol navštěvuje skoro 100 000 žáků a žákyň. Církev řídí 31 nemocnic, 24 ambulancí, 19 útulků pro starce, 74 sirotčinců. Třeba nemají mnoho prostředků japoňští katolíci nezanedbávají příležitost šířit svou víru i moderními technickými prostředky: tiskem, rozhlasem a TV. Události ze života Církve byly obširně komentovány a vyvolávají velký ohlas u veřejnosti. Jako kvás v evangeliu hrstka japonských katolíků chce proniknout celou masu obyvatel svých ostrovů. Tak chtějí jít ve šlépějích svých velkých předků: svatých a blahoslavených mučedníků, jejichž liturgický svátek slaví právě 3. února. Před 400 lety jim přinesl světlo víry sv. František Xaverský a v jeho šlépějích další misionáři. Jen několik desetiletí semenko víry se mohlo klidně rozrůstat a šířit. Pak přišlo pronásledování: sta kněží, mužů i žen raději položilo svůj život, než aby se zreklo víry v Krista. Kolem roku 1640 byl usmrčen poslední kněz a nevěkem katolická Církev vymřela. A pak, když po 300 letech zase vkročili na půdu Japonska kněží, našli tam malou obec katolíků. Z otců na děti

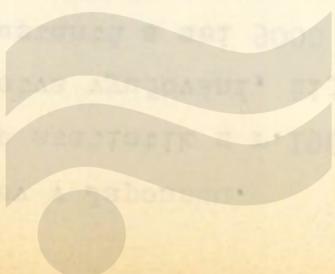
se odevzdávaly pravdy víry; otcové křtili své děti a vskrytu je poučovali o tom, co mají vědět. A ujišťovali je, že se jednou misionáři znovu vrátí: že budou uctívat P. Marii, ctít papeže a že nebudou ženatí. Jen velmi ztěžka se v minulém století a v první půli našeho šířilo křesťanství: po druhé světové válce nastal rozmach nečekaný, rok co rok počet katolíků roste o několik desítek tisíc.

Pohled do dějin japonské katolické Církve nás povzbuzuje k vytrvalosti a k obětavosti: vytrvat i tehdy, kdy je to těžké. Bůh skončí každé utrpení, i kdyby se nám zdálo, že trvá už příliš. On ví, kdy je dost.

A svatí japonští mučedníci nechť stojí i při dnešních význavacích ^{jako vzor} příklad a mluvou

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Sv.Otec Pavel VI. přijal v posledních dnech jednoho austrálského kněze, který mu odevzdal dar australského domácího malíře Enosa Namatjiry: akvarel představující kraj ve střední Austrálii. Sv.Otec pravil, že mu dar udělala velkou radost, protože umělec dovedl vdechnout svému ~~malbě~~ obdiv pro dílo Boha Stvořitele.

V Montecarlu začal VII. sjezd mezinárodního sdružení katolického pro rozhlas a TV UNDA. Je přítomno svými zástupci 22 zemí, evropských, afrických i amerických. Poprvé jsou přítomni zasedáním sjezdu jako pozorovatelé zástupci Světové rady církví a ústředí pro náboženské nekatolické programy společnosti BBC. Před sjezdem sdružení UNDA se konal v Monte Carlu IV. mezinárodní festival pro televizní filmy a snímky.

Arc. z Los Angeles card. McIntyre pronesl proslov o jednotě křesťanů. Bylo přítomno 1600 žen, členek episkopální církve. Kard. McIntyre mluvil na pozvání episkopálního biskupa Francise Bloye, zdůraznil, že je nutné, aby před jakoukoliv diskusí o jednotlivých věroučných a teologických otázkách došlo k jednotě prvních základních otázek víry. Kard. McIntyre závěrem poukázal na nové ovzduší lásky a vzájemného pochopení, které nastalo mezi křesťanskými církvemi též dík II. vat. sněmu. Musíme hledat a vyzvednout spíše to, co nás spojuje, a ne to, co nás dělí.

Podle nové církevní ročenky má Paraguaj 1 820 890 obyvatel; kteří jsou téměř všichni katolíci. Stará se o ně 379 kněží, ale jen 186 pracuje ve farnostech. Každý z nich se tedy průměrně musí starat o 10 000 věřících. Jedna faraost často má rozsah až tisíc km čtverečních.

Na popeleční středu sv. Otec svým rozhlasovým poselstvím zahájí sbírku mezi žáky a studenty severoamerických katolických škol ve prospěch trpících dětí vě světě. Rozhlasové poselství bude vysílat mnoho amerických stanic; všech 6 milionů žáků a studentů katolických škol bude tak moci slyšet hlas sv. Otce. Podobná sbírka se bude konat v postní době též ve všech farních kostelích. Skončí na neděli Laetare, 8. března.

Arc. z Durbanu v Jižní Africe mons. Dennis Hurley se ujal předsednictví Jihoafrického ústavu pro mezirasové styky. Mons. Hurley přitom pronesl konferenci na téma: Rasové odlučování znamená krizi křesťanského svědomí. Rozdělení mezi rasami, jak existuje v Jižní Africe, nemůže trvat dál, aniž bychom se dopustili nespravedlnosti; není tedy shodujeme se tedy s křesťanskou morálkou. Rasové odličování musíme odsoudit, protože odmítá uznat důstojnost lidskou mužům a ženám, prodchnutým touhou být uznáni a přijati jako bratři ostatních lidí.

Na příkazem svého národního biskupa papeža Jana, tento mění jeho národního pastoračního listu ve Vatikánu ještě v roce 1953 byl vydán publikum, 34/1
Tuto sobotu mohli jsme číst ve vatikánském deníku L'Os.Romano zajímavý úvodník. Hlavní redaktor Rajmund Mazzini zdůrazňoval souvislost, jednotu nauky, kterou hlásá sv.Otec Pavel VI. s tím, co hlásal sv. Pius XII. i Jan XXIII. Redaktor Manzini tak odpověděl na útok komunistického deníku L'Unita, jako by Pavel VI. skoncoval se smířlivým pokojným tónem, kterým mluvil jeho předchůdce, a vraci se k linii Pia XII., linii nepřátelské všemu pokrokovému, rozumějícímu komunistickému. V pokynech a výrocích rázu pastoračního hledají náznaky politické, uzavírá redaktor výše, za svého pontifikátu deníku svůj článek. Opravdu, mnoho z toho, co Jan XXIII. řekl, bylo špatně vykládáno lidmi, kteří na tom měli zájem. To platí především i o jeho poměru k marxismu a bezbožeckému komunismu. Ani Církev ani Jan XXIII. svůj postoj nezměnili. A bylo nesprávné, když někdo z několika odstavců encykliky "Mír na zemi" chtěl vyčistit něco, co bylo v naprostém rozporu s duchem encykliky a s třemi čtvrtinami jejího doslovny znění. V encyklice Jan 23. chtěl říci, že příčinou všech zmatků ve světě, příčinou, že není ve světě mír, je zneuznávání rádu, jaký mezi lidmi ustanovil a chce mít Boh, stvořitel, původce a poslední soudce lidí, vládců i podřízených.

Snad právě odstranění onoho nedorozumění měl za cíl společný pastýřský list italských biskupů, vydaný už koncem října m.r. Biskupové přopomínají svým věřícím, že bezbožecký komunismus byl opětovně a opětovně odsouzen v řezech a listech papežů. Tato nauka je neslučitelná s křesťanskou vírou; je v rozporu s jejím východiskem, v pojetí, které komunismus hájí a propaguje, v metodách, jichž užívá. Bezbožecký marxismus vede k zkáze nejen duši, ale též samu lidskou společnost. Mnozí se staví za bezbožecký komunismus, třeba neznají správně jeho nauku, a často tak dělají v mylné naději na výhody hospodářského rázu; proto bude nutná soustavná práce poučovat lidí o omylích této ideologie a jasně ukazovat na vážné důsledky pro víru, pro občanskou svobodu a sociální blahobyt; bude nutné všech sil jasně říci všem, podle jakého učení a jakými cestami je možné dosáhnout zlepšení životních podmínek sociální spravedlnosti, míru a pokroku všeestranného a že je nutné v první řadě zabezpečit práva lidské osoby, rodiny a skutečnou demokracii jako bratrské společenství svobodných lidí. - Spolu s poučováním musí jít ruku v ruce hluboká a vytrvalá pastorační činnost, abychom s velkou láskou přivedli duše zpět k Bohu; mnozí bloudící nikdy neměli v myslu se od něho odtrhnou. Z druhé strany je nutné, aby katoličtí laici se každý na svém místě zasadili

li o uskutečnění křesťanských sociálních zásad a o opravadové vyřešení náležavých chotázek naší doby, jakož i o změnu podmínek, které oddalují od křesťanské pravdy a křesťanského života. Biskupové Itálie ve svém pastýřském listě, vedeni jedině vědomím své povinnosti před Bohem a láskou k duším, nakonec zapřísahají své věřící, aby si byli vědomi nebezpečí, které jim hrozí ze strany bezboženkového marxismu a též jejich zemi; aby všichni našli správnou cestu k pokroku a míru ve věrnosti svaté víře a ve svornosti. Ve svém komentáři L'Os.Romano, že komunismus ve své propagandě je tím silnější, čím slabší je náboženské přesvědčení, a čím nepozorovanější jsou vedci třídy. Bezbožec komunismus ve svém popírání a odmítání křesťanství a jeho obrany důstojnosti lidské osoby jako Božího tvora zahrnuje i popírání přirozených lidských práv: v řádu určeném materialistickým totalitismu není pro člověka a jeho práva místo. Pod škraboškou osvobození člověka ze sociálního otroctví zavádí ve skutečnosti nové otroctví. Italští biskupové proto volají na poplach před tímto vážným nebezpečím - pokud ještě můžeme svobodně vykonávat svůj úřad, píší, aby snad jím zítra nikdo nemohl vytknout, že nepozvedli včas svůj hlas, že nevolali dost hlasitě. Italští biskupové se ale neobracejí jen na ty, kdo se nechali svést novým bezbožeckým humanismem, nýbrž i na vzdělance, kteří by svým vzděláním měli prohlédnout pravou tvář komunismu a druhé o tom poučit; z oportunistu nebo z jakési výstřednosti se sebe činí pomocníky v šíření bludu a jeho spolupracovníky. Biskupové se obbracejí též k příslušníkům skeptického laicismu, který ve jménu svobody hájí všechny úpadkové kulturní formy a žádá úplnou nezávislost, a tak ničí mravní zásady a správný duševní postoj. Biskupové se obbracejí i k členům pracující třídy: jejich opravadové blaho spočívá v uskutečnění křesťanského společenského řádu; k ženám, které jsou srdce a základ rodiny. A konečně i k těm, kteří myslí, že bojují proti komunismu tím, že lpí na svém sociálním soběství a přehlížejí požadavky lidské soudržnosti a lásky. Biskupové zde uvádějí úryvek z enc. Matka a učitelka.

Podle názoru Lid. demokracie z 2. listopadu Italští biskupové brucují k anti komunismu. Místo toho měl deník tzv. lidové strany říci, že pastýřský list jen opakuje to, co říkají komunisté: že marxismus a náboženství se nedají smířit. *Jedná se o fakt, že měl být možné a lze to provést, ale nejdříve musíme mít pořádek. A pořádek v zemi vede k lidu. Lid je když pořádán jeho podřízeností, lidovostí a uměním hří. Pořádek je všem a myslí.*

V den sv. Jana Pavla II uvedení Holánský prav v České republice je kdy
překvapiv. možná i kvůli svému věku, a místním zdejším zl. vztahem
k němu všechny akce byly velmi vysoké.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

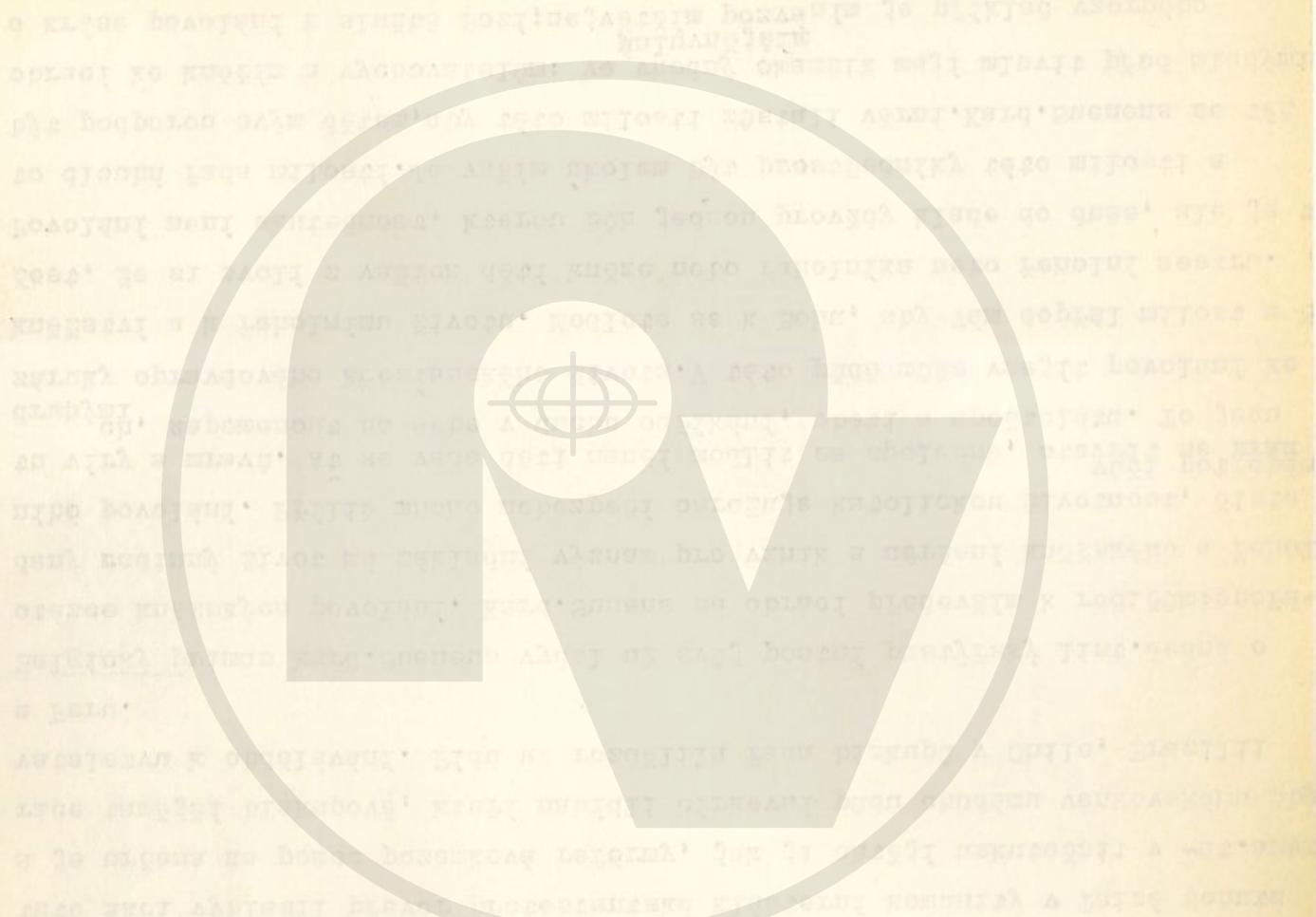
ústav pro studium
totalitních režimů

Sv.Otec Pavel VI. udělil ve středu v poledne obvyklou generální audienci. Ve svém proslovu mluvil o přítomnosti Krista v osobě Petra a jeho nástupců. Věřící si mají odnést z audience přesvědčení, že viděli Krista v jeho záštitci, v služebníku služebníků Božích. Sv.Otec též pronesl zvláštní proslov k přítomným účastníkům mezinárodního sjezdu o vědeckých a technických hlediskách otázek dokumentace: zval je, aby se velkomyslně a obětavostí pokračovali ve své výzkumné práci, aby tak zdokonalováním elekttronkové vědy přispívali k zvětšení vlády člověka nad přírodou; tato vláda také patří do plánů Boží prozretelnosti a přispívá k vznešenější a všeobecnější chvále Boha ze strany lidí. Přítomným misionářům bílým otcům sv.Otec pravil, že si váží jejich práce v Africe, a vzpomněl utrpení a neklidu, o nichž znova slyšíme z velkého afrického světadílu. Kéž všechni lidé dobré vůle se připojí k modlitbě ke "nížeti pokoj, aby ustalo násilí a znova byl nastolen spravedlivý mír v Africkém světadílu. Všeobecná audience skončila společným zpěvem Creda ze mše svaté.

✓ Lyonský arcibiskup kard.Gerlier se vyjádřil ve prospěch tzv.akce naděje; tuto akci vyhlásil převor protestantské klášterní komunity v Taizé Schutz a je určena na pomoc pozemkové reférmy, jak ji chtějí uskutečnit v Lat.americe tamější biskupové, kteří nabídlí církevní půdu chudému venkovskému obyvatelstvu k obdělávání. Pídu už rozdělila řada biskupů v Chile, Brazilií a Peru.

Belgický primas kard.Suenens vydal už svůj postní pastýřský list. Jedná o otázce kněžských povolání. Kard.Suenens se obrací především k rodičům: spořádaný rodinný život má základní význam pro vznik a udržení kněžského a řeholního povolání. Příliš mnoho nebezpečí ohrožuje katolickou životnost, čistotu víry a mravů. Ať se vaše děti naučí modlit se společně, otevřít se druhým, zapomenout na sebe v duchu odříkání, oběti a apoštolátu. To jsou záruky opravdového křesťanského života. V této půdě může vzejít povolání ke kněžství a k řeholnímu životu. Modlete se k Bohu, aby Vám dopřál milost a čest, že si zvolí z vašich dětí kněze nebo řeholníka nebo řeholní sestru. Povolání není skutečnost, kterou Bůh jednou provždy klade do duše, ale je to dlouhá řada milostí. Je vaším úkolem být prostředníky této milosti a být podporou svým dětem, aby této milosti zůstali věrní. Kard.Suenens se též obrací ke kněžím a vychovatelům: ve vhodný okamžik mají mluvit před mladými o kráse povolání k službě Boží; největším pozváním je příklad vzorného kněžského života, prožívaného s radostí a jásou v spokojenosti. Věřící se mají modlit za hojná povolání ke kněžskému a řeholnímu životu, aby Církev

splnila svůj úkol v této mimořádně významné době.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Jak došlo k setkání papeže Pavla VI. s patriarchou Atenagorasem

Vlivný italský katolický čtrnáctideník La Civilta Cattolica přinesl zajímavý zpravodajský přehled událostí, které předcházely opravdu historickém setkání sv.Otce s cařihradským patriarchou. Právem totiž píše, že setkání zasluhuje opravdu plné naší pozornosti; a konečně tím též oceníme správně zásluhy, které na onon setkání měl patriarcha Atenagoras.

Dříve než došlo k bezprostřední přípravě setkání, předcházela výměna list mezi Cařihradem a Svatou stolicí. Hned po zvolení kard.Montiniho papežem kard.Bea předseda sekretariátu pro jednotu křesťanů z pověření sv.Otce oznámil to patriarchovi Atenagorasi. Patriarcha odpověděl a poděkoval za to prostřednictvím metropoly ze Sardů Maxima. 20. září sv.Otec poslal patriarchovi list, jako odpověď na toto poděkování."S radostí jsem přijal přání, která jste mi poslal; hluboce se dotkla mého srdce.Odpovědnost,kterou mi Pán ~~jako nástupci apoštolů~~ svěřil ~~xxxxx~~ mě plní touhou po uskutečnění jednoty křesťanů a po všem, co může přispět k tomu,aby mezi křesťany došlo k dokonalé jednotě.Ponechejme minulost Božímu milosrdenství a podle rady apoštola Pavla dívějeme se ze všech sil k tomu co je před námi. Jemu patříme týmž křtem, týmž kněžstvím, protože slavíme touž eucharistii, jedinou to oběť jediného Pána Církve.Pán nechť otěvře naše ~~xxxi~~ srdce pro svá vnuknutí a nechť nás vede k plnému uskutečnění jeho vůle."

"a tento dopis papeže Pavla odpověděl patriarcha Atenagoras dopisem z 22. listopadu. "Jeho svatosti Pavlu VI. blaženému a nejsvětějšímu papeži starobylého Říma, pokoj v Pánu. S radostí a láskou jsem přijal drahocenný dopis Vaší Svatosti.Četl jsem jej soukromě a na zasedání našeho svatého synodu; děkovali jsme za něj všichni Bohu, našemu společnému Spasiteli. A patriarcha pak závořilými slovy vyjadřuje i svou ochotu přispět v duchu víry a lásky k sblížení a snad i k jednotě; láska vše omlouvá, všemu věří všeho se naděje, všechno snáší.Nakonec přeje sv.Otci úspěšný a požehnaný pontifikát.

navázání

Podobné city přátelství a touhy po styků s římskou církví patriarcha Atenagoras pověděl několikrát i ústně v tiskových konferencích. K redaktoru italské tiskové kanceláře ANSA pravil mj.: Nevidím rozdíly mezi Římem a Cařihradem; jsou-li, pak existují mezi kněžstvem, ne mezi lidem...Už od začátku jsem byl pro sjednocení.Když zemřelý papež přijal jméno Pavel, psal jsem mu, že je povolán k opravdu historickému úkolu, protože si zvolil

11.října 1963

jméno, které si od věků nezvolil žádný římský papež. Jan XXIII. byl velký papež a jsem přesvědčen, že takový bude i nynější. Bolí mě, že nemoc papeže Jana mi nedovolila navštívit ho v Římě, jak jsem po tom toužil; může k tomu dojít s nynějším papežem. Patriarcha Atenagoras končil, že si je vědom těžkostí dohody mezi katolíky a pravoslavnými; umožní ji ale skutečnost, že obě strany mají touž teologii.

6. prosince patriarcha Atenagoras v kázání v kostele sv. Mikuláše v Cařihradě vyslovil přání po jakési schůzce všech nejvyšších představitelů křesťanských církví a navrhoval pro to Jeruzalém; ostatně papež Pavel už tam ohlásil svou poutě; bylo by to dílo Boží prozřetelnosti, kdyby ve svatém městě Sionu tito představitelé na kolenu se slzami v očích, na Golgotě zbrocené nejdražší krví Kristovou, před Svatým hrobem, z nehož vyprýstilo smíření a odpuštění - kdyby na těchto svatých místech prosili, aby se otevřela cesta k úplnému nastolení jednoty křesťanů, jak si ji přál Pán."

6. prosince gen. sekretář ekumenického patriarchátu vydal prohlášení, že na konferenci všech pravoslavných církví na ostrově Rhodu koncem září bylo rozhodnuto navázat vyjednávání s katolickou Církví.

Týdny před Vánoci téměř každý den přinesly nějakou novou zprávu: moskevský patriarcha poukázal na význam případného setkání ekumenického patriarchy a v zásadě se k němu stavěl příznivě; podobný postoj zaujal anglikánský primas dr. Ramsey. 10. prosince navštívil patriarchu Atenagorase P. Duprey k koncilovému sekretariátu pro jednatu; P. Duprey šel jako posel sv. Otce, aby patriarchu informoval o pouti do Palestiny. Dva dny potom vatikánský L'Os. Romano vyvrátil zprávy, jako by P. Duprey měl naznačit patriarchové, že není možné, aby se sešol se sv. Otcem v Alestině. 18. prosince řeckopravoslavný patriarcha z Antiochie řekl veřejně, že patriarcha Atenagoras do Jeruzaléma pojede a se setká s papežem Pavlem, a že on cestu ekum. patriarchy schválil. 28. prosince sv. Otec přijal v oficiální audienci delegáta ekum. patriarchy a Sv. synodu metropolitu Atenagorase z Tyattiry. Poprvé

papež a cařhradský patriarcha navázali oficiálně styky po 500 letech.
Při této audienci byly dojednány podrobnosti setkání.

Pak už následovaly jen projevy radosti ze strany Atenagory: že se už těší na setkání s papežem Pavlem; že je to splnění snu jeho života.

A podobnou radostí byly prodchnutý jeho proslovu po uskutečněním setkání; sám poslal ještě jednou metropolitu Atenagoru, aby sv. Otcí za setkání poděkoval.

fr. J. M. ml. říká, že v říjnu opustil Řím. když se vracelo zpět do Prahy.

Pytl to nehnemopře dle můj pte, jenž i já sámem Blt to myslí, da by C.
přes doby vystal'. Tepně je nejvíc nevhodnější hledat, a opak
mí tah mýval: jde o vlastnost, mož' dokonce aj vlastnosti hledat
mezi hledací a mezi hledá - zvlášť jde především mým vztahem
jedna k hledání, poskytující hledání, až zároveň mým vztahem
a mým vztahem mým vztahem. - Tepně vystala jde jinu vztah.
hledateli mým vztahem. "A při vztahu" mým. Kterou dohled jde mým.
hledanou: "Z hledání přezkoumá hledání hledání" - pří. hledání
mým hledanou.

1. Oic. hōr mōh mōh: Oic mōl' brātū, hōr mōh mōh? Nōyō
mōwōtōy' mōh mōh, a pōtē mōh mōh a hōtōtō, pōtē mōh
mōh a pōtē hōtōtō.

✓ v. Otec Pavel VI. přijal v posledních dnech členy italského výboru pro poutě nemocných do Lurd a na jiná poutní místa. Sv. Otec v krátkém proslovu žádal zdravé i nemocné o zvláštní modlitby za koncil a za jednotu křesťanů. "Při příštích poutích nechte se konají zvláštní modlitby za zdar třetího údobí koncilových zasedání; toto údobí může být rozhodující, závěrečné. Všichni, zdraví i nemocní, nechte prosí P. Marii, aby žehnala Církvi."

✓ Římská kongregace pro východní Církev vydala prohlášení, kterým se přiznává mons. Josefu Slipému hodnost vyššího arcibiskupa - archieppus maior. Je to po prvé, že východním katolické Církve je dána oficiálně tato hodnost; hodnost se vyskytuje jen ve východním církevním právu a je spojena s metropolitním sídlem mimo patriarchát, autokefálním, pokud toto sídlo bylo takovým uznáno římským papežem nebo koncilem. Hodnost se rovná katolíkovi u arménů, chaldejského a georgiánů, nebo mafriánovi u věřících syrského obřadu, ale je nižší než hodnost patriarchy. Obdobou vyššího arcibiskupa v latinském obřadě by byl primas. Vyšší arcibiskup má poněkud menší práva než patriarcha; nosí bílé závoj a je vždy asistentem u papežského trůnu. Uznání hodnosti vyššího arcibiskupa je též poctou pro tradice a dějiny metropolitního stolce lvovského. Tiskové kanceláře uvěřejnily v Istanbulu znění listu, který papež Pavel VI. poslal cařihradskému patriarchovi Atenagorovi. "Po mé návratu ze Svaté země neustále mě provázejí nezapomenutelné vzpomínky na naše setkání v Jeruzalémě; měl jsem v úmyslu Vám psát, když tu prostřednictvím Jeho Excelence metropoly z Thyatiry mi došlo nové svědectví Vaší laskavosti. Těžko je mi říci, jak mě dojalo toto gesto, které je znamením spojení v jedné Kristově oběti, přes rozdíly, které stále existují, a účasti na též kněžství a na týchž svátostech. Toto nové gesto přátelství spolu s dary, které jste mi daroval v Jeruzalémě upevňuje ještě více svazky, které z laskavosti Boží prozřetelnosti mi bylo dovoleno navázat za tak šťastbých a výjimečných okolností. Dej Bůh, aby vylití hojných milostí na ceou Církev bylo ovocem nového navázání staků mezi starobylým stolcem římským a ctihoných patriarchátem cařihradským. To je moje nejvřelejší přání, jehož uskutečnění svěruji Otci světel a jeho milovanému Synovi, Ježíši Kristu; i v jehož lásce obnovuji Vám projev své úcty a své oddanosti. List sv. Otce patriarchovi Atenagorovi je adresován 16. ledna a patriarchovi jej odevzdal internuncius mons. Lardone. List sv. Otce byl čten na posledním zasedání cařihradského Svatého synodu."

Sv.Otec jmenoval novým biskupem v Plocku v Polsku dp. Bohdana Sikorského, který byl naposled vicekancléřem arcibiskupké kurie v Poznani.

Protináboženská ~~akce~~^{ak}, kterou nedávno ohlásila v Sovětském svazu Ideologická komise ÚV KSSS, byla rozšířena i na intelektuální ~~kruhy~~^{krátku} země. V sídle literaturu v Moskvě se konala konference spisovatelů; byla věnována otázkám spojeným s šířením ateismu. Práce konference se soustřeďovaly kolem dvou otázek

✓ Proč protináboženská propaganda nevykonává vliv na prostředí, k němuž se obrací, a pak jak ^{re}organizovat tuto propagandu, aby byla účinnější. Závěrem konference jeden filosofický pracovník a jeden novinář referoval o metodách pravoslavné církve, jak získávat přívržence. Řada spisovatelů potvrdila neúčinnost propagandy ateismu; vyzvedla též možnosti, které spisovatelé mají při výchově obyvatelstva k ateismu.

Svůj postní pastýřský list věnoje arc. z Lyonu kard. Gerlier výzvě k modlitbě k lásce, k životu v duchu koncilu. V tomto druhém roce koncilu C. začíná liturgickou obnovu, jejímž cílem je dovolit všem katolíkům užší spojení s tajemstvím smrti a vzříšení Krista Pána. Letošní postní doba má tedy být vzestup k velikonocům prostřednictvím modlitby, vnitřního obrácení a modlitby. Koncil přinese ovoce jen v míře, v jaké katolíci s odvahou se zamyslí nad svým životem ve světle evangelia. Pokání, k němuž nás Církev vyzývá, je především zřeknutí se hříchu, velkomyslné přijetí utrpení a zkoušek, obnova našeho života. Kard. Gerlier končí napomenutím, aby věřící byli pozorní na duchovní i hmotné potřeby svých bratří a aby velkomyslně přispěli na akci boje proti hladu ve světě z toho, co si odřeknout v postní době.

✓ Ap.administrátor z Innsbrucku a Feldkirchu mons. Pavel Rusch bude v neděli sloužit slavnou pontifikální mši svatou na závěr Zimních olympijských her.

Budou přítomni sportovci, funkcionáři a zástupci mezinárodních sportovních organizací. Výklad při mši svaté bude dáván v šesti řezech, též rusky.

V neděli bude uspořádána péčí římské skupiny srdužení italských katolických intelektuálů veřejná diskuse an téma Svatá stolice a oběti nacismu. Bude pří-

✓ tomen ^{mj.} mons. Giovanetti z vatikánského státního sekretariátu, autor několika knih o činnosti Svaté stolice a Pia XII. za let nacismu, a dr. Cantoni, čestný člen Světové židovské rady a býv.předseda Unie italských židovských obcí.

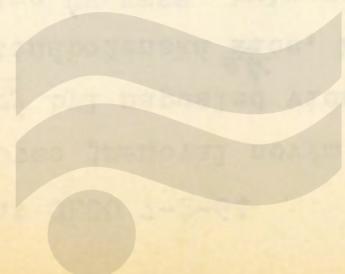
President USA Johnson navrhl, aby ve Washingtonu byl postaven Dům modlitby společný pro všechna věřící náboženských vyznání. Ničko nemůže žít v domě, v němž žije

a pracuji, aniž by cítil potřebu upřímné, časté modlitby a hledal v ní posilu. Modlitba mi pomáhá nést břímě mého úřadu." Společný chrám by měl být neustále otevřen, aby se v něm každý vždycky mohl usebrat v modlitbě. Pres. Johnson ~~pro~~ navrhl, aby Dům modlitby byl postaven z veřejné sbírky.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

**ústav pro studium
totalitních režimů**

7/2/69

Katolíci Istanbulu zakončili Oktávu modliteb za jednotu křesťanů shromáždění
o głosie pravoslavného patriarchy J.Svatosti Atenagorasa. Několik set se jich
v neděli 26. ledna
shromáždilo v blízkosti sídla patriarchova na ostrově Feneru na březích zálivu
zvaného Zlatý roh: kněží, řeholní sestry z asi dvaceti domů, řeholníci a asi
100 předních laiků místní katolické obce. Přišli sem, aby byli přijati v au-
dienci patriarchou Atenagorem, a aby osmidení modliteb za jednotu zakončili
v patriarchálním kostele. Katolíci se nejdříve shromáždili před ikonou P.Ma-
rie zvanou Pammakaristos. O půl třetí přišel mezi ně patriarcha Atenagoras,
oděný jen v černý duchovní oděv, bez jakýchkoli odznaků své vysoké důstojno-
sti. Šel středem věřících, uklonil se před ikonostasí a vystoupil na pravo
od patriarchálního křesla; na křesle byla umístěna ikona sv.Jana Chrysostoma.
jehož svátek se slavil příštího dne. "Je to týž světec, kterého vy i my bude-
me zítra slavit. On nechť předseda našemu shromáždění modlitby; budu jeho
zástupcem," dodal patriarcha. Spolu s věřícími sepomodlil Otčenáš - řecky a
nebo latinsky - tak jak se modlil se sv.Otce Pavlem v Palestině. Patriarcha
pyzval katolíky, aby zapívali písničku k P.Marii. Patriarchálním kostelem se
nesly tony latinského Salve Regina. Jmérem katolíků pozdravil patriarchu a
vzdal mu jejich hold představený jezuitů P.Pasty. Patriarcha pak odpovídá
řecky, ; jeho slova byla hned překládána .Omlouvá se, že je nemohl přijmout
ve své rezidenci; ale tam nejprostornější místo pojme tak dvacet lidí; zde
v kostele je více místa a tak je vyzdvížen duchovní význam setkání."Zapomeň-
me na to, co bylo špatné v minulosti, dívejme se do budoucnosti; do budoucnos-
ti, která byla tento rok štastně začata v Jeruzalémě. Nové éra začíná pro
křesťanstvo; už začala. Oč lépe budeme moci jednotní pracovat k dobru lidstva
a též k dobru této země. Ovoce našeho nedávného setkání s papežem musíme brzy
uzřít, až budou vypracovány iniciativy, které nás mohou přivést ke kámeni
cíli. Vaše přítomnost zde, dodal patriarcha s dojetím, je už ovoce setkání
jeruzalemského. Je to něco velkého a významného, když jsme všichni spojeni s je-
jednom kostele, modlit se k Bohu a k Panně Marii v předvečer společného svátku
sv.Jana Zlatoustého." Slavnostní audience katolíků u pravoslavného patriarchy
cařihradského v jeho katedrále skončila zpěvem Magnificat. Ještě v bráně volal
"Jan 23. byl velký papež; Pavel VI. je druhý velký papež." A po chvíli: "Doufám
že se ještě jednou s ním setkám, v Římě." Jeho slova přijali katolíci dlouhým
radostným potleskem.

Sv.Otec Pavel VI. ~~zavítal~~ v sobotu dopoledne do římského kněžského semináře a v jeho kapli, zasvěcené P.Marii Matce dobré naděje, sloužil mši svatou pro bohoslovce. Ve svém proslovu Pavel VI. mluvil o vznešenosti povolání ke kněžství a pak o významu mariánské úcty ve výchově nastávajícího kněze. Úvodem sv.Otec přítomným vyjádřil svou radost nad tím, že je ^{semináři své} v diecéze, důvěru, protože si je vědom, že v semináři vládne správný duch; a vduchu se jakoby obrátil k jinochům, které hledají ideál pro svůj život a jejichž pomocí potřebují dnešní lidé; zde je čeká Kristus, aby je poslal jako své služebníky, rozdělovatele své milosti. - Dříve než sv.Otec opustil Laterán, na jehož území stojí římský kněžský seminář, se zastavil u restauračních prací a požehnal dělníkům, kteří mu kynuli na pozdrav.

Sv.Otec jmenoval podsekretářem kongregace pro mimořádné církevní záležitosti mons.Anděla Feliciho, který už od r.1945 pracuje ve vatikánském státním sekretariátě. Kongregace pro mimořádné církevní záležitosti, ~~máximálně~~, ~~Konkordií~~, ~~je pověřena církevněpolitickými záležitostmi, především dohodou~~ stran zakládání nových biskupství, jmenování nových biskupství apod.Jejím prefektem je vždy kardinál státní tajemník, třebas státnímu sekretariátu nepodléhá.Kongr. pro mimořádné církevní záležitosti má nyní dva podsekreáře; kromě nové jmenovaného mons.Feliciho jím byl dosud mons.Casaroli.

Sv.Otec zaslal arc. z Kabgaye v Ruandě mons.Perraudinovi telegram, ve kterém vyslovuje svou bolest nad zprávami o krvavých vnitřních nepokojích, které propukly v Ruandě.Sv.Otec zve obyvatelstvo k smíru, k uctě k právu na život spolužních a k pokojnému soužití v bratrské lásce.Sv.Otec též poáslil materiální pomoc, těm, kdo byli nepokoji postiženi. Telegram podepsal vat.státní tajemník kard.Cicognani.

Katoličtí Bulhaři v Římě vzpomněli 12.ledna v bazilice sv.Jana a Pavla XI. stého výročí pokřestanění své země. Slavnou mši svatou byzantskoslovanského obřadu sloužil mons.Cyril Kurtěv, ap.exarcha pro bulharské katolíky ~~byzantské~~ východního obřadu, za koncelebrace ukrajinského arc.mons.Bučka, rumského biskupa mons.Katkofa a dalších kněží.Byli přítomni, mj. metropolita Slipyj, rumský biskup mons.Cristea, gen.představení řádů, které měly nebo mají v Bulharsku své domy, řeh.sestry a větší počet věřících, především Slovanů.Pozdravný telegram poslal sv.Otec, dva generální vikáři z Bulharska.Slavnostní kázání pronesl bulharský pasionista P.Ivan Sofranov:K pokřestení Bulharska došlo pokřtěním Borise I. r.864. Je to druhé velké dílo sv.bratří C. a M. a pak zvlášt jejich žáků Klementa, Nauma, Angelara a jiných, kteří po pádu Velké Moravy našli pohostinství v Bulharsku.

Zapnět mikrof.

DRUHÁ NEDĚLE PO DEVÍTNÁKU /Epištola/

Dnešní

Dnešní neděli bude při mši sv. čten snad nejkrásnější úryvek z listu sv. apoštola Pavla, totiž část 13. kapitoly jeho listu ke Korintanům. ~~Nečkej přichánět ani mluvit příliš exaltovaně, ale myslím,~~ že tuto pasáž by se měl každý opravdový křesťan naučit nazepamět a často si ji v duchu opakovat, neboť je v ní ve zkrátce obsaženo prakticky celé morální jádro našeho učení. Ápoštol zde pojednává o křesťanské lásce, vytyčuje její hlavní znaky, zdůrazňuje její význam i hodnotu a srovnává ji s ostatními ctnostmi. Od Pavlovy smrti až po naše dny byly o vzájemné lásce mezi lidmi napsány celé knihy, málokomu se však podařilo vyličit ji tak výstižně, stručně a zároveň i přesvědčivě. Slova sv. apoštola jsou prostá a srozumitelná pro každého, takže další podrobné rozvádění textu by jejich cenu nijak nezvýšilo. ~~Nebudu proto tento Pavlovů list komentovat, nýbrž přečtu~~ Vám pouze uvedenou pasáž pokud jedná o křesťanské lásce, a pokusím se jen nadhodit ke každé větě nějakou myšlenku, která by usnadnila aplikaci jejího hlubšího významu i pro naši současnou dobu. Její další rozvinutí, promyšlení a vyvození závěrů z ní vyplývajících ponechám Vám samotným.

Epištola začíná takto:

"Bratři, kdybych mluvil všemi jazyky lidskými i andělskými, ale neměl přitom lásky, jsem jenom zvučící kov a hřmotící puklice".

Kolik různých projevů, proslovů a pojednání slyšíme a čteme dnes na všech stranách. Řečníci a spisovatelé v nich užívají nejlegantnejší obraty, slibují modré s nebe, často však ale přes to vše cítíme, že jim chybí právě to nejdůležitější, totiž vnitřní procítění, skutečné přesvědčení a úzký osobní vztah k tomu, co se říká nebo píše. Vzpomene si, že v Písání sv. stojí: "Ne podle slov, nýbrž podle skutků poznáte je". Nezapomínejte, že sebemenší laskavost, kterou prokážete komukoliv ve svém okolí má mnohem větší cenu než ta nejkrásnější hodinová řeč o lásce k bližnímu. Jestliže za slovy bezprostředně nenašledují skutky, samozřejmě dobré skutky, jsou to slova prázdná a jalová a bylo by lépe, kdyby vůbec nebyla vyslovena. List pokračuje:

"A kdybych měl dar promlouvat z vnuknutí, rozuměl všem tajemným pravdám, ovládal všecko, co se má vědět a divotvornou víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl přitom lásky, za mák ceny nemám".

Mnoho lidí dnes, hlavně u nás, mluví o budoucnosti národa a celého lidstva, maluje ji růžovými barvami, radšeně chválí stála rostoucí pokrok vědy a techniky, ale přitom všem buď vůbec nevidí, anebo vidí a nevšimají si, že v jejich těsné blízkosti a v přítomné době jsou lidé, kteří žijí

v bídě, opuštěnosti nebo zármutku a jimž by bylo možno někdy velmi snadno pomocí buď vlivným slovem aneb malou peněžitou částkou. Jiní opět hltají všechny možné knihy a příručky, stávají se buď živými naučnými slovníky či vynikajícími specialisty ve zvoleném oboru, zapomínají však, že hlavním a nejvyšším cílem všeho vzdělání je člověka vnitřně zušlechtit a zjemnit, a že svými znalostmi se mají snažit zpříjemnit život nejen sobě samým, nýbrž též a především druhým. Každý z nás má nějaký talent a boží dar, takže v něčem vyniká nad ostatní, dostal ho však proto, aby jeho pomocí druhým prospíval, nikoliv aby jeho prostřednictvím využíval ostatní ke svému vlastnímu prospěchu. Tento druhý případ se bohužel vyskytuje dosti často a nezřídka čteme o zločincích s akademickými tituly. Takto použité vzdělání ovšem skutečně nemá ani za mák ceny. Epištola dále říká:

"A kdybych rozdal na jídlo pro chudé všecko, co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl přitom lásky, nic mi tøe neprospěje".

V současné době se značně rozšířila móda konat sbírky na nejrůznější dobročinné a sociální účely. Nemyslíte však, že kdybychom měli více lásky a pochopení jeden vůči druhému, kdybychom kromě daru pro neznámého chudáka osobně pomohli potřebnému člověku, jehož potíže dobře známe, staly by se takové sbírky nakonec více méně zbytečnými? Víme o boháčích, kteří dávají vysoké obnosy rozličným sociálním organizacím, ale vůbec je nezajímá, že lidé v místě kde žijí trpí nedostatkem. Takové dary nejsou vždy prodchnuty opravdovou láskou a proto pozbyvají velkou část své ceny. Jsou také lidé, kteří se ochotně vydávají v nebezpečí a riskují třeba i vlastní život, aby zachránili život nekomu druhému. Jediným cílem, který však přitom sleduje je, aby se o nich mluvilo a psalo, aby je druzí veřejně chválili, aby se tak stali slavnými a známými. Je samozřejmé, že ani v těchto případech nejde o skutky pravé křesťanské lásky, neboť v Písmě sv. čteme: "Konáš-li co dobrého, ať neví tvá levice co činí pravice. Skutečný křestan se snaží pomoci tak, aby zůstal nepoznán. List dále pokračuje:

"Láska je shovívavá, dobrosrdečná, láska nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy; všecko omlouvá, všemu véří, nikdy nad nikým nezoufá, všecko vydrží a nikdy nepřestává".

Tyto dvě věty jsou nejkrásnější z celé epištoly a domnívám se, že nepotřebují zvláštního komentáře. Shrnuji pouze to, co bylo rozváděno výše! Největší užitek z nich získáme, jestliže si je dokážeme pevně vštípit v paměť a prakticky se jimi řídit v každodenním životě.

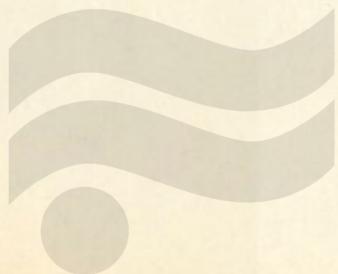
V závěru kapitoly sv. apoštol spíše než o vlastní lásce uvažuje o nedosta-

tečnosti a nedokonalosti našeho pozemského poznání, aby ukázal jak vysoko vyniká cena lásky nad cenu znalostí a vědomostí.

Draží přátelé, podaří-li se Vám uchovat si v mysli třeba jen jedinou myšlenku anebo část věty z toho, co jsem Vám nyní četl a učiníte-li z ní pro budoucnost svou životní zásadu, podle níž budete v konkrétních případech postupovat ve svém jednání a smýšlení o druhých, neposlouchali jste tuto promluvu zbytečně. A jestliže snad později všechno z ní zapomenete, avšak do té doby učiníte pod jejím vlivem alespon jeden dobrý skutek, ani pak nemusíte povážovat čas, který jste nyní ztrávili u přijímače (za ztracený).

(1) *neb mnozí slyšeli
mohou všechno ztratit*

RadioVaticana.cz
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Na pondělí 10. února připadá 25. výročí smrti papeže Pia XI. ~~Při náhrobku~~
tohoto papeže sloužil mši svatou za pokoj jeho duše sv.Otec Pavel VI. Dříve
než vystoupil z krypty pod vat.bazilikou do svých komnat sv.Otec poklekl
k modlitbě u náhrobku svého ^{bezprostředního} předchůdce Jana 23.

Sv.Otec udělil audienci představitelům vydavatelské společnosti Studium; on
sám ještě jako duch. rádce sdružení ^{it.kat.} univerzitních studentů tuto společnost
založil. Ve svém proslovu sv.Otec připomněl důvody, proč společnost byla za-
ložena: měla sdružit probouzející se katolické intelektuální síly, měla být
přílšitostí k spolupráci, k výměně idejí.Založení společnosti Studium byl
projev naděje Církve v její mladé katolické laiky.Další činnosti vyd.společ-
nosti sv.Otec udělil své ap.požehnání.- Sv.Otec dále přijal v audienci před-
sedu vlády velkovévodství lucemburského dr.Petra Wernera. - Ve svém krátkém
proslovu v neděli v poledne, dříve než se s věřícími na náměstí sv.Petra po-
modlil Anděl Páně, sv.Otec zval k modlitbě k P.Marii za pokoj ve světě."když
se díváme na obzory naší doby, vidíme tolik velkých a krásných věcí; jedna
věc zvláště jako by to vše shrnovala: je to vůle dát světu plnější a lepší
život. Ale vidím též za našich dnů tolik smutných událostí, některé jevy,
které nás plní obavami a které nás zavazují, abychom byli na stráži.Musíme
se proto modlit; Budeme prosit P.Marii aby nás opatrovala i nadále a aby od
nás vzdálila všechno зло, které by mohlo ohrozit pokoj a blaho lidstva.

Koncilový sekretariát pro jednotu křesťanů bude konat v Aricci blízko Říma
své plenární zasedání ve dnech 24. února až 7.března. Na pořadu jednání je
studium předlohy o ekumenickém hnutí, upravené podle přání a výhrad projeve-
ných za druhého sněmovního zasedání. V půli března asi předloha bude rozeslá
na koncilním otcům k nahlédnutí.

Polský primas kard.Wyšinski ve svém kázání v neděli v kostele P.^marie Lurdsk
mluvil o úctě Polského národa k P.Marii. Odsoudil akci proti této úctě, kte-
rou za dnů koncilu vedly v Polsku tzv. pokrovkové kruhy, jakoby úcta posliských
katolíků byla přemrťtěná.Dělali to lidé, kteří jsou mimo Církev a přece si
myslí, že mohou vykládat nauku Církve lépe než sami biskupové-

Podle zpráv tiskových kanceláří ~~dva~~ kanadští jezuité misionáři byli zatčeni
~~dominikánskou~~ policí v Haiti.Policie obsadila jezuitskou rezidenci zvanou
Villa Manreza a všichni její obyvatelé jsou drženi pod policejním dozorem.

Zatčení jezuité řídili místní katolickou rozhlasovou stanici, která vysílá výhradně náboženské pořady. Třetí jezuita prý byl zatčen 31. ledna byl vypovězen protože byly u něho nalezeny dokumenty ohrožující bezpečnost státu. Mluvčí kanadského ministerstva zahraničí ale toto tvrzení vyvrátil.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Pokrok ke křesťanské jednotě je ve světě zjevný. Křesťanské církve a společnosti se sblížily. Ekumenická rada církví r. 1962 v Novém Delhi přijala do svého lůna skoro všechny pravoslavné církve, jež se dosud držely stranou, především pravoslavnou církví ruskou. Během téže konference členské církve přijaly definiční jednoty, jež není sice integrální, přece však vyjadřuje ideál, jenž může usměrnit a urychlit hnutí ke stále uzší jednotě. Připravují se již mnohá dílčí sjednocení. Budou-li se uskutečňovat bez ztrát křesťanských hodnot a budou-li se množit, rozhovor s římskou církví bude snadnější a účinější.

Zvláště vztahy odloučených bratří s katolickou církví se zlepšily nad vše očekávání. Během těchto posledních pěti let, totiž od volby papeže Jana XXIII. do pouti Svatého Otce Pavla VI. do Palestiny, styky s odloučenými církvemi se staly stále častějšími a srdečnějšími. Jak řekl J. Em. kard. Bea, ekumenická otázka jež na začátku byla jen jakýmsi šťastným vedlejším zájmem a nepřímým předmětem druhého vatikánského sněmu, stala se stálou myšlenkou a svým vlivem pronikla první dvě sezení tohoto církevního sněmu. Skoro všechny větší křesťanské obce poslaly své zástupce a pozorovatele na toto velké římské zasedání. Stálá a přátelská přítomnost těchto zástupců jiných vyznání připomnala na každém generálním schromáždění smutnou skutečnost rozdělení křesťanů a volala po nápravě.

Tak se ustavily osobní styky, jež nebyly již nepřátelským utkáním, nýbrž rozhovorem mezi přáteli, rozdelenými dějinami, kteří se snaží nyní o sblížení.

Evangelický rys papeže Jana otevíral srdce a odstraňoval předsudky, krystalisované během staletí. Bylo vidět jak přichází do Vatikánu se souhlasem svého národa anglikánský arcibiskup z Canterbury, moderátor presbyteriánské církve ze Skotska, president episkopaliánské církve ze Spojených států a mnoho odloučených ze všech možných zemí. Nemoc a smrt Jana XXIII. vzbudily všeobecnou odezvu a sympatií, ~~ambonaházníkům~~ dosud nevidanou v podobných situacích.

A tento zájem stále roste. Nový papež Svatý Otec Pavel VI. si zachoval na koncilu touž starost o jednotu mezi křesťany. Když mluví o ekumenických otázkách ukazuje svůj veliký přehled světových událostí a přitom necháuje ani proti úprímnosti. Nemá strach připomenout i chybě katolíků, a nakolik je toho zapotřebí, požádat pro ně za prominutí.

Tak se zdá, že zvláště na Východě zasvitá jitřenka. Pravoslavná Rus poslala ovšem na koncil jen pozorovatele, ale různé osobnosti pravoslaví přijaly pozvání s nimiž se k nim obrátil sekretariát. I ti kdo byli nepřítomni, byli by podle všeho přijali pozvání na mnohem intimější účast na jednáních koncilu než jen úděl pozorovatelů. Všem známá byla především sympatie cařihradského patriarchy Athenágory k "člověku, poslanému od Boha, jehož jméno bylo Jan", a jeho přání spolupracovat v očekávání lepšího příští, s římskou církví. Tato svá přání veřejně projevil Svatému Otci Pavlu VI. při schůzce v Jerusalémě. Korunou takových

sna byla nepochybně pouť Pavla VI. na hrob Páně, ~~předtím~~ návrat Petra na Východ, odkud přišel do Říma, v osobě jeho nástupce, otevřené to přiznání k těm zdrojům, z nichž všichni pocházíme... Jedním rázem se zatrásl nepohnutelný Východ. Ekumenický patriarcha se odebral do sv. Města, aby se tam setkal s papežem a pravoslavné církve, s jednou jedinou vyjímkou, mu tento krok schvalovaly.

Jednoho dne během druhého sezení koncilu úctyhodného Vladky Kasiána z pravoslavného ústavu sv. Sergeje v Paříži požádali, aby se vyjádřil o velkých pokrocích, jež teď děla dílo jednoty křesťanů. "Jedná se o to, pravil stařec, abychom si všimli ne toho, co nás rozděluje, nýbrž toho, co nás apojuje". A vskutku v době, kdy nebylo naděje na jednotu, podtrhovat rozdíly znamenalo utvrzovat svou vlastní víru, hájit vlastní posice a zamezit zmatek. Dnes však máme aspoň dva důvody, proč bychom měli změnit tento postoj. Jedná se o to, že vývoj ve stále širších kruzích touhu po jednotě a proto i úctu ke společným hodnotám, jednak odkřesťanění mas dává cítit všem, kdo křesťany ještě zůstali, jejich společné a skutečné bratrství, protože nehledě na ono všeobecné odpadlictví, oni přiznávají existenci jednoho osobního Boha, božství Kristova a evangeliské travnosti.

Skutečně, jak psal Lev XIII., "discrimenā non est ingens", rozdíl mezi Východem a Západem není velký a především společné body jsou důležité a početné. Vezměm na př. liturgii sv. Jana Zlatoustého, již slouží pravoslavní. Ona souhlasí s latinskou mší v tom, že se v ní proměňuje chléb a víno v Tělo a Krev Páně, že se v ní dovolávají přímluvy Panny Marie a svatých a protožíslaví i katolíci východního obřadu. Zůstává ovšem otázka papežské supremacie, výsostné vlády papeže, jehož východní uznávají pouze jako prvního biskupa, ale prvního jen prvenstvím cti. ^{ak} je jen možno zastavit se u pouhého prvenství cti, když ono pochází od Krista, tolik by to protivořečilo duchu Kristovu.

Objetí, jež si dali na hoře Olivetské, v domě postaveném z českých a hlavně moravských mozolů a jehož stavbu doprovázely zbožné modlitby našich muk a babiček, objetí římského papeže s cařihradským patriarchou, je snad největší událostí k níž až dosud přivedlo ekumenické hnutí. Ono slibuje velmi mnoho do budoucnosti.

Stalá se tak vlastně na české půdě a to ne bez vedení Prozřetelnosti. V době kdy veškeré sny po sjednocení, jež kdysi měly středisko na posvátném Velehradě, jsou nemožné, kdy náš národ na mezinárodním náboženském poli je úplně vyřazen vinou našich vlastních spoluobčanů, největší ekumenická událost na sobě přece jen nese pečeť českého jména, jakoby chtěl Bůh ukázat, že slyšel naše modlitby a víděl naše sny, že se mu líbí co děláme a že od nás očekává, že se budeme věrně dál modlit a trpět tam, kde bychom byli chtěli spolupracovat, a houževnatě spolupracovat. Kéž naši svatí věrozvěstí, Cyril a Metoděj, nás v tom stále vedou!

Svatý Otec Pavel VI. se zúčastní stacionárních průvodů, jak se konají v Římě v řadě římských kostelů. Na Pojedleční středu odpoledne zavítá do baziliky sv. Sabiny, spravované otci dominikány; na postní ~~neděle~~^{vždy odpoledne} navštíví marní kostel sv. Pia X., pak P. Marie Lurdské, P. Marie Matky božské útěchy, P. Marie Velké Boží matky a P. Marie Lasalettské. Na Květnou neděli se zúčastní liturgický obřadu v bazilice sv. ~~Petra~~^{Ayla za hradbami}. Na Zelený čtvrttek vykoná obřad umývání nohou v bazilice sv. Jana v Lateráně; na Velký pátek bude přítomen obřadu v bazilice sv. Petra. Na Hod boží velikonoční bude sloužit mše svatou v bazilice sv. Petra a pak o půl jedné udělí slavné požehnání Urbi et orbi. Příští týden začínají ve Vatikánu duchovní cvičení; body k rozjímáním bude dávat redemptorista P. Bernard Häring, známý odporník v morální teologii a poradce II. vat. sněmu.

Sv. Otec přijal v úterý dopoledne ve zvl. audienci skupinu misionářů, kteří se zastavili v Římě cestou na svá nová působiště. Sv. Otec jim pravil, že s nimi v přední linii pokojného ^{fronthy} Církve svou láskou a svou modlitbou. ^{je} řád jim klidný apoštolát; jeho požehnání, pravil, platí nejen jim, nýbrž i jejich příbuzným, které opustili, a věřícím, mezi nimiž budou pracovat. Dále udělil audienci důstojníkům a námořníkům V. flotily Kanadského námořnictva. Dnešní L. Os. Romano přináší jména několika nově jmenovaných biskupů. Tak např. je jmenován tit. biskupem a biskupem koadjutorem arcibiskupství quitského v Equatoru býv. rektor Pap. university Gragoriány a Pap. koleje pro bohoslovce ze zemí Latinské Ameriky P. Pavla Muñoz Vegu.

Španělskí biskupové konají v těchto dnech své plenární zasedání. Na pořadu jednání je určení bližších pokynů pro provedení koncilové konstituce o Lit. V Lurdech místní biskup mons. Théas předsedal schůzce vedoucích poutí z Francie, Italie, Německa, Belgie, Holandska a Svýcarska. Byl stanoven program poutí na rok 1964. V tomto roce se očekává v Lurdech na 4 miliony poutníků a 50 000 nemocných. Mons. Théas též oznámil, že 12 malířů, 17 sochařů a další 4 umělci pracují na restauraci obrazů a mozaik v lurdských poutních kostelích.

V Římě byla uspořádána veřejná diskuse na téma Svatá stolice a oběti nacismu. Diskusi uspořádala římská odbočka hnutí italských katolických intelektuálů. O postoji sv. stolice vůči nacismu, o její politické nauce a o praktické činnosti mluvil mons. Giovanetti z vat. státního sekretariátu. Mons. Giovanetti připomněl encykliku ^{Pia XI.} Mit brennender Sorge z r. 1937; státním sekretářem byl tehdy kard. Pacelli, pozdější Pius XII. Encyklika zůstává nejpřesnějším rozborem, kte-

o nacismu
rý byl učiněn a nejráznějším odsouzením jeho omylů, a to v době, kdy
tolik jiných vlád je ještě s nacismem příteličkovalo a s nacistickými
předáky uzavíralo smlouvy o přátelství. Svatá stolice podobně odsoudila
ještě několikrát nesmyslný mýtus 20. stolení o rase a krvi. Mons. Giovanet
uvedl slova několika osobností z válečné doby, zvláště nekatolíků,
kteří potvrzují, že případný protest papeže Pia XII. ^{proti ukrutnostem}
vůči židům by nezachránil život ani jednomu židovskému příslušníku.
Mons. Giovanetti odsoudil drama Zástupce od německého spisovatele Hoch-
hutha. Neopodstatněnost těchto obžalob odsoudil i papež Pavel VI./,
který byl úzkým spolupracovníkem Pia XII.- Prof. Toscano z římské univer-
sity a předseda Komise pro publikaci italských diplomatických dokumentů
mluvil o vztazích mezi Sv. stolicí a III. říší: při každé vhodné příleži-
tosti papežové pozvedli svůj hlas proti nacismu a proti ^{rasovým} diskriminacím
a pak i pronásledování. ^{Promluvil též dr. Cantoni, čestný člen Světové}
židovské rady a býv. předseda italských židovských obcí. ^I on odmítl
tesi dramatika Hochhutha a vzpomněl co pro pronásledované židy vykonali
katoličtí biskupové, kněží i prostí věřící.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

V Sovětském svazu byl založen v těchto dnech Ústav pro vědecký ateismus.

Stalo se tak na rozkaz ÚV KSSS, prý aby se odstranily nedostatky v šíření ateismu, které byly odhaleny v poslední době. Nový Ústav dostal za úkol dohlížet na koordinaci a zesílení protináboženské propagandy; starat se o organizování zvláštních kursů vědeckého ateismu na universitách a na všech vysokoškolských učilištích; pořádat hodiny ateismu ve školách druhého stupně; mít záštitu nad konáním seriálů přednášek o ateismu při různých organizacích, které zahrnují téměř veškeré obyvatelstvo SS. Péčí Ústavu budou natočeny protináboženské dokumentární snímky i celé filmy, vydávány knihy protináboženské a jiný materiál zakládány kroužky pro dělníky a studenty a konečně postarat se o to, aby náboženské svátky byly nahrazeny nějakými jinými slavnostmi, které by odvedly od náboženství obyvatelstvo a především mládež.

Program a složení nového Ústavu byly předmětem diskusí na nedávném zasedání ideologické komise ÚV KSSS za předsednictví Leonidy Ilyčeva; ten si stěžoval na to, že v poslední době stalinismu zavládla vůči náboženství jistá snášenlivost. Počet kostelů a náboženských ~~obyvatelstva~~ ^{Obyčejných} které uplynuly od smrti Stalinovy, ale totéž nelze říci o počtu věřících a těch kdo do kostela chodí. Stranický tisk připisuje skutečnost, že víra v Boha a náboženské city trvají, nedostatkům v propagačním aparátě. Velká část místních organizací pro protináboženskou činnost nevyvíjí žádnou činnost, propagatéři neznají svůj úkol dostatečně; přílišná horlivost některých bojovníků za ateismus kteří sahají k opatřením administrativního rázu a přestupují pokyny, které vydala v tomto směru strana. Vyhlašení náboženství je podmínka naprosto nutná k výstavbě komunismu, pravil Ilyčev; komunismus se nedá smířit s náboženskou vírou. Ateistická propaganda; postupné zavření kostelů, kde ještě existují; soustavné zavírání seminářů; odstranění jakékoli možnosti pro kněze vykonávat nějakou činnost mezi jejich věřícími; útlak a protivenství, které umenšují svobodu kultu u lidu - to vše dokazuje, že stojíme před jedním ze základních dogmat komunismu, jichž se komunismus nikdy nevzdá. Právě založený Ústav pro vědecký ateismus je dalším svědectvím, že ateismus je pro komunismus poslední slovo vědy a nutný předpoklad pro nastolení opravdu komunistické společnosti. Pravá komunistická společnost musí být tedy společnost bez Boha; není v ní místo pro žádnou náboženskou hodnotu a tím méně pro osobu Krista. Dobrý marxista nemůže věřit a ten kdo věří, nemůže být dobrý marxista - tak to říká ideologická komise KSSS.

film mi byl povídán v tom již jsem jen - když jsem mohl pochopit a jsem mi z

Základy víry za kapitalismu.

Náškumarkzské národní V této kapitole je zase jedno cenné zrnko pravdy. "Mnozí pracující hledají v náboženství útočiště před denním shonem, před vysilující prací, před všemi těžkostmi a útrapami života.. Těmto náladám podléhají zvláště ženy, dělnické a rolnické. Vždyť ~~zakládají~~ za kapitalismu žijí pod dvojím útlakem: pod útlakem kapitálu i pod útlakem domácím."

Nedá se tedy říci tak docela jednoduše, že to byli vykořisťovatelé, kteří chudým lidem napovídali legendy o budoucím ráji. Jsou to spíš samichudáci, kteří cítí žhavou touhu "po tom, aby našli klid", kteří sní "o něčem krásném, co jim nemůže dát jejich nuzný život."

O tom, jak člověk přirozeně touží po dobru, kráse a spravedlivosti a jak tyto ideály kolem sebe nenalézá, jsme už mluvili ^{mluvily} ~~dneskačkánky~~ v "případě Čenkové".

Jistě by bylo neodpovědným činem těšit chudáka něčím vylhaným ~~nejsou~~, vysněným a neskutečným, nebo jej strašit něčím, čemu ~~nikomu~~ samu nevěříme. Tuto metodu chválil bezvěrec Voltaire, ~~který~~ tvrdil, že je rád, když věří ^{v čerta} ~~jenže~~ jeho krajčí. Tak prý jej alespoň neokrádá. ~~Ostatně~~ ani chudí lidé nejsou tak hloupí a ~~nikdy~~ důvěřiví, aby hned brali za bernou minej to co jim někdo přijde napovídat. Vycítí takřka instinktivně upřímnost nebo neupřímnost hlasatelů ~~pravdy~~ víry.

MUčedník, který umíral v římském ~~katku~~ cirku předhozený šelmám ~~sé~~ jistě neměl zájem na tom, aby

si z hmotných důvodů získal přízeň lidu "lslivými a vtíravými řečmi z kazatelny." K Mladé děvče, které vstupuje do klausury karmelitánského kláštera jistě není podplaceno kapitalistickou firmou, dokonce ji tam neláká ani "hudba varhan, okázalé bohoslužby, uzavřené vznešený úbor kněží", protože tyto klausurní setry nevidí ani to. Mučedník se nazývá v mnoha evropských jazyčích ~~máj~~ martyr, to jest svědek, člověk, který svou vlastní smrtí dosvědčuje, že věří tomu, co kňák vyznává. Ukazuje názorně, že jeho víra v posmrtný život ~~nemí~~ laci-
né utěšování sebe i jiných. I když ~~my~~ ztratí rodinu, jméní, zdraví a život, to všechno není nic proti tomu co získá. "Kristus vám za škodu stojí!" říká ~~mu~~ hlásá husitská písň.

~~Když jsem žádán o posmrtné křesťanské statovyň, pak být křesťanem mohou však na každého přijít po-
čtynosti. Co když po smrti skutečně nic neexistuje?~~
Náš autor říká, že prý věda dokázala, že Ježíš Kristus neexistoval ani jeho zázraky, že evangelia "opakují vymyšlené legendy židovské sekty essénů o prorocích".
~~vík~~ Rádi bychom slyšeli alespoň jednoho takového "vědce".

Pravděpodobně ani neví, kdo tohessénové byli a neměl v ruce ani jednu skutečnou vědeckou práci o nich. Jinak by nezmohl tvrdit něco tak nejapného. Ale to by nás vedlo daleko. Jisté je, že věda nedokázala, že ~~je~~ dosud nikomu, že by posmrtný život nebyl.

~~Máj~~ Zahrajme si však i my sami na pochybováče! Co když po smrti nic není? Pak musíme obyčejným sel- ským rozumem přijít k závěru, že je přece jen lepší s ním počítat. Kdo žije jako křestan, ~~ukázk~~ neztrácí všecko na zemi. Bezbožník pak ~~máj~~ obyčejně na zemi nic nezíská a po smrti ztrácí všecko.

Sv.Otec Pavel VI. udělil na Popeleční středu dopoledne zvláštní audienci římským farářům a postním kazatelům. Na začátku audience se konal obřad sypání popelece před přítomnými římskými kněžími mu jím poznamenal hlavu sv.Otec sám Kard.prov. Tra glia; sv.Otec pak vložil popelec na hlavu kard.Tragli, mons.Cuniala, světícího biskupům pro římskou diecézi a několika z římských farářů. Sv.Otec pak pronesl delší proslov; farářům a kazatelům podal několik směrnic, kterými mají být být prodchnuta jejich kázání. Kněz káže z pověření Božího; káže z pověření svého biskupa kázání ho zavazuje, aby byl věren nauce Církve. Kázání kněze má být poznamenáno jistotou a dobrotom; je pravda, že náš svět nemá rád autoritativní a dogmatický postoj, dnešní doba je charakterizována velká ideologická nejasnost, mravní unavenost; než právě proto poselství náboženské pravdy musí znít s tím větší silou, aby náš lid neustoupil pěkné slabosti ducha a pro nesprávnou vypočítavost protináboženským ideologiím. Musíme jakoby napnout svědomí poctivých lidí; stran hedonistického pojetí života a živ. cíle veřejné mravnosti, den co den urážené měřejnými pohoršenými a publicitou, která si v nich zalibuje, je šíří a z ní činí pastvu nězdravé zvědavosti; a konečně i představeními zjevně nemravnými, která zneuctují umění, kazí lid a přehlížejí svatý chakarteb života a co víc, urázejí Boží zákon. Tato starostlivost imunizovat věřící od nanejvýš vážných nebezpečí ideologických a mravních musí označit kázání kněze též dobrotvosti, láskou, která vše chápe, vše snese, všeho se odváží, jen aby navázala rozhovor s dušemi a získala si jejich důvěru. Kněz proto má hledat nové formy kázání, navázat větší styk s věřícím sestoupit s kateder příliš vysokých, vyjít z kostela, jestli je to nutné; třeba posílit kázání sebezáporem, příkladem shovívavosti, láskou. Plodnost kázání se rodí z oběti. Jeho velikost se měří ne potleskem lidí a bezprostředními výsledky, ale posláním, které plní, vírou, které je oduševnuje, zásluhami, které získává.

Ve večerních hodinách na Pop.středu sv.Otec byl přítomen první liturgické stáci, jak se koná v římských kostelích v postní době. Bylo to v bazilice sv. Sabiny, kterou spravují otcové dominikáni. Sv.Otec kráčel v průvodě nádvořím před bazilikou, pak kleče sledoval závěrečné modlitby a nakonec zazpíval z kazatelny promluvil k věřícím, kteří zaplnili kostel i prostantsví před kostelem. Vyslovil jim svou radost, že je mezi nimi, radost nad tímto začátkem postní doby, která znamená jaro liturgického roku, jaro Církve. Pozdravil přítomné otce dominikány, ostatní řeholníky, řeholní sestry, kněze i věřící,

vzpomněl, že nedaleko jako kněz bydlil před více jak 30 lety. Jako program do postní doby dal věřícím dvě slova: modlitbu, skutky pokání. Modlitbu - především jim kladl na srdce účastnit se společné liturgické modlitby Církve v duchu právě vyhlášené konstituce O liturgii; v postní době též máme dělat pokání: sv.Otec pravil, že má na mysli ne tak pokání tělesné půst, jako pokání vnitřní podle římského abstine, sustine: dovést se zříci z lásky ke K.P. všechno, co by mohlo být nebezpečné pro náš duchovní život a též co neodpovídá duchu střídmosti, ukázněnosti. A sustine: to co děláme dělejme opravdově pro Pána. Pak budeme moci v duchu víry slavit Velikonoce a vzkříšení Krista, které je předobraz našeho vzkříšení z hříchu.

Péčí římské Mezinárodní mariánské akademie byla ve středu na svátek P.M. Lurdské sloužena mše svatá za umlčenou Církev. V bazilice P.Marie Sněžné celebroval dominikán kard.Michel Browne. Ve svém kázání kardinál Browne vzpomněl všech, kdo v 18 zemích světa trpí pro svou věrnost Kristu; zval přítomné, aby v modlitbě pamatovali především na maďarského primasa kard.Mind-szentyho, který právě před 15 lety byl odsouzen na nastrojeném procesu k doživotnímu žaláři

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

*V. Solovjev
Prof. M. M. Muratov*
Myšlenky Vladimíra Solovjeva o postu.

Největší ruský filosof moderní doby Vladimir Soloviov, mluví o postu ve svém spisu Duchovní základy života. Přebírá z křesťanské tradice známou trojici dobrých skutků: modlitby, almužna, půst a dodává k tomu: „Modlitba nám dopomůže k milosti Boží. Bůh sestupuje k nám. Almuzna, ve svém nejširším smyslu, to jest všechny skutky lásky k bližnímu, znázorňuje náš vzestup nahoru k Bohu.“ Ale Soloviov nemyslí, že by se pravé náboženství mohlo omezit jen ^{na} osobní po-měr duše k Bohu. Pravý křesťan má poslání ve světě. Je duch, který je povolán k tomu, aby zduchovnil, vtiskl pečeť pravdy všemu, co nás obklopuje, celému světu. Nejbližší pak je nám naše vlastní tělo. Stačí letmý pohled na jeho reakce, a hned vidíme, jaká práce nás tu čeká.

○ V evangelu čteme, že celý svět je podroben zlu. V čem je to zlo? Na prvním místě v tom, že duše se vzepřela Bohu. Ale v našem těle vidíme hned názorně důsledek této vzpoury. Tělo se protiví duši a neposlouchá vlastního pána, právě tak jak duše oděpřala poslušnost svému suverénovi. Následkem toho se celý lidský život stal říčí nesouvisejících a zmátených pokusů ^z dosáhnout toho, k čemu jsme byli stvořeni. Duše celou svou přirozeností těhne k dobru, pravdě a kráse. Odvrátila se však od Boha a hledá nyní dobro pravdu ^{akrásu} ve viditelném světě, který ji obklopuje. Náš denní život se skládá z neustálého blouznění po jakémsi ideálu, který nás sklame právě v tom okamžiku, kdy ~~jeji~~ ho dosáhneme. ~~Když~~ Všechno, co vidíme, se nám zdá dobré, a jakmile toho okusíme, pocítíme hořkost svého omylu. Křesťan sice již ví, zná cestu, kam by měl mířit, ale všechny jeho schopnosti si příliš navykly na starou cestu, nedají se odvést od započaté dráhy k záhubě. Je potřeba proto jakéhosi duchovního násilií.

Duch lidský vezme otče svých vlastních schopností do rukou až tak jako vozka chytí pevně vzpirající se koně, a nedovolí jim, aby se hnaly tam, kam je to těší ^{vídá} těhne špatným návykem. Toto ~~vnitřní~~ ovládání silou ducha se jmenuje půst.

Soloviov používá ~~zde~~ ^{vídá} tohoto terminu v širším smyslu než jsme dnes zvykli, proto rozděluje trojí půst: duchovní, myšlenkový a tělesný.

Duchovní půst je zdrženlivost v tom, co nás vede k sebelásce a k ctižá-dostivosti. Postí se v nejkrásnějším slova smyslu ten, kdo utíká před zbyteč-nou, marnou slávou. Tento půst, praví Soloviov, je obzvláště potřebný těm, kteří pracují ve veřejném životě, kteří jsou ve vládě a státní správě. Hlavní zásada tu platí: nehledat moc a vládu. Když už jsi k ní povolán, považuj to ~~jak~~ za příležitost služby k bližním. Kdybys měl vystoupit na veřejnost a kdyby tě oslovovali a přitom z toho neplynul žádný opravdový užitek pro druhé, varuj se takové cti. Byla by na škodu tobě samému nejvíce.

~~Bratr~~ Na druhém místě přichází druh postu, kterému Soloviov říká půst myšlenkový. Lidský rozum ~~je~~ ~~ky~~ se dovede zahlušovat nad vším. V tom je jeho výhoda, ale také jeho velká slabost. Kolik lidí spekuluje a hloubá o věcech, které se jich netýkají a zanedbávají tak vlastní povinnosti. Tam, kde nemůžeme nikomu pozmoci, děláme mnoho plánů, a tam kde pracujeme pro druhé, chybí nám iniciativa, nejdůležitější se dělá velmi často úplně bezmyšlenkovitě.

Proto platí zásada myšlenkového postu: výrovat se všech neužitečných spekulací, ba dokonce i myšlemek a obrazů, které nesouvisí s naším ~~vlastním~~ životem. Soloviov připomíná i vědcům starou zásadu Heraklitova: mnoho vědět neznamená ještě být vzdělaným. I v myšlení, jako v oděvu, se některí honí za modou své doby. Zajímá je všecko, co je originální, sensační, připisuje se například nadměrná důležitost všemu, o čem piší noviny. Má pak takový člověk čas a chuť k tomu, aby se zabýval všemi Božími a prospěchem své duše. A přece od toho bude záviset celá jeho věčnost. Varuje proto Soloviov: Dej své schopnosti rozumové do služby mravního ideálu.

Konečně třetí druh postu je ten, kterému se tak říká v obyčejné mluvě, půst tělesný. Postí se, kdo si odpórá všechny smyslové požitky, které nejsou k dobru duše. Soloviov se zamýšlí nad tím, proč u všech národů byli asketové, kteří se zdržovali masa. Zdá se mu, že právě tento druh postu odpovídá nejlépe povolání člověka ve vesmíru. Je spolustvořitelem, oživovatelem země. Zdá se mu, že když zabíjí bez nutnosti kteréhokoli tvora, i živočicha, že se jakoby

provinuje proti svému vlastnímu idéálu. Je to jakoby vzpomínka na ztracený ráj, kde člověk žil v harmonické shodě s celou přírodou a nebylo mu zapotřebí užívat násili ani proti zvířatům. Soloviov je ovšem ~~je~~ rozumný a ví, že není možné provést do posledních důsledků tuto teorii. Člověk musí jít, ale nesmí jít ~~je~~ víc než potřebuje, protože pak by neživil sebe, ale svého nepřitele, svou ~~je~~ smyslovost.

Josu tedy tři sloupy na nichž stojí naše zbožnost: modlitba, půst, almužna. Kdo se nemodlí, kdo nepomáha bližnímu, kdo neovládá svou přirozenost, ten se může těžko nazývat ~~náboženským~~ zbožným, i kdyby o Bohu a nebeských věcech mnoho přemýšlel a mluvil. Půst s modlitbou a skutky bliženské lásky jsou navzájem tak spojeny, že jeden bez druhého ztrácí účinnost. Modlit se a nemilovat přitom bližního, to by znamenalo učinit bezmocnou naši modlitbu samu. Dávat dary bližnímu a při tom se neumět sám ovládat a neumět si nic odříkat, to by znamenalo ukazovat své vlastní slabosti a ne sílu lásky, která je v obětavosti. Postit se a nemyslet při tom na bližního a nepozvedat myšl k Bohu, to by bylo duchovním egoismem, ~~kterým~~ falešným soustředěním se na sebe sama.

Křesťanství učí, že hlavním úkonem nadpřirozeného života v nás jsou tři základní Božské ctnosti: víra, naděje a láka. Soloviov vidí jejich vnější výraz právě v těchto třech ~~z~~ povinnostech křesťana: modlitbě, almužně a posstu. Modlitba ~~je~~ stojí a padá s vírou v Boha, almužna je úkon lásky a jist, sebezapíráni je vůrám naděje. Kdo totiž nedoufá ve včerní život, ve vzkříšení zmrtvých, ten si jistě nerad co odepře, protože má strach o svůj dočasný život. Všichni ti, co nedoufají nic dobrého do budoucna, chtějí co nejvíce užít přítomnosti. Je tedy půst symbolem křesťanského optimismu, viry v budoucnost, v nový lepší svět, kde každá slza bude setřena a každá námaha odměněna.

ústav pro studium
totalitních režimů

L'Os. Romano přináší obšíčný referát o středeční návštěvě sv. Otce v bazilice sv. Sabiny, v níž byl přítomen první liturgické staci; podává též obsah krátkého kázání, které sv. Otec projezl k věřícím; zval je k modlitbě a pokání v této postní době; i dnes pokání je stejně důležité jako v minulosti, protože znamená předpoklad k poslušnosti Kristu a pomáhá nám překonat tolikerou zbytečnou zvědavost, vnitřní lenost. Dnes jistá moderní škola nás vybízí k pochování - třeba tedy připomenout, že jsme povoláni k světlu a k tomu, abychom si zvolili pravdu, abychom se vzdálili od pokušení, které překážejí duchovnímu životu a ochuzují jej. Cestou do Vatikánu sv. Otec se zastavil v památném klášteře, ve kterém žila a zemřela sv. Františka Římská. V proslovu k reholnícím sv. Otec pravil, že kláštery, oásy křesťanské zbožnosti nejsou něco mimo svět a aktuální život Církve; zval je, aby svou modlitbou se přeměnily v přímé spolupracovnice apoštola, aby své modlitby obětovaly na velké úmysly Církve v dnešní době.

Svou alocuci při středeční generální audienci sv. Otec věnoval významu pokání: umrtvování, smrti a vzkříšení, jak je představuje liturgie Popeleční středy. Vkládání popelce jakoby představovalo nejvážnější hledisko našeho náboženství, hledisko smutné, pesimistické. Je to ale hledisko realistické; přiznává, co je je ubohého na našem životě; ale nezastavuje se zde: Církev učí, že bolest, křesťanské umrtvování dostává smysl od Krista na kříži, od Krista zmrtvýchvstalého; jen ten bude moci opravdu slavit velikonoce, kdo předtím prožíval na duchu i na těle dobu postní, dobu pokání. - Při gen. audienci sv. Otec též pozdravil zvl. způsobem římské členky společnosti lásky: poukázal na záslužnosti jejich činnosti prodchnuté láskou bliženskou; Kristus jim jistě odmění to, co konají nejmenšímu z jeho pozemských bratří.

Dva kanadští jezuité, kteří byli 31. ledna zatčeni policií ~~dominiikancké~~ republiky, byli propuštěni z vězení a vypovězeni. Spolu s nimi odjelo dalších 16 kanadských jezuitů, kteří přednášeli na mezdicerénním semináři ^{pro} Haiti 53 seminaristů bylo násilím vyhnáno ze semináře a budova byla obsazena policií. Podle prohlášení kanadského ministra zahraničí vypovězení je naprostě neopodstatněné.

Podle posledních statistik Jižní Korea má 575 789 katolíků z 25 797 012 obyvatel. V roce 1963 bylo uděleno 31 434 křtu dospělým; země spravují 3 arcibiskupství a 8 diecézí; dva arcibiskupové, ~~z nichž dva jsou domácího původu, a 8~~ a 327 kněží je původu.

Venku d. mohlo prob. probat pár výročí než se konal
Svatohorský slet. Svet. Václav po
návštěvě rozh. : "je mi moc hrdlovo, jít prohánět
moci, až se rozvedu s ex. hrdlem, jiní vez. moci a vytáhnout
moci před tím sletem." Václav

* Právě kdy došlo, že tehdy vznikly knihy 16. mca, vznikly až když se hrdlova
moci vydaly v plnou formu. ^{Přid.} je to vlastně hrdlova, vyprávějí moci
toto hrdlovo - a ještě, že ~~vlastně~~ ^{Přid.} je to vlastně vlastní o tom
moci, moci vlastní ^{moci} Přid. 16/11

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Rakouští biskupové vydali ještě z Říma 4. prosince pastýřský list svým kněžím. List je věnován koncilní konstituci O Liturgii, schválené 22. listopadu, v 60. výročí vydání apoštolského listu papeže Pia X. O církevní hudbě. 4. prosince ji schválil i sv. Otec a vyhlásil její platnost od 16. února. Schválení konstituce a její provedení může mít hluboký vliv na církevní a pastorační život; proto ^{národní} rakouští biskupové podávají svým kněžím několik slov jakoby na vysvětlenou; do rukou kněží je položeno toto první ovoce koncilu a na nich bude v první řadě záviset, zda těch 130 článků se stane součástí náboženského života věřících.

Biskupové připomínají několika slovy snahy o liturgickou obnovu v Rakousku v minulosti; průkopnickou práci zde vykonal Pius Parsch z kláštera v Klosternauburgu svými spisy v letech mezi první a druhou světovou válkou. U věřících se probouzela víc a více touha rozumět posvátným textům a liturgickým úkonům. Zásluhou pronásledování za druhé světové války věřící se přiblížili ještě více oltáři, rostlo volání po větším užívání domácí řeči při liturgických obřadech. R. 1943 rakouští biskupové dostali ^{oficiální} dovolení ^{užívat} aby měli Betsingmesse: jistý druh recitované, společné mše svaté, a pak při zpívané mše svaté ^{lid mohl} zpívat i německy.

Odpovídalo to jistě pastoračnímu zaměření koncilu, že se na sněmovních zasedáních v r. 1962 začalo diskusí o liturgii, o předloze, kterou vypravovala připravná komise o liturgii. Různá, někdy až protichudná mínění byla pronesena; přece jen, když přišlo k hlasování, ukázala se mimořádná jednota v přesvědčení, že je nutné přikročit k přehlédnutí liturgie, odtud se může dostat věřícím nového života, nové horlivosti a obrody. Stalo to úžasnou prací zvážit a posoudit všechny návrhy, poznámky, přání, výhrady. 22. listopadu m.r. práce skončila. Konstituce byla schválena.

První cíl, který si koncilové plénum při diskusi předlohy o liturgii postavilo před oči, byla aktivní účast všech, kdo se účastní liturgie; při ní každý člen má pronášet, zpívat a dělat, co je jeho úkolem. K takové plodné účasti patří větší užívání domácího jazyka než to dosud bylo dovoleno. Může se ho tedy užívat při čteních, v společné modlitbě a při zpěvech. V 2. kapitole konstituce, O eucharistii, je určeno ještě blíže a přesnější, že lidové řeči se může užívat při čteních a v Ordinariu a též v Propriu, pokud tyto části mají opravdový vztah k věřícímu lidu. Dovolení platí jak pro tichou mše svatou s věřícími tak i pro zpívanou mše. Blížší podají biskupové nebo

Prox v dist - part a pet pubesce. gl. oblong. dist. lvs. lvs. Pet. pubesce. gl. pub
oblong. lvs. mid. mid. pet. - min. 1/3 yds. i Rep. Rep. lvs. mid. mid. min.
lvs. min. upper pet. in stellate.

biskupské konference.

Koncil chtěl dále zdůraznit místo Písma svatého při liturgii; liturgie je mensa verbi - stůl slova Božího. Obohacením liturgie texty Písma svatého, větší změnou čtení při mši a v breviáři věřící i kněží příjdou do styku s větší částí Písma. Pečkopy mše svaté budou sestaveny podle tří, snad až čtyřročního plánu. Bude sestavena zvláštní liturgická funkce, skládající se z čtení; bude mít velký význam především v misijních zemích: není-li kněze může tuto funkci vést laik. Rakouskí biskupové poznamenávají, že přepracování peckop při mši svaté i pro breviář bude trvat několik let, jistě více než 5 let; proto dodsvadní misály budou ještě konat dložho dobrou službu.

Koncil považuje liturgii za školu víry. Vede k tomu situace v zemích, kde Církev nemá plnou svobodu: kněží mají styk s věřícími jen při bohoslužbě; podobně v misijních, na mnoha míst kněz může přijít jen zřídka. Liturgie a poučení o víře musí jít současně; ^{skola víry} tato ~~poučení~~ musí vycházet z bohoslužby z ožívání slova, z homilie. Liturgická výchova se musí stát součástí kněžské výchovy a přípravy. Biskup a kněz mají být proniknuti liturgií. Biskupský a farní kostel mají tvořit příklady bohoslužby. Proto doporučejí kázat o liturgii, vykládat obřady. Rak. biskupové ^{píší že k tomu je nutné} prehledně přehledně rituálů, přizpůsobení modliteb a úkonů moderní mentalitě. V misijních zemích se předvírá, že ^{by} náboženské prvky domácího obyvatelstva mohly být pojaty do liturgie katolické Církve. Je pravda, konstituce nesplňuje všechna přání průkopníků v liturgii. Koncil neměl v úmyslu způsobit nějaký převrat v liturgii. Liturgie světové církve musí brát ohled na celý svět, na všechny diecéze. Liturgie, která by neobsahovala nic společného, nemohla by být už výraz jedné Církve, jedné milosti a jedné víry. - Z druhé strany však třeba též přiznat, že se v koncilovém plénu dosáhlo víc, než se mnohdy doufalo. Byl by to jednostranný individualismus trvat na dalekosáhlých novotách, bylaby to špatná služba světové Církvi.

Rak. biskupové pak mluví o závazném charakteru konsistuce: sněmovní kánony mají v Církvi nejvyšší moc zákona. Všechny dosavadní zvyky, předpisy se podle sněmovních rozhodnutí musí upravit. Konstituce vstoupí v platnost 16. února, tak to rozhodl sv. Otec. Protože ale v ní je řeč o mnoha věcech a mnoha reformách, je jasné, že některé předpisy mohou být provedeny hned, jiné postupně. Přehledně můžeme rozlišit v konstituci tři skupiny před-

pisů: 1/ články, které mají věroučný obsah nebo podávají nějaká zásadní vysvětlení a poučení; dále články, které zavazují hned po skončení vacatio legis nebo ~~teré dávají~~ jistou moc okamžitě, bez jakéhokoliv zásahu vyšší autority jako biskupa, biskupské konference nebo Apoštolské stolice.

2/ Druhou skupinu tvoří články, které mohou být provedeny, až příslušná biskupská konference učiní patřičná rozhodnutí, která ostatně potřebují ještě schválení Sv. stolice. 3/ Třetí skupina jsou články, které k provedení potřebují rozhodnutí nebo nového uspořádání Svaté stolice. Rakouské biskupové závěrem svého pastýřského listu kněžím podávají seznam předpisů, které vstupují v platnost ^{tj. po 16. únoru} okamžitě pro rakouskou církevní provincii [analogicky to můžeme říci o celé Církvi.]

Biskupové podávají několik závěrů: Tu a tam by se mohl objevit názor, že v liturgii třeba položit úplně nový základ, že vše, co dosud máme je už překonáno dobou. Biskupové odpovídají, že dosud platné zásady o složení mše svaté a o udělování svátosti zůstávají v platnosti; to platí především o stavbě mše svaté. Mnoho co se už vykonalo v oblasti liturgické obnovy se dá velmi vhodně smířit s novými předpisy i s tím, co bude ještě v duchu sněmovní konstituce zavedeno. Konstituce neznamená a ani nebude znamenat žádnou revoluci v liturgii.

Nová konstituce bojuje zvláštním způsobem proti samovolným ^{ému} rozhodování v liturgii. Ti, kdo se stavěli proti liturgické obnově, dělali to z obav, že se ztratí jednota liturgie. Skutkem musíme nyní dokázat opak. Bude tu jistě třeba nejednou trochu oběti, ^{Taž} ^{dal} přizpůsobit se, poslechnout a zříci se všelijakých zvláštností. Taž přinese hojně ovoce.

Závěrem svého pastýřského listu se biskupové ještě jednou přímo obracejí ke kněžím - Po ovoci, po požehnání musíme poznat blahodárnost nové konstituce. Liturgie je cíl, k němuž směřuje veškerá činnost Církve, liturgie je též zdroj, odkud pramení veškerá síla a energie Církve. Z obnovené liturgie musí vyprýštit křesťanský život, křesťanská mládež, křesťanské rodiny. Liturgie musí být proniknuti laici apoštoly. Obnovená liturgie musí dát uznávat novým povoláním ke kněžství a k řeholnímu životu. "Do Vašich rukou skládají biskupové novou konstituci; je to velký poklad, který je vám svěřen. Buďte naši nejbližší spolupracovníci a věrní správcové."

Dodatek

Biskupové podávají jistě jen schematické rozdělení předpisů konstituce na tři skupiny, podle data, kdy vstupují v platnost.

I. Hned po skončení vacatio legis, tj. 16. února vstupují v platnost následující předpisy:

1/ čl. 15-17, jimiž se předpisuje vyučování liturgie na katolických universitách, seminářích a řádových studijních domech; — *Un. d. i. Rn. u.*

2/ čl. 45-46, jimiž se předpisuje zřízení diecézní liturgické komise, jestli ještě neexistuje; *Pln. l.*

3/ čl. 52, tj. předpis, že při příslušných mších v neděle a ve svátky má být kázání; *Pln. l.*

4/ čl. 78, jímž se dovoluje udílet svátost manželství během mše svaté, a to po evangeliu nebo po kázání;

5/ čl. 78, podle něhož při uzavírání manželství mimo mši svatou se má číst epištola a evangelium ze mše snoubenců;

6/ čl. 94, který doporučuje, aby ^{se kněží} jednotlivé hodinky breviáře podle možnosti modlili v odpovídající hodinu dne;

7/ čl. 95-96, ty mluví o závaznosti řeholníků, katedrálních kapitul k modlitbě breviáře nebo jiných forem hodinek;

8/ čl. 97b, který dává ordináři moc dispenzovat podřízené od brebiáře nebo jej nahradit jinou modlitbou;

9/ čl. 101, který dává ordinářovi moc dovolit v jednotlivých případech, aby se jeho podřízení kněží mohli modlit breviář v živé řeči. Totéž mohou dovolit řádoví představení svým podřízeným.

II. skupina předpisů konstituce o liturgii, které vstoupí v platnost, až když jejich provedení stanoví biskupská konference: *(o schválení překladů;*

1/ čl. 36, par. 3, 4: v nichž je řeč o užívání živé řeči v liturgii, *příxemkí*
2/ ~~XX~~ čl. 38, 39, 40, v nichž se dávají pokyny pro přizpůsobení liturgie

3/ čl. 44 - v něm je řeč o založení národní liturgické komise;

4/ čl. 54, o užívání živé řeči při mši svaté;

5/ čl. 63a, o užívání živé řeči při udělování svátostí a svátostin;

6/ čl. 63b, o sestavení nových rituálů po vydání Římského rituálu;

7/ čl. 65, zapojení domácích prvků do liturgie, platí především pro misijní *země;*

8/ čl. 76, o užívání lidové řeči, když při svěceních biskup oslovouje svěcence

9/ čl. 77, o sestavení sezdávacího obřadu, jestli je to nutné;

10/ čl.81, o přehlédnutí obřadu při pohřbu;

11/ čl.101, o schválení breviáře v živé řeči pro kněze, kteří k tomu dostanou dovolení;

12/ čl.107, o přizpůsobení liturgie církevního roku podle místních okolností, pokud je to nutné;

13/ čl.110, o doporučení skutků pokání, odpovídajících místní situaci;

14/ čl.119, o přizpůsobení církevní hudby hudbě misijních zemí;

15/ čl.120, kterým se dovoluje užívání i jiných hudebních nástrojů při liturgii; přizpůsobení liturgických nádob, rouch podle úprav pokonciové komise.

HLL. skupina předpisů, úprav, které vyhlásí až Svatá stolice:

1/ čl. 21, 23, 25, 28, 31, 34, 35 par.1-2, čl.38: všeobecné předpisy;

2/ čl.50 o přehlédnutí Mešního řádu /ordo Missae/

3/ čl.51, o novém sestavení perikop podle cyklického plánu na několik let;

4/ čl.53, o sestavení Všeobecné modlitby, modlitby věřících, Oratio communis seu fidelium;

5/ čl.55, o stanovení, kdy bude dovoleno přijímání pod obojí a jaký bude obřad

6/ čl.58, o sestavení obřadů koncelebrace;

7/ čl.66, o sestavení nových křestních obřadů pro dospělé a děti a mše křestní

8/ čl.69 nové sestavení obřadu doplnění křestních obřadů;

9/ čl.70, o sestavení nových obřadů svěcení křestní vody mimo velik.dobu;

10/ čl.71, o sestavení nového obřadu bižmování, při němž by se konalo obnovení křestního slibu; o sestavení obřadu bižmování při mši svaté;

11/ čl.72, o sestavení nových obřadů a formy zpovědní;

současně

12/ čl.73, o obřadu udělování pomazání nemocných a posledního sv.přijímání;

13/ čl.75, o přehlédnutí obřadu pomazání nemocných;

14/ čl.76, o přehlédnutí obřadu svěcení kněžstva;

15/ čl.76, v němž je řeč o tom, že všichni biskupové, kteří jsou přítomni biskupské konsekraci, mohou na svěcenec vkládat ruce;

16/ čl.77, o přehlédnutí obřadu uzavření manželství;

17/ čl.77, o snoubeneckém požehnání;

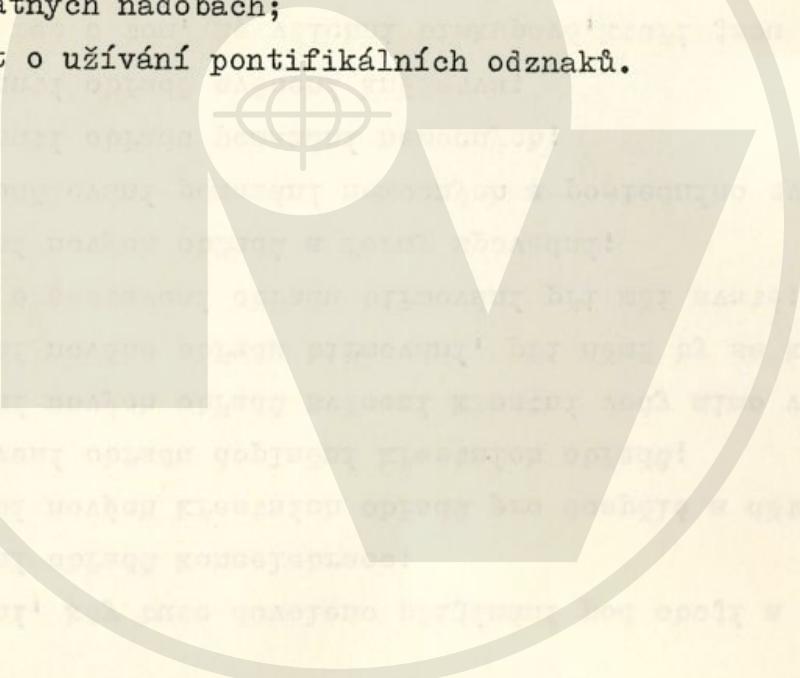
18/ čl.78, o snoubeneckém požehnání mimo mši svatou;

19/ čl.79, přehlédnutí svátostin;

20/ čl.80, nový obřad požehnání papenského - consecratio virginum;

21/ čl.80, nový obřad pro skládání slibů řeholníků a obnovu slibů;

- 22/ čl.81-82, o sestavení nových ~~pravidelných~~ obřadů pro pohřeb dospělých, dětí
23/ čl.87, 88,89, 90b, 91, 92, 93: o novém sestavení breviáře;
24/ čl.97a, o ~~plnění~~ povinnosti breviáře účasti na liturgických funkcích;
25/ čl.107-109, o novém sestavení církevního roku a kalendáře svatých;
26/ čl.117, o novém vydání knih chórového zpěvu;
27/ čl.128, o novém sestavení předpisů o kostelích, oltářích, posvátných
místech a posvátných nádobách;
28/ čl.130 - dekret o užívání pontifikálních odznaků.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Sv.Otec přijal v audienci předsedy italských Obchodních komor a řídící výbor Italsk unie obchodních, průmyslových a zemědělských komor. Ve svém proslovu sv.Otec poukázal na vztažy mezi morálkou a ekonomickým světem. Sv.Otec přítomným blahopřál k jejich záslužné činnosti za uskutečnění hospodářské rovnováhy; tím ~~to svým úsilím~~^{si jsou vědomi}, že ekonomická oblast souvisí s ostatními životními oblastmi, že ~~je~~^{závislá na} činitelé morální a náboženské, který všechny ostatní oblasti proniká a jim vládne. Je úkon ~~že~~ opravové lásky k lidem, že moderní svět uznává tyto svazky mezi morálkou a ekonomickým světem a že si jich váží. A to dodává každému naděje. Závěrem sv.Otec je ujistil svou modlitbu na úmysl, aby svou činností přispěli k dobru společnosti, která musí být společností křesťanskou.

Vatikánské pošty vydají 10. března sérii známek ve prospěch zachránění nubijských starověkých památek v Egyptě. Vatikán se tak připojí k akci orgánu SN pro výchovnou, kulturní a sociální činnost UNESCO. Mezi památkami především pohanskými, které jsou ohroženy pozdvižením hladiny Nilu po postavení Asuanské přehrady, je též několik památek z prvních dob křesťanských; ty jsou důkazem rozvoje křesťanství v Egyptě v prvních křesťanských stoletích. Vatikánská série se skládá ze 4 hodnot a má dvě zobrazení: na dvou známkách je zobrazen výklenek faraonského chrámu z Vadi-es-Saboua, ve kterém je obraz sv. Petra, kdežto nahoře a na stranách jsou ještě motivy z dob faraonských: Ramesses II. se klání zlaté lodičce slunce a obětuje květy místnímu bohu; Na dalších dvou známkách je znázorněno egyptskorománské sloupořadí 14 sloupů, které v FILE dal postavit Traján. Všechny 4 známky mají latinský nápis: Podnik na záchrannu nubijských památek.

Z 21 280 000 obyvatel Barmy je 217 000 katolíků. Z církevního hlediska je země rozdělena na 2 arcidiecéze a 8 diecézí. V Barmě pracuje 260 kněží, z nichž 95 je domácího původu, 3 diecéze řídí birmánskí biskupové.

Německá katolická mládež pořádá 20. března, tj. v pátek po Smrtelné neděli křížovou cestu; při ní budou pamatovat především na všechny bratry ve víře, kteří trpí pod režimy Církvi nepřátelskými. Tento den modliteb má posílit duchovní svazky mezi věřícími s obecného světa a jejich bratry Církve umlčené.

Kard.Wyšinski pronesl třetí ze svých konferencí o enc.Mír na zemi. Kard.W. mluvil o právech a povinnostech lidské osoby a přitom odsoudil omyly totalitních režimů. Je povinností státu bránit práva člověka. Když se začne zabývat jednotlivostmi, ztrácí čas pro otázky významnější. Nelze potlačovat soukromou iniciativu, právě naopak třeba ji podporovat; státy, které vzaly co přísluší

jednotlivci učinily nakonec z občanů pasivní jsoucna. Nejednou státy chtěly vnutit lidem předem sestavené ideologie. Pak se lidé mění v atomy a společné dobro je předmětem nenávisti. Jednotlivec potlačený tisíci předpisy nakonec odmítá jakoukoliv spolupráci. Kard.Wyšinski nakonec připomněl, že právo člověka na život má přednost před právem na majetek; sociální nauka Církve spocívá v pozvednutí dělníka z proletáře ve svobodného občana.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

AK/2/64

dnešní měsíce.

Na 14. dubnu prozatí 1095. výročí mrt. jehož původu sv. apoštola

sv. Pavla ap. - k němuž byl v. kult. jinou mís. kult. veden:

Štěpán Šašač: Kult sv. Cyrila a Metoděje, účinný prostředek ~~k jednotě~~ k získání odloučených bratří pro jednotu Církve /Srov. Incontro ai fratelli separati di Or. /

Bylo snahou papeže Lva XIII /1878-1903/ usna-dnit východním odloučeným bratřím návrat ke katolické jednotě. Jedním z jeho velkých činů na tomto poli byla také encyklika Grande munus, kterou uveřejnil v třetím roce svého pontifikátu 30.září 1880. V ní tento velký milovník křesťanského Východu rozšířil úctu sv.Cyrila a Metoděje v celé katolické Církvi. Stalo se tak i na výslovné přání mnoha biskupů, kteří žádali už na ~~účtu~~ vatikánském sněmu, aby se úcta velkých slovanských apoštól dala s větší slávou.

Unionistický ráz této encykliky je jasně vyjádřen v jejím závěru. Praví se tu: "O to jen usilujeme, to si přejeme, o to se snažíme, aby všechny slovanské národy měly dostatek kněží, aby se utvrdily v pravé víře a poslušnosti k Církvi Kristově, aby ~~zakuzitky~~ poznaly z vlastní zkušenosti, jakých dober se jim dostává od katolické Církve pro život rodinný a všechny ~~zkrátky~~ formy veřejného života. Náš zájem se obrací z velké šásti právě k těmto Církvím slovanským. Toužíme po tom, abychom jim mohli prospěti, žít s nimi ve stálém obětí svornosti to je totiž i pro ně nejlepší zárukou jejich vlastní bezpečnosti."

Zde mluví papež jen o Církvích slovanských. O něco výše však má na mysli celý křesťanský Východ a povzbuzuje katolickou hierarchii těmito slovy: "Přejeme si, stejně jako vy, aby se ke sv.Cyrilu a Metoději všichni modlili a je všichni vzývali, aby tito světci cránilí celý křesťanský východ ~~zkrátky~~ svou zvláštní mocí, kterou mají u Boha, aby vyprosili katolíkům stálost, rozkolným pak svornost a jednotu s pravou Církví."

Lev XIII se díval rád na všechny problémy s hlediska universálního. Takto chápal i kult cyrilometodějský. Měl to být účinný prostředek/~~jád~~ k tomu, aby se přemáhala vzájemná nedůvěra a smutná neshoda mezi křesťanským Západem a Východem k všeobecnému dobru celého křesťanstva.

Svou vyjímečnou svatostí vynikají totiž sv.Cyril a Metoděj v nebi, jako mocní přímluvci u Boha, svou naukou a svým příkladem se řadí mezi jedny z nejdůležitějších obhájců křesťanské jednoty. Stačí jen uvést krátký životopis, jak jej podává sama encyklika Lva XIII., který byl pak upraven pro druhý nokturn pro svátek sv.Bratří v římském Breviáři /7.června/. Papež k tomu dává dojemnými slovy: "Vzpomínáme, ctiidní bratří, na tyto činy velmi rádi a s velkým dojetím ~~vý~~ si připomínáme slavné začátky slovanských národů a jejich dávnou jednotu s katolickou Církví. Vždyť tito dva apoštoli křesťanské víry, o nichž jsme právě mluvili, přišli k pohanským národům z Cařihradu, ale ~~jimiž~~ jejich poslání bylo od této apoštolské Stolice, středu katolické jednoty, vícekrát jasně potvrzeno. Zde v Římě podávali účet ze své činnosti a odpovídaly na žaloby, které se proti nim šířily, zde v Římě u hrobu sv.Petra a Pavla přisahali věrnost katolické víře, zde se jim dostalo biskupského svěcení spolu se zákonitou mocí s ním spojeného. Zde ~~byly~~ se jim též dostalo potvrzení obřadu ve slovanské řeči..."

Život svatých bratří skutečně dotvrzuje, že Řím byl světelným majákem jejich apoštolské činnosti, bezpečný přístav, kam se uchylovali i se svými žáky právě v době, kdy začíná schisma Fotiovo. Zde našli onu skálu Petrovu, na které začali stavět základy nového křesťanství a slovanské hierarchie. Cyrilometodějská studia, která se po encyklike Grande munus ještě více prohloubila, vrhají stále jasnější světlo na tato fakta. Uvědomujeme si, jaké úsilí vynaložili soluňští světci na to, aby upevnili pradávné vztahy mezi Cařihradem a Římem, aby se zachovala jednota víry mezi Řeky a Římany a v obrovském světě slovanském.

Nejlepším důkazem ~~pravděpodobnosti~~ pro toto tvrzení je sama skutečnost, fakta z jejich apoštolské činnosti. Nejcharakterističtější jsou tyto: body:
1/ zvláštní úcta k sv.Klimetu, papeži a mučedníku; 2/ slovanský překlad t.zv. liturgie sv. Petra; 3/ římské ~~zákonitost~~ první orgsnisace slovanské hierarchie z Říma; 4/ Nauka sv.Cyrila o primátu sv. Petra a jeho nástupců; 5/ Manifestace při příležitosti smrti svatých Bratří.

~~O tomto důkazu lze všechno číst v knize "Pravda o sv. Cyrile a Metoději"~~

Sv.Otec poslal kard.Lienartovi, arc.z Lille blahopřejný latinský list k jeho 80. narozeninám.Kard.Lienart je oslavil 7. října; na kněže byl vysvěcen r.1907, na biskupa r.1928. Kard.Lienart je jedním z nejstarších kardinálů; jmenoval ho Pius XI. r.1930.

Do Montrealu přijelo 17 kanadských jezuitů, kteří byli vypovězeni z republiky Haiti; mezi nimi jsou též dva, kteří pracovali při katolické rozhlasové stanici Radio Manresa. Podle slov představeného misie P.Gouleta haitiánské autority podaly jen velmi neurčité odůvodnění, proč byli jeho kněží vypovězeni. Kladla se jim za vinu účast na politickém spiknutí proti vládě a styky s peoritníky režimu. Své rozhořčení nad vypovězením vyjádřil opět kanadský ministr zahraničí: Je opravdu politováním hodné, že těmito ~~K~~^s nařané, kteří se věnovali výhradně vyučování a duchovnímu pozvednutí obyvatel Haiti, bylo nakládáno tak nespravedlivým způsobem.

Biskupové Jižního Vietnamu vydali společný pastrýřský list; vyzývají katolíky k jednotě, k ukázněnosti a vnitřní obnově.

V neděli odpoledne sv.Otec vykoná první ze svých návštěv v římských farnostech; zavítá do farního kostela sv.Pia X. ve čtvrti zvané Balduina.

Ekonomie má být ve službách člověka, ~~přemístit~~^{píše} arc. ze Strasburku mons.Webber v prohlášení k uzavření jedné továrny na ~~jeho~~^{území} diecéze.Uzavření vezme práci několika stům pracujících.Není mým úkolem posoudit důvody technického rázu, které přiměly vedoucí k uzavření továrny;přece jen je pravda, že pracující pokud nebudou zapojeni do ekonomických rozhodnutí a do programování závodů, budou se vždy považovat za oběti finančních operací.

Benátský patriarcha kard.Urbani píše ve svém posním pastýřském listě, že křesťanství dovede vždycky nastolit dokonalou společnost, a to i na úrovni lidské a časné. Jen křesťanské poselství dovede vytvořit společnost, která stojí na svobodě, autoritě a lásce. II.vat.koncil chce postavit před zraky lidí dobré vůle toto netměnitelné poselství, chce představit pravou KR_istovu Církev, jako konkrétní uskutečnění prozřetelnostního plánu věřné a všeobecné záchrany.

Na katolické teologické fakultě v Tübingách byl zřízen Ústav pro ekumenická studia, Ředitelem ústavu byl jmenován řádný profesor dogmatické teologie na tübinské fakultě a koncilový odborník Hans Küng.

Kolínský arc.kard.Frings otevřel výstavu posvátného umění.Výstava podává přehled uměleckých děl s náboženskou tématikou,která byla vykonána v Německu po II.světové válce.Jsou vystaveny mj.modely barevných a mozaikových oken

a náčrty moderní posvátné architektury; cílem výstavy je ukázat, že i dnešní umění dovede vytvořit vzácná díla na poli náboženství.

Na 15. únor připada 20. výročí znicení opatství Montecassino při operacích slavného benediktinského II. světové války. Výročí bylo vyzpomenuto slavnými bohoslužbami, které začaly o půl desáté, tj. 11. uva. presne v hodinu, kdy začalo tragické bombardování památného kláštera.

V sobotu ráno zemřel v klášteře dominikánů při Papežské universitě sv. Tomáš Akvinského P. Reginald Garrigou Lagrange, slavný teolog a mystik. Bylo mu 87 let. Na kněze byl vysvěcen r. 1905. Padesát let - od r. 1909 až do r. 1958 byl profesorem dogmatické teologie a dalších oborů na učilišti Angeliku. Zvlášt proslul svými kurzy o Duchu životě, které se staly dostaveníčkem bohoslovce a kněží v Římě. P. Garrigou Lagrange je též autorem řady teologických knih. Byl poradcem řady ústředních církevních uřadů. Tělesné pozůstatky P. Garrigou Lagrange byly vystaveny v kostele otců dominikánů při Angeliku; pohřeb se koná v pondělí.

• J. k. tří jde o nejvýznamnějšího m. i. prof. článku. ^{Farní} jde o kardinála 1. 1917
kard. ji proti vnuč. slohem

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

172/64 Podní jazykí mluvení

Potřebuje dnešní člověk ještě sebezáporu a umrtvování?

Křesťanům by se zdála na první pohled tato otázka naprosto zbytečná.

Vždyť odpověď je dávno známá. Už dvatisíce let začíná Křížek postní dnu slovy sv. Jana Křtitele: Činěte pokání! A přece vypadá ve známé francouzské duchovní revue Christus aspořádali anketu mezi čtenáři právě o tomto tak samozřejmém tématu. Je potřeba dnes, v moderní době, mluvit ještě o sebezáporech, postech? Nezní to příliš středověkově? Slovo umrtvování se zdá jemným uším člověka dnešního století jakýmsi dozvukem barbarismu. Ani bychom nevěřili, kolik dobrých katolíků se nad ním pozastavilo. Jedna dobrá matka dmácnosti napsala redaktoru onoho časopisu, aby povzbuzoval lidi k radosti ze života a k odvaze, to je co právě dnes lidem chybí. Dnes už nemají tedy bujnosi nadbyt, aby ji museli umrtvovat. Jiná dobrá žena si povzdechla, kolik postů měla za války, proč by v nich měla pokračovat, když je teď všechno dost?

Jak se tedy na první pohled zdá, téma o sebezáporu není populární. Nápadně ovšem je, že mezi tolka dopisovatelů, kteří býli tázáni na míňení, se nenašel ani jeden, který by se snažil vyložit, co si pod těmito pojmy představuje. Zatímco ti, kteří se snažili jaksi taksi odůvodňovat rozumově své míňení, prozrazovali mezi řádky, že nemají správné pojetí o těchto základních křesťanských pravidlích. Uzavírá proto docela správně autor ankety tím, že nepřiznává, míňení moderních lidí o umrtvování je zaviněno nedostatkem poučení a neznaností pojmu. Připomíná však, že to nebude snadný úkol pro dnešní kazatele představit moderním lidem starou pravdu v novém sympatickém oděvu moderní mentality.

Než je ona skutečně tak obtížná?

Řekneme-li dnes o někom, že je asketa, že má asketické vzezení, představíme si okamžitě někoho hubeného, bezbarvého, slabého těla, s mnoha nemocemi. Už zde je výjádkou základní nedorozumění. Řecké slovo askesis zní mnohem má docela obyčejný, sportovní význam. Znamená cvik, trénink. Měl-li někdo vyhrát olympijské závody, musel se už tenkrát, jak dnes, pořádně cvičit, trénovat. Tomu se říkalo askese. Sport vychází z předpokladu, že

lidské tělo je schopno většího výkonu, když je k tomu uzpůsobíme a když je k tomu jaksí přinutíme. Normální občan chodí jen tam, kde musí, jinak si raději odpočine. Kdyby jej to namáhalo, raději jede autem. Proto civilní život není žádná škola závodníků v běhu. Nadšený běžec se sám přinutí pravidelně každý den, ráno i večer klusat okolo zahrady, úplně bez potřeby, jen proto, aby neztratil svážest, aby nevyšel z formy. ~~Máxim~~ Víme d' obře, kolik musejí cvičit atleti, kteří se připravují na olympiády. Sportovní lékaři o tom piší celá vědecká pojednání. Nestačí jen cvik, ~~máxim~~ atlet je podroben neustálé kontrole, musí uspořádat svou životosprávu tak, jak mu to lékaři předpisí, dostává často zvláštní dietu při jídle, určuje se mu délka spaní. Někdy je to až přehnané, ale nikdo se tomu nediví. Jak by byl jinak schopen výkonu, když by necvičil a nebyl, jak se říká ve formě.

Už pythagorejci ~~máxim~~ ve stárověku však přišli k tomuto závěru: když se cvičí tělo, je schopno ~~máxim~~ velkých výkonů. Náleží tedy nechat našeho ducha bez cvičení? ~~Máxim~~ Nemá se askese, to jest trening, vztahovat spíš na výchovu ducha? Ve skutečnosti, hlavně vlivem prvních křesťanských mnichů dostalo toto sportovní slovo význam na prvním místě duchovní. Jako jsou vojenská cvičení, sportovní cvičení, tsk se také konávají duchovní cvičení, exercicie, od latinského slovesa exerceo, cvičím. Zakladatel moderního exercičního hnutí, sv. Ignác z Loyoly, se výslově v úvodu své pověstné knížky odvolává na podobnost se sportem: jako se jmenují tělesná cvičení pochod, výcházky tak mohou být také cvičení duchovní.

Jistě není snadné popsat v několika slovech, jak se dá cvičit ~~máxim~~ duch. Tako ve sportu, i zde jednotliví mistři mají svou zvláštní metodu a podle toho se dělí různé křesťanské školy duchovní. Základy však jsou všem společné.

Vychází se z optimistického předpokladu, že každý člověk má tak silného ducha a má vrozené tak krásné schopnosti, že je schopen skutků velkých a vznešených. Bohužel lidská duše je jakoby spoutána svým okolím. Moderní psychologové mluví velmi o vlivu okolí. Přehánějí tak, že často chtejí celého člověka vy-

světlit jen a jen z prostředí ve kterém žije. Ani si neuvědomují, jaké smutné závěry by z této nauky plynuly. Křesťanští askéti mají daleko radostnější pohled do života. Nazývají okolí člověka jedním slovem převzáným z evangelia: svět. Nikdy však neřeknou, že člověk je nutně takový, jaký je jeho "svět". Nikdy neřekno, že by svět byl zodpovědný za to, že je někdo dobrý nebo zlý. Svět na člověka působí, ale křesťan "přemáhá svět", opírá se o slova Kristova: Doufejte ve mne, já jsem svět přemohl. ~~žák~~ V čem záleží toto přemáhání světa prakticky? Asketa utíká ze světa, tak to čteme v knihách. To ovšem neznamená, že by se odstěhoval na nějakou jinou planetu, ani nechodi nutně do pouště, ani nemají všichni povolání do kláštera. Znamená to však, že si dobrovolně odříká to, co by jej mohlo proti jeho vůli přetáhnout ke zlému. Mladý člověk chce zůstat čistým. Ví, že špatné kino nebo román by jej přivedly z rovnováhy, proto si dobrovolně odrekne navštěvu filmu, četbu. Umrtví se, zapře sám se. V této souvislosti ovšem tato slova zní pěkně. Každý, kdo má ~~maximální~~ smysl pro dobro, jej za to pochválí.

Není to však jenom okolí, které působí na duši člověka. Nosíme se všude sebou našeho ~~maximálního~~ nejvěrnějšího spojence, ale také našeho nejúhlavnějšího nepřítele, naše tělo. Každý ví z vlastní zkušenosti, jaké zvířecí náklonnosti se projeví, když se zanečbá kázeně tělesná. Dnešní sportovní době by tato věc měla být naprosto zřejmá. Umrtvit tělo neznamená podle křesťanské morálky je ničit a oslabit, ale naopak, uschopnit je k výkonu. Lékaři předpisují diety, ale Církev už dávno a dávno radí půst, to jest ~~maximální~~ rozumné uspořádání životosprávy tak, aby neškodila zdraví a práci. Není to jistě náhodou, že se mniši nejpřísnějších řádů dožívají nejvyššího věku.

Křesťan se tedy ~~dokázal~~ sebezáporem dospívá k dvojímu vítězství: nad světem a nad tělem. Naše známá modlitba však uvádí trojici: tělo, svět, dábla přemáhám. ~~V~~ ~~zní~~ ~~zkrátka~~ ~~modlitba~~ Vím dobře, že slovo dábel už vůbec nezní moderně. ~~Není už vůbec~~ Ale i ten nejmodernější pokrokový člověk ví, kolik špatných myšlenek jej za den může napadnout. Co by z nás bylo, kdybychom jim neodporovali, nepřemáhali dábela?

Je tedy slovo umrtvování, přemáhání, sebezápor vždycky časový, vždycky nutný, vždycky nepostradatelný tam kde člověk chce žít jako opravdový člověk.

Sv.Otec Pavel VI. byl v neděli odpoledne přítomen postnímu stacionárnímu procesí v římské ^{předměstské} farnosti sv.Pia X. V proslovu k věřícím,kteří zaplnili prostorný moderní kostel i náměstí před kostelem sv.Otec pravil, že jeho návštěvy v římských farnostech mají dvojí cíl: předně chce být ve styku se svými věřícími, jichž je biskupem, a vyjádřit svou solidaritu s kěnžími,kteří pracují v duchovní správě; a pak vrátit postní době její duchovní, náboženský ráz. Postní doba je tempus acceptabile, jak to čteme v nedělní liturgii, je vhodná doba pro duchivní obrodu. Je ~~to vhodná doba~~ ^{to vhodná doba} se zpytovat, zda naše životní cesta je opravdu zamířena k přístavu, k našemu poslednímu cíli, nebo zda se naše lodička nechala strhnout bouří mimo přímou cestu. Kéž svatá bázeň Boží vstoupí do naší duše a s ním i ~~zlahodnost~~ a radost, že jsme se octli v rozhovoru s Bohem. - Ještě v neděli večer sv.Otec začal duchovní cvičení. Účastní se jich též řada kardinálů a členové papežského dvoru a římské kurie. Body pro rozjímání dává redemptorista P.Bernard Häring, známý odborník v morálce teologie a koncilový poradce. - Sv.Otec jmenoval kard.Pavla Marellu papežským legátem pro slavnost otevření Pavilonu sv.Stolice na Světové výstavě v N.Yorku. Pavilon bude otevřen 21. dubna.

V Římě v kostele při Pap.universitě sv.Tomáše Aquinského se konal v pánděli dopoledne pohřeb dominikána P.Reginalda Garrigou Lagrange, který zemřel v sobotu. Obřady vykonal generál řádu P.Anicet Fernandez; byl přítomen mj.kard. Browne, dominikán, ^{zahrál} řáda gen.představených řádů a řeh.společností, rektoři římských pap.universit, profesori a studenti Pap.university sv.Tomáše, na níž P.Lagrange po 50 let přednášel dogmatickou teologii a jiné předměty. Sv.Otec poslal P.Anicetovi soustrastný telegram; ujišťuje svými modlitbami za pokoj duše tohoto věrného služebníka Církve a Svaté stolice.

^{Y pařížské katedrále N.D} V neděli odpoledne pronesl P/Carré, dominikán, svou první l tošní postní konferenci. P.Carré mluví ^{letos} na téma: Otčenáš našeho života. Modlitba Otčenáše a Otčenáš denně prožívaný tvoří základní předpoklady života katolíka. Svatost je společenství, je účast na vnitřním životě Božím, jak Bůh je postavil před naše zraky ve svém synu J/K/ a jak jej nabídl všem, kdo žijí podle Kristova příkladu a kdo se nechávají vnitřně přetvořit podle jeho obrazu. Svatost před pokládá stát po boku Kristově v deních činech, nikdy neodloučit Boha od lidstva. Svatost není únik ze světa, který má být zbudován; zákon svatosti se netýká jen několika vyvolených, ale všech lidí bez rozdílu. Bůh učinil lidi

odpovědné jeden za druhého; všichni nesou osobně nebo jako kolektiv odpovědnost za jisté duchovní neúspěchy. Aby si lidé navzájem pomáhali Bůh vytvořil živou společnost, jíž je Církev, Církev svatých i Církev hříšníků, aby všichni byli uzdraveni. Církev doprává hledat svatost různými cestami, tím že se někdo zasvětí Bohu sliby nebo dením živo em ve světě. Svatost závisí především na vnitřním postoji. Tím že posvěcujeme jméno nebeského Otce, tím že pracujeme pro rozšíření jeho království, řím, že plníme jeho vůli, den co den tím že odpouštíme jako on odpouští - tím se šlověk povznáší z propasti hříchu k světlu svatosti. Konferenci P.Carrého byl přítomen arc.kard.Feltin, ap.nuncium mons.Bertoli, arcibiskup koadjutor mons.Veuillot a ostatní světící biskupové.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Vat deník L'Os.Romanu věnoval před nedávnem článek náblsiuaci v Polsku. V článku byla vyvrácena tvrzení poslkých komunistů, jako by biskupové byli vini těžkostmi, které se objevují v polském náboženském životě. Více než jednou si polský primas kard.Wyšinski stěžoval na to, že polští komunisté rozšířují v zahraničí zprávy o konservativnosti, zpátečnickosti a fanatičnosti polský biskupů. Neústupnost biskupů v základních bodech pro život a bezúhonnost Církve byla povinností jejich ^{povinnosti} ~~jak je to popisována~~ ~~jejich~~ odmítání smířlivé a pokojné činnosti zemřelého papeže Jana; ostatně i tuto činnost si komunisté vyložili a překroutili podle svého - upozornil na to už též papež ~~XIX~~^{Pavel}. Podobné obžaloby byly adresovány biskupům pro jejich postoj za zasedání II.vat.sněmu. Vůči episkopátu otevřenému a přizpůsobivšímu se skutečné situaci dnešního světa prý se zakopali do pyšného a nečasového středověku. - Jen kdo nezná skutečnou náboženskou situaci v Polsku může se nechat oklamat takovou komunistickou propagandou. Če Církev v Polsku ještě stále žije, je především zásluhou ^{pevnosti} biskupů a hluboce věřícího lidu, který svých biskupů věrně uspolechl. Není to zásluhou úředníků úřadu pro ~~církevní~~ ~~záležitosti~~, ani ne tajné policie, ani ne různých organizací mírových a vlasteneckých kněží. Zrušení všech malých seminářů, nebezpečí, které stále hrozí velkým seminářům, náhlé povolávání bohoslovů k vojencké službě - to vše ~~stát dělá, aby~~ ^{stát dělá, aby} život Církve, ~~zaznamenává~~ ^{abu jej ohrožoval a zdeci}oval řady kněží. Můžeme zde dále jmenovat zrušení vyučování náboženství ve školách, těžkosti dělané posledním farním katolickým školám, překážky mládeži, aby se v neděli mohla zúčastnit mše svaté a bohoslužeb, proti náboženská propaganda, jíž jsou syceni na každém kroku - to vše má zničit u nových generací dědictví víry. Katolíci nemají přístup k prostředkům sdělování myšlenek, k rozhlasu, TV, divadlu, filmu; je prakticky vyřazen katolický tisk; nelítostně rádí cenzura, která hledí vyloučit i katolický pohled na život a kultury a udusit jakýkoliv hlas kritiky marxistického ateismu. Ti, kdo se hlásí k náboženství i v Polsku jsou vystaveni všemožnému protivenství na svých pracovištích, ve vojsku; to jistě se neshoduje s úctou pro svobodu vyznání, ~~XXII~~ ke které se Polsku stejně jako všechny ostatní komunistické státy zavázaly, když podepsaly Listinu lidských práv. POLSké autority odpírají dovolení postavit nové kostely, třebas lid o ně vícekrát žádal; na ~~e~~revník budovy a kněze jsou uvaleny vysoké daně, tak aby i po této stránce se ztížila práce Církve. Tak vypadá situace v níž musí žít a pracovat polští biskupové. Biskupové se proti tomu brání. A proto jsou obvinováni ze zpátečnictví konservatismu a fanatismu. Vytýká se jim, že se nedovedou přizpůsobit nové

situaci; ~~ano~~ nechťejí se přizpůsobit, protože nechťejí dobrovolně dát Církev do služeb marxismu.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

**ústav pro studium
totalitních režimů**

17/2/64

44/3

Komise pro sport při PAstoračním ústředí konference rakouských biskupů pořádá od 15. do 22. února kurs lyžování pro řeholní sestry, které vyučují tělocvik na školách. Řeholnice přes den budou v sportovním úboru, večer ve svém oděvu řeholním. Kurs má dvojí cíl: sportovní ale též duchovní. Komise pro sport pořádala loni kurs plování. Skončil úspěšně, takže i letos se kurs bude opakovat.

SS. Do protináboženského tažení v SS musí se zapojit i kosmonauti. Na nedávném zasedání Ideologické komise ÚV KSSS prohlásil German Titov: Sovětští kosmonauti musí podat svůj přínos k protináboženskému boji. Musíme splnit zvláštní úkol v této věci, abychom podali jasný důkaz, že Bůh neexistuje. Čím víc kdo proniká do hloubi vesmíru, s naprostou jasností se přesvědčuje že tam není místa pro Boha ani na zemi ani v nebi. Často se mě ptají, zvláště mimo Sovětský svaz: Viděl jste při letu vesmírem Boha?" Odpovídám: Ne, naprosto ne." : Nadnevhodnostipodobných prohlášení se pohoršil idnonézský deník Indonesian Observer 8. července; psal o Valentíně Tereškové: Její jméno bychom měli v úctě, kdyby její slova, že ve vesmíru neviděla žádné rajské uahrady, nebyla jako studená sprcha pro její obdivovatele v Indonésii. Valentínina posměšná poznámka o náboženství byla naprosto nemístná, ne-li přímo urážlivá pro indonéský národ, jehož víra ve všemohoucího Boha je základní část jeho ideologie. Nevidíme žádný jiný cíl v slovech Valentíniných než že si dělala smích z víry druhých lidí.

Německo. Universitní kostel v Lipsku je v nebezpečí, že bude zbořen. Náměstek Karla MARxe, na němž stojí je totiž upravováno a okolní universitní ústavy už byly přeneseny jinam; budovy mají být zbořeny. Předvírá se, že při boření bude kostel poškozen do té míry, že bude muset být též zbořen, a zde východo-německým komunistům nikdo nebude moci vytknout jejich protináboženské cíle. V Universitním kostele v Lipsku konají bohoslužby jak protestanté tak i katolíci. Kdyby byl zbořen katolíci z vnitřního města nebudou mít kde se shromažďovat. Za války byly zničeny tři kat.kostely v Lipsku, ale kom. autority do sud nedaly katolíkům k dispozici pozemek, na kterém by si mohli postavit nové kostely.

Stále rostoucí počet žáků a studentů ~~katolických škol v USA~~ řeholníků učitelů před velké otázky. Každé osmé dítě v USA chodí do ~~katolických škol~~ ^{kat.hierarchie a farní kněžstvo} obecných a středních ^{je 11 100 a navštěvuje je 5 a půl milionu žáků a studentů.} Američtí katolíci vydají každý rok na školy dvě a půl miliardy dolarů, aby udrželi své

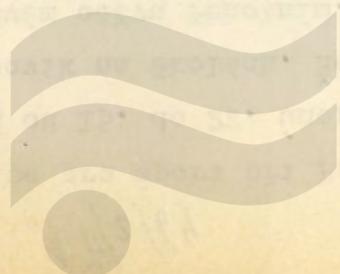
školy; stavba nových škol vyžaduje další dvě miliardy. Katolíci musí platit daně tak jako jejich nekatoličtí spoluobčané, třebaže ze státních peněz není nic uvolňováno pro katolické školy.

Jižní Afrika.- Katolíci, anglikáni ~~metodisti~~, presbyteriáni v městě Sasolburg na jih od Johannesburgu chtějí stavět kostel, který by sloužil za místo modlitby pro všechna 4 náboženská vyznání. Plán nyní studuje komise složená z kněží i laiků; komise též bude konat akci na vybrání potřebného obnosu. ~~Jediný asijský národ~~ z velké většiny katolický jsou Filipínci. Dvě třetiny -79,6% - se hlásí k katolické Církvi z 29 miliónů lidí. Filipíny trpí velmi nedostatkem kněží; jeden kněz připadá na 6500 duší. Velmi je rozvinut systém katolických škol. Mohamedánů je na Filipínách asi milion; je zajímavé poznamenat že 70% studentů kat.university v Jolo jsou mohamedáni.

Mons. Mihaly Endrey, který byl loni propuštěn z internace, směl poprvé po dlouhé době vykonávat biskupské funkce. Na žádost příslušných církevních autorit a po dovolení státního úřadu pro církevní záležitosti smí běžovat, udělovat svěcení kněžstva a konsakrovat oltáře.

Podle ankety, kterou uspořádala společnost Gallup v USA v r. 1963 46% dispělých pravidelně chodilo do kostela. 52% z toho připadá na východní území, v němž bydlí především katolíci. Anketa též ukázala, že lidé s vyšším vzděláním jsou věrnější návštěvníci kostela než ostatní skupiny obyvatelstva.

Časopis Sovětskaja Rosija ~~přiznává další neúspěchy~~ protináboženského boje Zdá se že v SSSR přikročili k novým metodám: těžko říci, zda časopis odsuzuje nebo chválí, že v některých krajích materiálním způsobem odškodňují ty, kdo vystoupili z církve, nebo jim nabízejí lépe placená místa v kolchozech. Pomocí těchto velkolepých opatření právě v několika místech byly kostelní zvony umlčeny a pravoslavný kněz musel opustit vesnici.

ústav pro studium
totalitních režimů

Kongregace obřadů konala v úterý dopoledne své zasedání. Bylo jednáno o procesu blahořečení čtyř kandidátů oltáře: It. kněze Aloise Scrofoppa, který zemřel r. 1884 ve věku 80 let; kněze z řádu milosrdných bratří Benedikta Menniho, který pracoval v klášteřích řádu v Itálii, Španělsku, Portugalsku Mexiku a konečně ve Francii; zemřel r. 1914 ve věku 54 let; arc. z Monreále na Sicilií karmelitána bosého Antonína Augusta Intreccialagli - zemřel r. 1924, když mu bylo 72 let a konečně vdovy, která ~~xix~~^{o samotě} při katedrále v Marienwerder žila po smrti svého muže; zemřela r. 1394 ve věku 47 let.

Suru Migan Apithy
President africké republiky Dahomeje byl přítomen oslavám 50. výročí založení kněžského semináře v Uidě; ve svém proslovu mluvil o záslužné činnosti misionářů pro pozvednutí země. Nikdy nebudeme dostatečně vděčni za to, co prnás misionáři vykonali. Byli opravdoví průkopníci rozvoje naší země, oni dal nám první inteligenci. Církev a misionáři první podporovali postupné odkoloničování Církve uskutečnila první kroky k jednotě Afriky, tím že ve svých seminářích vychovávala bohoslovce z celé Afriky. President Apithy zval africké politiky, aby si vzali příklad z hrdinné a nezíštné činnosti misionářů a aby na poli politickém usilovali o onu jednotu, k níž misionáři razili cestu. Pres. Apithy žádal přítomného ap. delegáta, aby sv. Otce ujistil vděčností republiky Dahomeje, aby mu řekl, že Dahomej zůstane věřen katolické víře a tomu, čemu jej naučili misionáři.

Všechna spolková indická ministerstva poskytla svou podporu, aby zajistila zdar 38. světového eucharistického sjezdu; sjezd se koná v Bombaji od 28. listopadu do 6. prosince.

Více než 6000 laiků z 17 ZEMÍ a všech sociálních tříd se účastnilo kursů teologie, které r. 1950 zřídili rakouskí biskupové. Cílem kursů je prohloubit znalosti katolické víry u katolických laiků a všech, kdo se zajímají o katolickou víru. 1. března začne nový ročník kursu.

Konglomerát města Nový York čítá 6 960 547 katolíků, tj. o 172 209 více než m.r. KATOLÍCI žijí v 1 457 farbotech; na území NY je 1421 škol a dalších 528 katolických ústavů. Mezi věřícími pracuje 6822 kněží, 2498 bratří laiků a 22 928 řeh. sester. 35 katolických universit a universitních kolejí navštěvuje 55 129 studentů; 275 škol středních 150 035 studentů a 1146 škol základních 707 674 žáků a žákyň.

18. února slavila Itálie 400. výročí svého velkého muže Michelangela Buonarottiho. A nejen Itálie, jistě celý svět na něho vzpomíná. Ponecháme odborníkům rozhodnou v kterém oboru Michelangelo dosáhl vrcholu své umělecké tvorby, zda jako sochař, ^{tvůrce} Piety ^{nebo Mojžíše v hrobku papeže} u Sv. Petra, nebo jako malíř Posledního soudu v Sixtinské kapli, nebo jako stavitel, projektant velechrámu nad hrobem sv. Petra, nebo konečně jako básník. Jistě patřil k veleduchům, které zrodila renesance, renesance hluboce lidská a hluboce věřící; v jejím duchu Michelangelo mohl vytvořit vtělenou nenávist, zlobu a neštěstí u zavržených na Posledním soudu, ale též štěstí, oddanost, blaho na tváři vykoupených nebo u P. Marie Boleslavé, nebo se svým dítkem. Michelangelo je Floriánem narozením i výchovou: ^{na. uvedeném dnu 1475} sám říká o sobě, že od chůvy z městečka Setignana s mlékem pil lásku k dlátům a kladivu; manžel chůvy byl kameník. Otec chtěl mít ze synka vzdělance, ale to nebylo nic pro něho. V 13 letech vstoupil do dílny malíře a sochaře Ghirlandaia; téměř 80 let ztráví u malířského štětce a sochařského dláta. U Ghirlandaja nevydržel ani rok; vyhnala ho žárlivost mistra vůči probouzejícím se schopnostem mladičkého učně, nebo touha po něčem velkém, která už tehdy hnala Michelangelův život. Florentský kníže Lorenzo il Magnifico - Velký - si všiml nadání chlapce a vzal ho do svého domu a dal mu možnost tvorby. Jen 4 roky tam zůstal, tj. do smrti svého mecenáše. Z těchto málo let se nám uchovala Madonna della Scala a Boj Kentaurů - na obou dílech už vidíme charakteristické michelangelovské rysy: hra těl, výraz tváře, - a snad sem též patří dřevěný kříž z kláštera Ducha svatého, nalezený nedávno v chodbě kláštera. Michelangelo jej vytvořil na poděkování převoru kláštera, že mu dovolil studovat anatomii na mrtvolách. R. 1494 Petr Medici volá Michelangela zpět k dvoru, ale ten prchá do Boloně. Odtud po 4 letech tajně odchází do Říma, kde nachází mecenáše a objednávky u papežského dvoru. Tento první římský pobyt vrcholí světoznámou Pietou, sochou P. Marie sedmibolestné. Objednal ji francouzský kardinál de Lagrasse; Michelangelo ji dokončil r. 1500. Končí údobí mládí, charakterizované přímo vášnivým studiem antického pojmu krásy a dokonalosti formy, už prodchnuté prvky lidskými a náboženskými, které Michelangela ženou až nad skutečné. R. 1501 vidíme Michelangela znova ve Florencii. Dostává objednávky pro dům v Sieně, začíná sochu sv. Matouše - ale ani jedno ani druhé nedokončí. 8. června 1504 je před sídlem Florentské vlády Palazzo Vecchio odhalen Michelangelův David; ve Florencii ještě vytváří Svatou rodinu.
při svém návštěvě Florencie - ještě v mládí tridel.

Papež sochař, maluje jen, aby uposlechl.
R/1505 ho volá do Říma Julius II. Dává mu za úkol vytvořit jeho náhrobek. Začíná nejbolestnější a největší úd bí Michelangelova života. Sám jede hledat vhodný mramor. Považuje si za čest úkol, který dostal; je ale mecenáš změnil své plány. Náhrobek není dokončen; Michelangelo ho nazývá tragedií svého života. Prchá z Říma, vrací se a proti své vůli přijímá úkol vymalovat Sixtinskou kapli. Nestačí mu prostor, který mu byl dán, od r.1508-1512 dostává nové části zdí. Propouští své pomocníky a sám po čtyři roky pracuje za neslýcháných bolestí stále obrácen tváří vzhůru na svém životním díle, nejdokonalejším projevu svého nadání a největších děl lidského ducha. Zbývá ještě vymalovat hlavní stěnu; práce je svěřena Michelangelovi r.1536. Tam přijde Poslední soud. Mezitím ale r.1520 ho vidíme zase ve Florencii; vypracuje návrh na kapli rodu Medici. Ona léta je vrchol umělecké činnosti Michelangela. Ten ale jako by neslyšel ani chvály a ni hany, jeho zrak se dívá vpřed, neustále trpí nad torsem náhrobu Julia II., znova a znova se k němu vrací, doplnu je to, co by tam mělo patřit; ale to už dělají jeho žáci; od Michelangela zůstává jen socha tajemného, zymšleného Mojžíše. Od r.1536 Michelangelo už Řím neopustí. Pracuje na kapli sv. Pavla v papežském paláci a věnuje se zcela architektuře. Nesčetně mnoho je plánů, náčrtů a projektů, málo jich ale uskutečnil. Ale jeho genius se nezastavuje. Plánuje, kreslí, píše a tesá v mramoru. Když ho překvapí smrt, má rozdělanu další pietu, zvanou Rondaninu, která nejvíce vyjadřuje bolest a vnitřní víru v Boha. Zatímco léta letí, umění a duch Michelangelův se stává hlubší a náboženštější, slabne kult krásy, bolesti se stává jakoby plamen, který stravuje hmotu a duše z ní vychází jasnější, čistší, ochotnější k smrti, k Bohu. Do tohoto druhého římského pobytu patří Michelangelova velká přátelství: s římským šlechticem Tomášem Cavalierim a s Vittoriou Colonnou. M. C. jeho přítel mluví o jeho mnoha inspiracích - vyznačil ji ve své knize.

18 | 2 1564 machende sich vorl. den. K in Pf Lit. (Vglz. schles. methius)
wurde nach w. Peter, jen. ^{mobil.} ~~per~~ ^{missus} K a. sedent. Peter, Petri.)

rid. m. ře. hřebce včetně kohoutí, kinnaté klobouk až kočka
pol. m. i. ře. včetně včetně kohoutího klobouku nadpravovou, jít i jazyk
včetně rukou až k zádech. Jde o hřebec z hřebce. 17. hřebec
kohoutí - ale může být včetně včetně. < D>

R. 1547, 2d po omoti Pangalla je Morkelanghi mine stoke banks w. Pala Ruthie
in fo'bel filin me i'gno'or'w'it k'epitoh; Teh m'ts a'nt'ka to

plan for Riom buren från Vic Monogram (1561)
dåligt tryck i br (int. dog), för konstnär behövdes
med kl. attar v. h. S. M. Knil. Annullerat

Pheromone synthesis by

Kloster Jelkow III., Paul IV., Pius IV.
Vintil n. d. portug. Monastere;
bed. der chri-mal. h. l. apostole
h. i. j. p. portug. & msh. Kaputi
A. K. R.
r. m. v. b. r. r. h. p. h. p. .
Kaputi m. h. i. p. h. u. r. e. t. h. i.
R. L. D. L. L. P. T. T. F. T. T. -
j. i. w. k. t. f. h. u. r. i. d. h. y.
r. m. r. r. p. o.
d. k. h. r. .

* looks like broadleaf
fern

19/2/64

Kat. mire vme

46/1

VÝKAZ MISIONÁRSKÉ ČINNOSTI ZA ROK 1963

Misionářský program činnosti bude muset každý rok vycházet ze zkušenosti roku minulého a z těchž kruhů zkušeností bude moct čerpat i povzbuzení pro budoucí úspěšnou práci.

Zběžný pohled na misijní práci ~~právě skončivšího roku~~ poskytuje kromě některých tečností též dosti důvodů, abychom i nadále neohroženě hlásal dílo evangelia světu v této kritické chvíli jeho dějin.

N) První jev: zrod nových států.

V misionářském světě vznikly v r. 1963 dva, oba v Africe, totiž Zanzibar a ~~Keňsko~~, které v prosinci vyhlásily svou nezávislost. Jsou to země, kde katolická tradice zajisté není něčím novým; neboť právě z jejich území vyšla před 100 lety křížová ~~výprava~~ pokřesťanštění Střední Afriky, vedená misionáři z kongregace Sv. Ducha, kteří též toto stáletí výročí opravně oslavili.

2/ Znakem stálého růstu církve jsou nové oblasti církevní správy; během minulého roku byly vytvořeny v oblastech spravovaných ústřední organizací Propaganda. Její jedna arcidiecéze, 4 diecése, jeden apoštolský vikariát a dvě apoštolské prefektury. Dalších 9 již dříve existujících správních území bylo povýšeno na úroveň diecésí.

3/ Pokud jde o misionářské církevní hodnostáře, bylo jmenováno 32 nových biskupů a 5 apoštolských prefektů. Rychle roste počet domorodých biskupů, kteří v zasedací koncilové síni zanechali tak příznivý dojem. V r. 1923 byl pouze jeden asijský biskup, a žádný africký. 1. února 1963 bylo již v oblastech řízených ~~ministrací~~ Propaganda Fide 152 asijských a afrických biskupů. V Asii má už každý domorodý biskup průměrně 72 kněží, v Africe tento průměr činí jen 32 kněží. Afričtí biskupové, kterých v posledním desetiletí tak rychle přibýlo, nemají tedy k disposici dostatečný počet domorodého kněžstva, poněvadž ~~již když myslí na všechny~~ vznikly ve větším měřítku. Příčinu je třeba hledat v novém ovzduší, které způsobila nezávislost u mnoha z těchto národů. Afričtí biskupové o tomto problému vědí a pozorně jej studují. Poslední valná schůze kamerunských biskupů si stanovila za předmět speciálního studia otázku seminářů a seminaristů.

4/ Na konci r. 1963 můžeme právem prohlásit, že misionářské úsilí se soustředuje zejména na Asii a Afriku. Postup katolické víry, který je tam možno zaznamenat, poskytuje několik zajímavých námětů k úvahám: podle nedávno získaných údajů z každých 5 Africianů je jedný křesťanem /z 230 milionů obyvatel je 53 mil. křesťanů, z toho 19 mil. katolíků/. Mohamedánů je naproti tomu 93 mil. a po hanu nebo vyznavačů primitivních náboženství 84 mil.. Vystupuje tedy před námi obrovský obzor, který by mohl být pro budoucnost behatý jak nadějateli, tak ~~ne~~ závažnými problémy.

Pokud se týče Asie, v Indii stouplo v desetiletí 1951-61 počet katolíků z 1,18% na 1,58%, konkrétněji vyjádřeno ze 4,4 mil. na 6 mil. Za předpokladu stejného tempa pokřesťanštování bychom dospěli k příjstku sotva 160 osob na každých

10.000. A přivést ke Kristu oněch 10.000 by si vyžádalo 600 let /práce/.

Čína zůstavá i nadále stejně těžkým problémem; chybějí nám z ní i bezpečné údaje. Z ~~mladých~~ církví je dnes čínská snad v nejsmutnějším stavu. Přesto však je známo, že /stále ještě/ žije, i když jen v ~~řetězech~~ ^{obrací} nebo v táborech nucených prací. Na tuto hrdinskou církev musí všichni ve svých modlitbách neustále pamatovat.

5/ Církev v misích vždy se zvláštní pozorností pečovala o oblast školství a právě na tomto poli mohla v r.1963 vykázat značné pokroky, hlavně u nových států. Uvedeme několik zajímavých podrobností:

✓ Formosa: 21. října byla otevřena katolická universita Fu Jen, která dříve v letech 1935-51 měla sídlo v Pekingu.

✓ Basutsko: universitní kolej Pia XII byla přetvořena v katolickou universitu

✓ Burundi: na kolejní universitě v Usumbuře začínají vyučovat i státní učitelé ve vzájemné spolupráci s učiteli z řad kněží.

✓ Konga: universita Lovanium udělila první doktoráty z theologie, lékařství, práva a jiných věd. ^{začátku jde o lež}

✓ Ruanda: kanadští dominikáni otevřeli vysokou školu, která se má stát národní universitou.

✓ Indie: president Nehru veřejně pochválil katolické vyučování. Totéž učinil i předseda vlády v Ugandě.

✓ Indonésie: stát začal podporovat soukromé vyučování; církev řídí universitu s 30.000 studenty, která má stejná práva jako státní universita; dále vede 2.099 obecných a 474 středních a odborných škol.

Nechybějí ale bohužel ani stinné stránky. Příklady toho jsou Ceylon a anglická Guayana, které se zaměřují na laické vyučování. Právě v prvé z těchto zemí ^{místo} však církev vykonala velký kus výchovné práce. V jižním Sudánu měl státní nátlak jinou příčinu, totiž pomohamedání oblasti, což vedlo k vypuzení mnoha misionářů.

6. Zdravotní péče: také na tomto poli dosáhla církve v r.1963 skvělých výsledků, např. Korea: bylo vytvořeno katolické lékařské centrum, pro usměřování veškeré zdravotnické činnosti.

✓ India: 8. července byla otevřena první katolická lékařská fakulta v zemi; má sídlo v Bangalore a nese jméno sv. Jana na paměť papeže Jana XXIII.

V dalších zemích dostaly mnoho různých nových podnětů rozličné druhy sociální činnosti katolického rázu. V tomto směru je třeba na prvním místě uvést Vietnam.

7/ Misionářská spolupráce: koncilové ovzduší vdechuje všechno nového činozně ^{do této vědy vedení katolického rázu} rodého ducha, který v katolických zemích chce vést k novému pojetí křesťanství. V Kamerunu např. bylo vysvěceno několik španělských diakonů z barcelonské diecéze, kteří pak zůstanou v zemi. Je to nová původní forma misionářské spolupráce, která by mohla přinést velmi pěkné výsledky. ^{Největší význam má výsledková misionářská spolupráce.}

W *J. Volným* *v upr. roze*
Některé misionářská sdružení vzpomněly různá pamětičodná výročí své činnosti, např. Sdružení pro čínskou misie v Paříži, kde oslavilo 300. leté jubileum svého založení. Podobná sdružení v kolumbijském městě Yarumah začne pracovat i mimo své hranice a rozšiřuje svou misionářskou působnost do Konga.

Podobně by bylo možno mluvit i o spolupráci laické. Sekretář organizace *Propaganda Fidei*, Mons. Sigismondi, požehnal při odjezdu malé skupině složené ze 2 Španělek a 2 Francouzů, které jsou členkami sdružení vzniklého mezi bývalými žáčkami Společnosti Nejsv. Srdce.

Během roku nepřetržitě rostl počet laických misionářů, pocházejících hlavně z Belgie, Kanady, Spojených Států, Španělska, Německa, Italie a Francie.

Na poli hospodářské a technické spolupráce je nutno na prvním místě uvést akce německých katolíků "Misereor" a "Adveniat". Několik podobných hnutí vzniklo i v USA.

Koncil spolu s misionářským úsilím papežů Jana XXIII a Pavla VI silně podnítil tuto spolupráci starých křestanských složek ve prospěch nových. Dnes po výzvě šťastně vládnoucího sv. Otce, kterou pronosil při posledním světovém misionářském dni, je možno očekávat, že tato spolupráce se bude stále zvětšovat, a to v onom katolickém, apoštolském a misionářském duchu, jenž je jedním z prvních úspěchů koncilu.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Sv.Otec Pavel VI., který v tomto týdnu koná duchovní cvičení a neuděluje audience bude sloužit v neděli mše svatou v bazilice sv.Petra pro zaměstnance Italské telefonní společnosti. V odpoledních hodinách vykoná druhou ze svých návštěv v římských předměstských farnostech. Zavítá do farního kostela P.Marie Lurdské, který stojí v čtvrti Tormarancio, podél Trnky Kristofa Kolumba,

Biskupové afrického státu D'mohey uveřejnili společný pastýřský list.Zvou v říci, aby měli více na zřeteli společné dobro a odsuzují některé zlořády, které se neshodují s křesťanským sociálním pojetím.Biskupové jmenují především nepovnováhu mezi mzdami v městech a na venkově; přílišné pěpení na kmenovém rozdělení a některé formy pověrčivosti, které v zemi stále vládnou.Biskupové varují věřící Damoheye před pokušeními, která jsou charakteristická zemí, jež teprve nedávno dosáhly samostatnosti; jsou to spěch dosáhnout co nejdřív materiálního pokroku, touha po snadném životě a očekávání, že stát učin bez námahy občanů nevímjaké zázraky.Ve všech třídách obyvatelstva je nutné vychovávat k účinné lásce k vlasti a k obětavosti pro dobro všech

V Hofheimu v NSR skončila obvyklá jarní konference německých biskupů.Bylo jednáno o některých pastoračních otázkách a pak o rozhodnutích, jak v německých zemích uvést ve skutek ap.konstituci o liturgii.

Příští sjezd mezinárodního hnutí Pax Christi se bude konat začátkem září v Holandsku v městě s'Hertogenbosch.Na sjezdu bude jednáno o otázkách týkajících se upevnění míru v dnešní době.Práce sjezdu zahájí předseda hnutí pařížský arc.kard.Feltin.

Britské středisko pro pouti nemocných dětí pořádá na 1.dubnu poutě 250 dětí do Lurd. - Pro nemocné v Lurdech bude postaveno zvláštní letiště. Toto roz
hodnutí si vyžádal nečekaný růst poutí letadlem. V roce 1963 víc než 98 tisíc poutníků přijelo do Lurd letadlem.

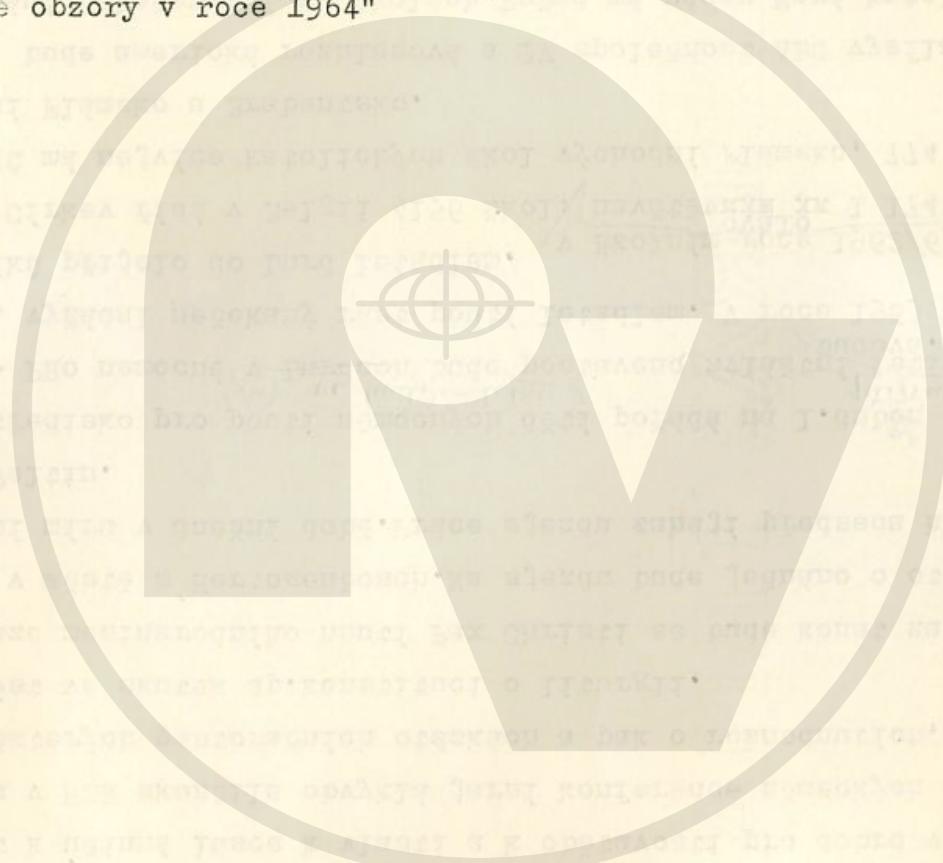
Katolická Církev řídí v Belgii 4156 škol, ~~navštěvují jí~~ ^{v školním roce 1962/63 je} 1 174 000 žáků.

Podle krajů má nejvíce katolických škol východní Flámsko, 774 škol, pak při jde západní Flámsko a Brabantsko.

23. února bude americká rozhlasová a TV společnost ABC vysílat debatu o otázce vyučování náboženství ve školách.Pořad má název Nová katolická škola.

Bude v něm předložen návrh, aby při státních školách byly zřízeny zvláštní ústavy, na nichž by se žákům ve volných hodinách dostalo vyučování náboženství.To by mohlo být řešení,které by nahradilo dosavadní systém farních škol

Návrh byl už vyzkoušen ve Fairportu blízko N.Y.: 4 řeh. sestry a několik rodičů dobrovolníků vyučuje náboženství u 1100 dětí v domě blízko státní školy. Pořad bude vysílán péčí Sdružení amerických kat. mužů v seriálu "KATOLICKÉ OBZORY V ROCE 1964"

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Při posledním zasedání Druhého Vatikánského ekumenického koncilu bylo nejednou slyšet v koncilové síni od některého ze shromážděných otců otázku, jaká je vlastně jasná definice tzv. katolického ekumenismu. Odpověď je možno hledat v jeho dějinách, které si ostatně můžeme sami připamatovat, neboť Katolický ekumenismus vznikl teprve nedávno. Jeho počátky snad ani nesahají přes několik málo desetiletí. *pastorálnky*

Výraz "ekumenismus" pronikl do pastýřského bohosloví až po poslední světové válce. Chceme-li se s jehomužíváním setkat v době dřívejší, nedospějeme, zdá se, příliš daleko přes rok 1920.

2/ Ve skutečnosti nesmíme to, co dnes nazýváme "ekumenismem" zaměňovat s apoštolátem mezi věřícími odpadlými od Říma, jako by šlo o tutéž věc. Ten-to apoštolát je totiž stejně starý jako rozkol mezi katolíky. Naproti tomu "ekumenismus" znamená nový způsob, novou metodu apoštolátu, přiměřenejší dnešní době. Základem této nové formy sjednocujícího apoštolátu je praktický princip, kterým byl nahrazen princip dřívejší. Nový princip přirozeně následovaly i nové metody. Snad stojí za to, abychom blíže vysvětlili, co tím vlastně chceme říci.

3/ V minulých dobách se vycházelo z předpokladu, že je nemožné dosáhnout opětného kolektivního smíření s církvemi odpadlými od Říma. Toto znovusmíření bylo pokládáno pouze za neproveditelnou utopií, a je proto jasné, že /dnes/ nemůže sloužit za metodu apoštolátu. Z toho přirozeně vyplynulo, že nikdo se vážně nezajímal o vyjednávání s církvemi, které se odtrhly od Říma. Byly považovány za nevyléčitelné nemocné pacienty, které je nutno ponechat samy sobě.

Jako jediný způsob práce zbývala tedy možnost dospět ke sjednocení s roz-
kliny postupně, s jedním po druhém. Předmětem tohoto úsilí byli jednotlivci, nikoliv celá církev jako taková. Po opuštění naděje, že se k Římu vrátí celá odštěpivší se stavba, dály se pokusy získat alespoň po jednom jednotlivé kameny, sloupy a všechny možné ostatní elementy //aby jich bylo použito při výstavbě katolické církve//.

4/ Ekumenismus naproti tomu však vychází ze zcela opačného pojetí. Připouští totiž opětné kolektivní přivítání všech odpadlých církví jako takových za možné a velmi žádoucí. Uznává, že si to vyžádá dlouhé, snad velmi dlouhé doby, nezoufá však nad zdarem této práce a opírá se o nové duchovní ovzduší, které Duch sv. nyní vytváří uvnitř katolické církve a též mimo ni. Je třeba zaměřit se na tento nový cíl a používat tiliž i nových metod. Diskuse ve velkém měřítku, vzájemné a přátelské poznávání se jistě nakonec sblíží církve dnes od sebe oddělené. Ovzduší se musí poněhlu oteplovat, aby bylo možno rozptýlit neporozumění a nedůvěru a vyjasnit si principy.

Křesťanská láska musí urovnat cestu, po níž je nezbytné postupovat, má-li dojít k setkání.

- 5/ ~~Vlastivěda~~, V4 předchůdcem tohoto moderního ekumenismu byl veliký kardinál Mercier svými dnes slavnými, dosud však nedosti dobře chápanými "Rozhovory v Maline".

Jednoho dne, bylo to 19. října 1921, přišli ho navštívit anglikán lord Halifax a ~~mnich~~^{kněz} z kongregace sv. Filipa Neř jménem Portal. Předložili mu doposud neslychaný návrh, totiž záhájit jednání mezi katolíky a anglikány o možnostech sjednocení obou církví. Tato žádost byla vlastně chvalitebným ohlasem výzvy k sjednocení, kterou uveřejnilo r. 1920 252 anglikánských biskupů na VI. konferenci v Lambethu. Není divu, že kardinála uvedl návrh v prvé chvíli do rozpaků a tázal se svých návštěvníků, proč se neobrátili na anglické katolické církve hodnostáře. ~~Odpověď lorda Halifaxe~~ byla rozhodující: nebylo to možné, neboť mezi anglickými biskupy vládl tehdy pesimistický duch, chtějící zachovat dosavadní stav věcí. Dějiny dosvědčují, že toto hodnocení situace nebylo příliš vzdáleno od skutečnosti, protože pesimismus a nedostatek odvahy se v té době u anglických katolických církevních hodnostářů opravdu projevovaly. Stejný duch ovládal i témeř všechny katolické kruhy v Anglii. Velkorysa Mercierova duše se rozhodla: nebylo možno zavírat dveře před těmi, kteří na ně s diverzou klepalí a chtěli mluvit s rozkolem rozdělenými bratry. ~~Tak došlo k "Rozhovorům v Maline".~~ Katolíci a anglikáni diskutovali o problémech v letech 1921 - 1925 a vznikala tak naděje na budoucí dohodu.

- 6/ Ještě vlastnost Pius XI, člověk širokého rozhledu a citlivého srdce, uznal za vhodné prolamit ledy, které se vytvořily okolo těchto "Rozhovorů". Ve své promluvě před konsistoří 24. března 1924 prohlásil, že sám je vděčný všem katolíkům, snažícím se prokleslit cestu, kterou by pravá víra dospela k oddeleným bratřím, a poukázal na to, že především je třeba projevovat jím onu lásku, která vyznačuje /pravé/ Kristovy učedníky.

V soukromém dopisu dal kardinál Gasparri kardinálu Mercierovi najevo, že tato chvála se vztahovala přímo na něho samotného. Ušlechtilou iniciativu bohužel uhasila lhůstěnost a také nesouhlas mnoha jiných. Zůstal z ní jen malý plámenek v opatství Amay, udržovaný benediktinem Beauduinem. Tato Bohem vyvolená duše přenesla oheň //nadšení// na jiného horlivého člověka se širokým rozhledem, třebaže ne vždy dostatečně theologicky připraveného, totiž na lyonského kněze Pavla Couturiera.

- 7/ Couturier se od r. 1932 cele zasvětil myšlence sjednocení všech křesťanů a to cestou čisté ekumenickou. Pomocí sjednocovacích oktávů /8 denních poobožností/-konaných společně s odštěpenými bratry-, třídenních zvláštních modliteb, schůzí zástupců různých vyznání a širokou síť osobních přátelských

H odoněnským hřeštěj

svazků s anglikány, luterány a pravoslavnými, stal se Couturier člověkem seslaným Prozřetelností, aby dal silný popas dnešní katolickému ekumenismu. Nynější koncilem vypracované schema většinou uznává jeho názory a metody za správné, tj! čekat, připravovat kolektivní spojení, zahájit údobjí křesťanské lásky, uznávat každý vlastní chybu a provinění ve starém způsobu smýšlení a vyloučit z diskusí vše, co by se mohlo druhého dotknout.

Couturierova metoda ~~nalezla ihned příznivce a podporovatele~~ jak mezi katolíky tak i mezi ~~dodstupenei~~, kteří ho považovali za svého opravdového přítele. Zemřel 24.března 1953 pod 3 kříži - latinským, řeckým a luteránským - a v době jeho smrti katolický ekumenismus pronikl již celou církev a od r. 1945 byl uznán a řízen sv. Oficiem. Dnes se zdá, že koncilové schema je jeho konečným potvrzením.

Teprve později se ukázalo, jak důležitou úlohu sehrály při šíření ekumenického hnutí mezi katolíky též sjednocovací oktávy, k nimž dali popud františkáni ~~v Atonement~~ ^(amurt)

Závěrem nám samovolně napadá otázka: Jak mohlo u katolíků dojít v tak krátkém čase k tak hluboké změně smýšlení? ~~Lakým způsobem se starý pesimismus přeměnil v dnešní mírný optimismus?~~ Příčin ~~této proměny~~ je několik:
a/ především vývoj samotných odštěpených církví, které rovněž přešly od chladného a vyhýbavého postoje k zájmu o zahájení rozhovorů;
b/ dvě organizace "Víra a zřízení" a "Život a práce", které vznikly počátkem století ~~jako podporovatelky jednoty~~ mezi křesťany a později v r. 1937 splynuly v "Sekretariát Světové Rady Církví", jenž se stal mocným svazem zahrnujícím téměř všechny nekatolické církve a pracujícím pro vzájemnou jednotu, i když odlišně chápanou; tyto dvě organizace byly vlastními tvůrci pojmu "ekumenismu";
c/ k vzájemnému porozumění, hlavně ve Střední Evropě, nemálo přispělo pro následování všech křesťanů bez rozdílu;
d/ Druhá světová válka vyvolala velké změny v rozmístění obyvatelstva, smíchala katolíky a protestanty a tím rovněž silně pomohla jejich vzájemnému poznání. ~~z toho včho~~

~~Z~~tolika ze ~~T~~ však vzešlo i leccos dobrého, např. sblížení ~~me~~, bratrské oboustranné poznání, společná utrpení. Dnes můžeme právem prohlásit, že prostředí se podstatně změnilo i mezi odštěpenými bratřími a prospívá nemálo, třebas jen nepřímo, katolickému ekumenismu.

Tento katolický ekumenismus má mnoho společných znaků s protestantsko-pravoslavným, neboť též usiluje o kolektivní sjednocení, ačkoliv je pojímá z více či méně odlišných hledisek a navrhoje dále jako moderní metodu bratrskou slušně vedenou diskusi, která by připravila Ježíšem tolík vyžadovanou jednotu. Dech Ducha sv. se mocně projevuje jak v církvi katolické, tak i v církvích oddelených. Všechny nás boli rozkol a všichni si toužebně přejeme ~~ztracenou~~ jednotu.

Italský tisk přináší znění poselství, které sv.Otec Pavel VI. poslal kněžím a věřícím ČSR po biskupech přítomných druhému sněmovnímu zasedání. Poselství je adresováno biskupům ČSR; sv.Otec v něm zdraví drahé své syny kněze, všechny, kdo svůj život zasvětili Bohu - to jsou řeholníci a řeholní sestry - a pak všechny věřící, především mládež, pracující a ty, trpí na duchu i na těle. S velkou otcovskou láskou je všechny v duchu objímáme a modlím se k Božskému spasiteli, aby slavnému a mnou tak milovanému lidu vašeho státu udělil dary nebeské milosti a křesťanské radosti, blahobyt a pokoj, a vše co může přispět k dobru svaté Církve a vaší vlasti. Svatý Otec zve věřící, aby ze svaté víry čerpali sílu k nezdolné vytrvalosti, a nakonec všem uděluje své ap.požehnání jako záruku nebeské pomoci a na důkaz sví upřímné a oddané sympatie. Poselství je adresováno 3.procince m.r.

Kanadský ministr zahraničí Paul Martin prohlásil v ottawském senátě, že kanadská vláda nepovažuje za dostačující vysvětlení, které vláda republiky Haiti podala stran vypovězení 18 kanadských jezuitů ze země. Ministr Martin dodal, že důvod, jako by misionáři se účastnili spiknutí proti vládě presidenta Duvaliera, nemůže být kanadskou vládou přijat; ještě jednou vyjádřil své rozhořčení nad vypovězením kněží, kteří po 10 let s nezištností pracovali k pozvednutí země. 18 kanadských jezuitů bylo vypovězeno z Haiti 12.února.

BENÁTSKÝ patriarcha kard.Urbani věnuje svému pastýřskému listu otázce liturgie v životě Církve. Liturgie je obnovování, je výraz velikonočního tajemství Kristova. Být podoben Božímu synu je nějvyšší závazek našeho křesťanského života; proto koncil chtěl postavit před lidem dobré vůle pravou Kristovu Církev v její tajemné kráse i v její skutečné tvárnosti uprostřed měnícího se světa; Církev je Kristovo tajemné tělo, je Boží lid, putující k něbi.

Právě liturgické shromáždění nás uvádí do tajemství Církve, už sněmovní konstituce O liturgii naznačuje, jak liturgie zaujímá centrální místo v Církvi. Kard. Urbani vyslovuje bolest, že pro mnoho katolíků liturgie je jako kniha zapečetěná sedmi pečetěmi; přeje si, aby kněží seznámovali v každých s bohoslužebnými texty, tak aby liturgie se jim stala matkou a učitelkou, aby je učila prožívat jejich osobní a sociální úkol, k němuž každého z nás Bůh volá.

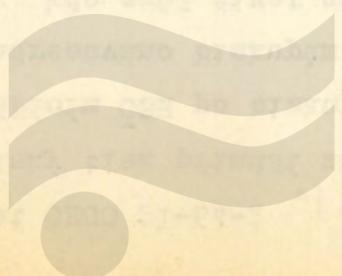
Otcové salesiáni budou příští rok slavit svou první generální kapitulu v Římě. Dosud generální kapituly byly konány vždycky v Turíně, kde salesiáni mají svůj generalát. Gen.kapitula měla být pořádána už loni v srpnu, ale byla

odložena, aby salesiáni se mihli hned zařídit podle rozhodnutí II.vat. sněmu týkajících se řeholního života a pak misií a apoštolského laiků.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

V Vatikáně skončily v sobotu ráno duchovní cvičení, která začala ~~x~~ neděli Body k rozjímání, které dával redemptorista P. Häring, vyslechl denně i sv. Otec spolu s ostatními kardinály a preláty svého dvoru a kurie. Na závěr duchovních cvičení promluvil krátce sv. Otec. Děkoval exercitátorovi za jeho slova; jako ovoce duchovních cvičení uvedl ochotnější práci pro dobro Církve, za štastný průběh II. vat. sněmu, za uskutečnění nového rozkvětu duchovního života u věřících, jak si jej přeje též nedávno uveřejněná konstituce O Liturgii. Každý z nás si má odnést z duchovních cvičení větší horlivost k Duchu svatému, ~~xxxxx~~ důvěrnější styk s Bohem - to je zdroj nových sil pro vznešený úkol kněžský, pro pastoračné práci a pro službu Ap. stolici. Sám sv. Otec udělil závěrečné apoštolské požehnání spojené s plnomocnými odpustky. - Před poledнем sv. Otec přijal v audienci skupinu novokněží z řeh. společnosti babbaritů a ve rbistů. V příležitostné alokuci sv. Otec mluvil o vznešenosti kněžského a misionářského povolání. Přítomným členům rodin novosvěcenců sv. Otec děkoval za ochotu, s kterou obětovali své syny službě Církve. V neděli sv. Otec slouží mše svatou prozřízence sv. Petra italské telefonní společnosti; pak přijme v slavnostní audienci belgického ministerského předsedu Lefevra. V odpoledních hodinách vykoná druhou ze svých postních návštěv v římských předměstských farnostech. Zavítá do farního kostela P. Marie Lurdské v čtvrti Tormarancio.

24. února slaví své 80. narozeniny kard. Teodor Heard. K jeho životnímu jubileu mu sv. Otec posal latinský blahopřejný list, ve kterém mu děkuje za vše, co vykonal pro Církev za svého dlouhého života. Kard. Heard se narodil 24. února 1884 v Edinburku ve Skotsku. Na kněze byl vysvěcen r. 1918. Dlouhá léta pracoval v Rímě v ústředních církevních úřadech, především v Bosvátné římské rotě, jednom z nejvyšších církevních soudů. Kapež Jan 23. ho jmenoval r. 1959 kardinálem a na Zelený čtvrtek r. 1962 mu udělil biskupské svěcení.

Rakouští katolíci měli v pátek Den rodinného postu. Dobrovolné dary z toho, co si odrekli v jídle nebo zábavě rakouští katolíci darovali na fond biskupů pro boj proti hladu a bídě ve světě. V tyto dny rodinného postu rak. katolíci už vybrali na 38 miliónů šilinků; byly z vělké části určeny charitativním podnikům v Koreji.

1546

V zemích Latinské Ameriky pracuje ~~xx~~ kněží a bratří laiků z řeh. společnosti Spojených států severoamerických. Loni odjelo do Lat. Ameriky 251 řeholníků. nejvíce ~~xx~~ řeholníků je společnosti maryknollské 281; pak přijdou františkáni, redemptoristí a benediktini.

V evangeli druhé neděle postní - o proměnění Páně - se před našimi duchovními zraky poodhrnuje clona, která halila zraky apoštolů a obyvatel Palestiny prvních let našeho křesťanského letopočtu. Když ti se dívali na putujícího a kázajícího mistra Ježíše z Nazareta, viděli člověka; člověka, který sice dělal divy, jaké nikdo před něm nedělal; kázal, jak nikdo nedovedl mluvit takže jen mužů 5000 šlo jednou za ním na poušť. Jistě byl mimořádně laskavý, dobrý, takže nemocní, hříšníci v něho skládali všecku svou naději, od něho čekali své uzdravení na těle i na duši. Ale přece jen byl to člověk: znali byl mimořádně fascinující: desetitisíce mu uspořádaly slavný vjezd do Sv. měst přece jeho matku, otce, dům ve kterém bydlel, řemeslo, které vykonával. A tím více to byl pro obyvatele Palestiny jen člověk, protože jen 6 dní po slavném cízezu do Jeruzaléma byl zajat, odsouzen k smrti a ukřižován, a tak zkamal naděje, že vyžene Římany, vrátí vládu nad zemí domácím rukám. Avšak za touto lidskou stránkou osoby J.K. se skrávala stránka božská, viditelná jen očima víry, a to jak apoštolům tak i nám po 2000 letech. Kristus byl Bohočlověk, byl Bůh. Mocí své božské přirozenosti, spojené s přirozeností lidskou v jednu osobu konal ony údivné činy, která byly znamení, vybídkou dojít k víře v pravé tajemství jeho bytosti. Při proměnění na hoře Tábor se ona lidská záclona poosunula; před nejvýznamnějšími zástupci Starého zákona: Mojžíšem, zákonodárcem a Eliášem největším z proroků, Kristus e ukázal v slávě která je mu vlastní, v jaké jednou ho všichni uvidíme při posledním soudě. To je můj Syn, toho poslouchejte; a ještě k nám doznívá ozvěna slov samého Křítsa: Blažený, kdo se nepohorší nade mnou: tj. kdo dovede se přenést přes onu záclonu, jít dál, vykonat krok do tmy, jímž je víra.

2000 let trvá ono tajemství víry. 2000 let člověk v Krista uvěřit má - protože na tom závisí jeho věčný osud - ale nemusí. Bůh bude a zůtane pro člověka tajemstvím. Člověk nevidí, neslyší, necítí Boha se 100% jistotou - tak jako vidí, slyší, cítí lidi kolem sebe, protože Bůh je duch, je neviditelný, třebas je všudypřítomný. Plyně z toho, že Bůh neexistuje. Ano, někteří lidé dělají tento závěr. Nevidí Boha smyslovýma, smrtelnýma očima, proto pří Bůh neexistuje. A přece tolik věcí v životě neviděli, a přiznávají je. Zapomínají že právě skryty mlčící Bůh je největším důkazem své existence. Bůh postavil člověka doprostřed světa, dal mu svobodnou vůli, a ponechává mu ji, ponechává ji až do kranosti, i když člověk se obrací proti němu, když křížuje jeho vlastního Syna. Mlčí, nezasahuje, může se na to dívat. Už proto, že jemu bude patřit poslední slovo: dal člověku svobodnou vůli, ale učinil ho též

odpovědným za jeho rozhodnutí, strájcem jeho věčnosti, až on Bůh mlčící přijde ve slávě soudit živé i mrtvé.

Je to ale zcela pravda, že Bůh mlčí? Nemlčí ani našim lidským smyslům: mluví k nám dílem svých rukou: je to svět kolem nás, síly, které on v něm skryl. Rozumem, jejž člověk od Boha dostal, člověk odhaluje skryté síly, zase to dar Boží, pedrobuje si je a tak velebí Boha, tvůrce všeho. Ano, nezaujatá věda dnes přiznává začátek světa a stvoření. Nebesa vypravují slávu Boží, obloha hlásá dílo rukou jeho. *Bůh mi. Bůh mi. Bůh mi.*

Bůh mluví k nám událostmi ve světě. Stačí jen připomenout několik událostí z právě uplynulého roku: smrt papeže Jana, vstup jeho nástupce papeže Pavla na papežský stolec, II.vat.sněm, pouť PAVLA VI/ do Sv. země - celý svět měl obracen zraky k těmto událostem, zastavila se politické dění; přímo či něpřímo chtě nechte ^{všichni} lidé, i ti kdö v Boha nevěří podali důkaz o to, že v skrytu srdce, když se nechají vést zdravým smyslem, přiznávají superioritu duchovních, Božích věcí nad věcmi lidskými a hmotnými. Znovu ukázaly poslední m síce, že všelijaké ideologie a ismy nedovedou ani po materiální stránce dát co slibovaly a hrozí strhnout celé národy do mravní záhuby.

A Bůh mluví k nám i událostmi našeho života, i těmi nepatrnými denními stárostmi, které skoro nenechávají čas na něho myslit. Čas od času, jakoby se nad šedí našeživotu orztrhla obloha, a cítíme, slyšíme, vidíme očima víry, ale i trochu celým svým tělem, že Bůh je s námi a se před námi proměnil. Kéž tyto chvíle radosti, útěchy nám dají tolik síly, abyhom vydrželi i léta sedí a všedi. Vybízel nás k tomu, k vytrvalosti sám sv.Otec v poselství věřícím, kněžím a všem biskupům ČSR, které ^{se objebilo} na stránkách italského tisku v pátek. Bůh ví, kdy je utrpení nad naše síly; on dopouští, ale neopouští. Kéž modlitby a skryté skutky pokání v této postní době přivedou blíž k Bohu nás i celý náš národ.

ústav pro studium
totalitních režimů

24-2/64

Prv. z Vat. a kat.

170/1

Sv.Otec Pavel VI. přijal v neděli dopoledne v slavnostní audienci minister-ského předsedu Belgického království Théo Lefevra. Ve svém francouzském proslovu sv.Otec se zmínil o křesťanských tradicích belgického národa, malého sice co do počtu, ale velkého duchem iniciativnosti, horlivosti v práci a věrnosti přijatým závazkům. Vzpomněl svých styků s představiteli belgického státu; vyslovil své uznání nad velkým sociálním rozvojem, kterého Belgie dosáhla nad věrností katolické víře, horlivostí katolíků na misionářském poli; sv.Otec konečně chválil odhadlanou vůli Belgie a jejích představitelů podat přenos k vybudování lepší Evropy a pokojného světa. Belgický min.předseda daroval sv.Otci na památku audience stříbrném pozlaceném ciborium s vyobrazeními ze života K.P., dílo to flámskému umění. Min.předseda Lefevre vykonal též návštěvu u vat.státního tajemníka kard.Cicognani a nakonec sestoupil do baziliky sv.Petra, aby se pomodlil u hrobu prvního z papežů. - Jmérem sv.

Otce optačil min.předsedovi Lefevrovi jeho návštěvu ve Vatikáně kard.Cicogn.

V raných hodinách sv.Otec sloužil mši svatou v bazilice sv.Petra pro zaměstnance italské telefonní společnosti, kteří se sjeli do Říma na pouť. V kázání sv.Otec zval přítomné, aby se zamyslili nad významem a nenahraditelným místem křesťanství v dnešním světě. Sv.Otec vyvrátil názor, dnes rozšířený, jakoby technický a mechanický pokrok mohl uspokojit požadavky lidské osoby; čím více civilizace udušuje život člověka - třebaže se domnívá, že mu slouží - tím více je nutné živit dech duše; duši může oživit jen modlitba a víra. Vštípit přesvědčení, že náboženství je velkolepý, nutný prvek života není vždy lehké; tento úkol zavazuje Církev, aby přehlédlá čas od času svůj způsob, jak předkládá lidem Kristovo poselství; ale též zavazuje věřící, aby uposlechli a pomáhali Církvi v tomto úsilí přizpůsobit se nové době. Sv.Otec se pak zmínil o nedělním evangeliu o Proměnění Páně:K.P. a s ním i Církev na první pohled nevykazují nic mimořádného, ano nejednou i dnes K.trpí, je odsouzen, umírá, Církev ukazuje jen známky lidské slabosti; a přece za touto záclonou se skrývá Bůh, jeho tajemní tělo. Je nutné odhalit přeměněnou tvář Kristovu, abychom pocítili, že je stále naše světlo; On osvěcuje každou duši, která ho hledá a ho přijímá, on vrhá světlo a jas do každé životní události jí dává záslužnost, naději štěstí.

V odpoledních hodinách sv.Otec zavítal do farního kostela P.Marie Lurdské; kráčel v postním kajícím průvodě za zpěvu litanií ke všem svatým a byl přítomen závěrečným modlitbám. V proslovu k věřícím pravil, že cílem jeho

návštěvy je probudit u farníků odpovědnost vůči jejich křesťanskému povolání. Sv.Otec se dotkl otázky urbanismu, přistěhovalectví lidí z venkova do měst. Nově přišlí nejdou v městě ztratí své náboženské tradice,které dříve byly důstojnosti a bohatstvím jejich duše.Piřpomínal proto přistěhovalým Římanům, aby se zapojili do života farnosti,aby byli uvědomělými apoštoly ve svém prostředí;křesťanské povolání je závažné,^{platí} pro všechny, protože pochází od Boha, ale současně každého z nás nechává svobodným: Můžeme Boha neuposlechnout - to je tragika osudu člověka. Sv.Otec závěrem volal všechny ke Kristsu, především rodiny a ty, kdo prací rukou si vydělávají svůj chléb. - Franost P.Marie Lurdské leží na úplném okraji města Říma; byla založena r.1957 a dnes má na 15 tisíc duší, především jsou to přistěhovalci z italského jihu.

Francouzský dominikán P.Carré pronesl v neděli odpoledne svou druhou postní konferenci.^{P. Carré pokračoval ve svém letošním} seriálu o modlitbě Otčenáše; v neděli mluvil na téma:Svoboda nazývat Boha"Otče".Otčenáš je opravdu souhrn evangelia, je modlitba, která uvádí bezprostředně do přítomnosti Otce,jenž poslal na svět svého jednorozenceho Syna.Boží Slovo přišlo mezi lidi, a všem, kdo ho přijali, dalo moc stát se Božími dětmi.Stáváme se Božími dětmi prostře dnictvím víry v Krista a prostřednictvím křtu, a zůstáváme Božími dětmi, když jeho otcovství nad sebou den co den uznáváme, když je v sobě potvrzujeme,když jsme poslušni jeho příkazů, rad, když dovedeme předejít jeho přání.Bůh chtěl vstoupit do lidských dějin a lidé, jeho děti, mohou a mají prostřednictvím modlitby přijímat za svá jeho ^{zájmy}, aniž by zanedbávali kteroukoliv ze svých povinností mají do jisté míry opouštět zemi a dlet na nebi, ve světě lásky a Boží slovy.

V Kongu byli barbarsky zavražděni dva Belgačané, kteří vyučovali na škole při misijní stanici Magong^{ce} na jih od města Kiwit. Zločin vykonali vojáci komunistického Petra Mulely.Další 4 učitelé - mj. dva řeholníci - byli zraněni. Personál misijní stanice - 25 Belgačanů, řeholníků i laiků a 5 KANAdanů učite lů měsí cel stanici opustit, protože situace je stále neklidná.a komunistické hor dy znepokojují obyvatelstvo, především cizince a katolické misionáře.

Do Říma přijel P.Pavel Laraméé, jeden z kanadských jezuítů,¹⁸kteří byli 12.února vypovězeni z Haiti. P/LARAMÉE byl ředitelem katolické náboženské rozhlasové stanice v Port au Prince.Před vypovězením byl po 12 dní vězněn spolu s jedním svým rádovým spolubratrem.

Sv.Otec udělil v pondělí audienci ÚV mezinárodního ústředí pro katolické čekoly, který konal v Římě své zasedání, aby připravil nastávající valné mezinárodní zasedání hnutí. Ve svém proslovu sv.Otec vyslovil přání, aby všechny katolické organismy na školském a výchovném poli spolupracovaly bratrsky k dosažení společného cíle: předání křesťanského dědictví novým generacím. Ústředí je nyní zastoupeno 80 zemí; ve školách je vychováváno 30 milionů dětí, které mohou být kvasem budoucí společnosti. - Sv.Otec též přijal v audienci novokněze PAP: koleje irské spolu s jejich příbuznými. Soukromou audienci udělil mj. velvyslanci USA v Itálii Frederickovi Reinhartovi.

8. března se bude konat v sále Guerzenich v Kolíně n.R. veřejné zasedání, na kterém bude podán výkaz o činnosti akce německých biskupů pro boj proti hladu a bídě ve světě Misereor. Promluví president NSR Lübke, arc. z Kolína n.R. kard.Frings, arc. z Yaundé v Kamerunu mons.Zoa, a sekretář Meziárodní federace křesťanských odborů Vanistendael. Akce misereor existuje už 5 let. Bude konána také letos, a to ~~na~~^{na} neděli Smrtelnou, 15. března. Spírka v kat.kostelích na akci Biskupové Filipín rozhodli založit společnost pro zámořské misie; tak oslaví 400. výročí příchodu prvních misionářů do své země. Během roku filipínskí biskupové doufají poslat do různých zemí jihovýchodní Asie prvních 10 misionářů. Z 23 milionů obyvatel Filipín je 80% katolíků

Biskup z Antverp mons.Julius Daem věnuje svůj pastýřský postní list otázce obnovy náboženského života v Církvi. V první části svého listu mons.Daem mluví o odpovědnosti laiků jako členů Církve, při díle spásy. Na koncilu biskupové zastupují celé křesťanstvo; není možné se na ně dívat jako odloučené od lycíří, které vedou k Bohu. Biskupové si váží zájmu laiků o osud světové Církve, rádi slyší jejich rady, a to i tehdy, když se týkají pastorační práce. V druhé části past.listu mons.Daem praví, že biskupové očekávají od laiků poslušnost spojenou s láskou. Z lidského hlediska Církev nevyhnutelně má své nedostatky, má proto užitek objektivní a činorodá kritika; vždycky ale musí být prodchnuta nezištnou láskou k pravdě a musí se zakládat na věcné znalosti. Láska má mít poslední slovo; i věřící mají svou odpovědnost při obnově Církve. 800 řeholníků a řeholních sester ze Španělska pracuje v USA, především v jihozápadní části země, mezi obyvatelstvem mluvícím španělsky. Největší počet patří k řádu Tovaryšstva Ježíšova a k společnosti oblátů.P.M.Neposkvrněné.

Václav

GALILEO GALILEI A MODERNÍ VĚDA /k 400 výročí narození/)

1. 15. února 1564, tři dny před smrtí Michelangelovou, narodil se v Pise Galileo Galilei, jedna z nejslavnějších osobností v dějinách lidstva a jeden z největších vědců všech dob. Obě data bývají považována za symbolické ukončení starého a začátek nového údobí, údobí úzkého splynutí křesťanství a humanity, údobí oddelení a rozporu mezi vědou a vírou. Tomuto názoru, který i z historického hlediska vyvolává mnoho výhrad, věnujeme jeden z příštích pořadů. V dnešním se budeme zabývat Galileovým dílem a událostmi kolem něho jako takovými.
2. Galileova světová pověst je přímým výsledkem jeho četných vědeckých objevů, hlavně v oboru matematiky a astronomie. Objevil např. isochronii v oscilacích kyvadla, princip klidu //a pohybu// těles, formuloval zákony o skládání rychlostí, o zrychlených pohybech a objevil zákon o pádu těles. Důležité jsou i jeho přínosy v hydrodynamice, v inženýrství vodních staveb, v balistice a problémech týkajících se budování pevností. Největší slávu si však získal objevením sestrojením dalekohledů, docíleným r. 1609 na základě nejistých údajů došlých z Holandska, zejména ale na základě vlastního pravidelného užívání tohoto nástroje při zkoumání hvězd. Geymonat píše: "Tím, že poprvé zaměřil dalekohled ke hvězdám, otevřel Galilei lidem novou oblast vědeckých výzkumů, překonal náboženské i filosofické předsudky a nesnáze plynoucí z pověr". Získal tak možnost pozorovat povrch Měsíce, objevit 4 satelity Jupitera, střídavé fáze Venuše podobné fázím Měsíce a především sluneční skvrny. Těmito objevy účinně přispěl ke kopernikovskému pojetí sluněční soustavy a přenesl spor mezi systémy Ptolemaiovým a Kopernikovým z pole čistě geometrického /výkladu zdánlivých pohybů stálic a oběžnic/ na konkrétní pole fysiky a dynamiky.
3. Počáteční obdiv a nadšení nad jeho novými objevy byly však brzy vystřídány polemickými obviněními, řevnívostí a protikladnými tvrzeními. To vše vyvolalo nakonec dva procesy před nejvyšším soudem sv. Oficia a formální odsouzení Galileova spolu s kopernikovskou soustavou. Tato smutná událost byla již často přetřásána a objasňována. Je jisté, že dosti si zavinil Galilei sám tím, že přešel z čistě vědeckého pole výkladu fysikálních jevů a jejich nepřímo pozorovatelných příčin na pole biblické exegese. Avšak i v ryze vědecké oblasti setrvával tvrdošjně na nekterých svých pochybných a někdy i přímo mylných tvrzeních, např. v otázce příčin přílivu a odlivu anebo v otázce povahy a pohybu komety. Je ovšem zřejmé, že tyto důvody a ještě méně různé osobní zaujatosti proti němu nemohou omluvit téžký omyl, jehož se dopustil nejvyšší církevní soud; ať je tomu jakkoliv, církev již dávno v případě Galileova odsouzení uznala svou chybu a upřímně se ji snažila napravit.
4. Galileova sláva je spojena především s jeho sensačními objevy a vytrvalou

tragickou obranou Kopernikova systému; jeho přední zásluha však spočívá v novém celkovém pojetí vědy a vědecké metody práce. Je skutečným zakladatelem a otcem moderní vědy. Zárodky tohoto nového pojetí bezpochyby existovaly již před ním ve stoletích renesance. Od rozkvětu scholastické filosofie ve 13. století až do rozvoje pařížské fysikální školy v druhé půli 15. století, od kulturní humanistické obrody až po renesanci, od rozkvětu studia matematiky až po experimentální bádání v oboru mechaniky a astronomie, stále je možno mluvit o novém duchu, který působil již před vystoupením Galileovým. Hlavně ve století před jeho narozením se setkáváme s mnoha jmény, svázanými se zřadem nového vědeckého ducha, jako byli např. v matematice a fyzice Leonardo da Vinci, Mikuláš Kopernik, Jeroným Cardano, Nicolo Tartaglia, Benedetti, Viéte, Tycho de Brahe, Bacon a konečne Jan Kepler, o málo let mladší než Galilei.

jeho

Avšak teprve v jeho osobě tento nový vědecký duch plně dozrává. Zralost je možno charakterisovat přesným poznáním vztahu mezi vlastní zkušeností a teorií, uznáváním nutnosti a účinnosti matematického důkazu a potvrzením nezávislosti vědy od filosofie a víry.

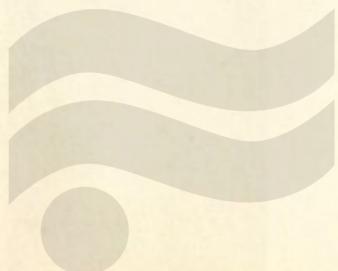
U některých výše uvedených vědců již isolovaně působily různé prvky tvořící tuto charakteristiku; Bacon např. osvětlil nutnost pozorování a induktivní metody pro přírodní vědy, o něco později Descartes svými pravidly o metodě poukázal na úlohu rozumové úvahy a matematiky při budování vědy. Teprve Galilei však jasne vytvořil a ve svých spisech nám předal ono spojení smyslových zkušeností a nezbytných důkazů //o jejich správnosti// prostřednictvím určitých domněnek, předpokladů a rozumových konstrukcí. Zde je již plně obsažena moderní experimentální hypoteticko-deduktivní vědecká metoda.

5. Pro Galilea zkušenost, třebaže podporovaná technickými přístroji, není pouhým pozorováním a rozumové uvažování není pouhou abstraktní úvahou odpoutanou od skutečnosti. Zkušenost a rozum mají spolupracovat ve vzájemné dialektice, jejíž pomocí lze přejít od pozorování k teoretické hypothesi a od této opět k pozorování. Vědec nemá pouze trpně číst v knize přírody, nýbrž má klást otázky a donucovat přírodu, aby na ně odpovídala. Celkový výsledek má být potom vyjádřen matematicky, neboť jen tak lze přesně formulovat otázku, důsledně odvodit všechny jevy a docílit nezbytného důkazu. Galileovo pojetí vědy je fakticky založeno na jeho pojetí přírody, neboť podle jeho názoru filosofie je sepsána ve velkolepé knize vesmíru, kterou máme stále před očima, nemůžeme jí však rozumět bez znalosti jejího jazyka a písma, jímž je psána. Jejím jazykem je matematika a písmem trojúhelníky, kruhy a ostatní geometrické obrazce.

Takto pojatá věda se podle Galilea nestaví proti víře, nýbrž stojí po jejím boku. Písmo svaté a příroda vycházejí z téhož Slova Božího, prvé jako diktát Ducha sv., druhá jako přesná vykonavatelka božích rozkazů.

6. Galileovo dílo a život, jak jsme již uvedli, měly tragický závěr. Ve svém dopise, psaném v Arcetri, kde žil v tesklivé samotě, starý astronom si stěžoval: "Váš přítel a služebník Galileo před měsícem nevyléčitelně oslepl. Uvědomte si , prosím, jaký zármutek mi působí pomyšlení, že nebe, svět a vesmír, které jsem svými pozorováními a jasnými důkazy učinil stokrát a tisíckrát většími než je viděli mudrcové všech minulých století, se mi nyní zmenšily a zúžily tak, že nejsou větší než prostor, který zaujímá moje osoba " Ještě více než fysická slepota tížil ho však rozsudek, jímž byl odsouzen a odprísáhnutí, které vykonal "s upřímným srdcem a nepředstíranou vírou" /tak zněla formule/. Zároveň mu však poskytovalo i útěchu čisté svědomí, které mu vzhledem k Bohu dosvědčovalo "že v záležitosti, pro niž trpěl, nemohl jednat ani zbožněji ani horlivěji s ohledem na církev" Tím ovšem se jeho osobnost stále ještě ušlechtilejší, neboť nelze upřít, že v těchto citech se projevuje nejen jeho mysl, nýbrž i srdce, víra a vůle; je v nich vidět dokonalého člověka, kterému je právem vzdáván obdiv pro jeho vysoké nadání a velkolepě silnéu ctnost, schopnou hrdinství. Takovým člověkem byl Galileo Galilei.

RadioVaticana.cz
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Chátr Dnešní LÖR uveřejňuje ap.list Studia LATINITATIS - Studium latiny. Apoštolským listem sv.Otec zřizuje a zakládá Papežské vyšší ústav studium pro latiny ústav bude tvořit část Pap.učiliště otců salesiánů. Ap.list je datován 22. úhora, t.j.v den druhého výročí vydání ap.konstituce Veterum Sapientia o studiu latiny na seminářích a církevních ústavech. Ústav bude záviset na kongregaci pro semináře a kat.university; jeho velkokancléřem bude sám přefekt kongregace; zástupcem velkokancléře bude gen.představený salesiánů a pak též rektor Pap.učiliště salesiánů. Profesorský sbor budou tvořit kněží diecézní i řeholní a též laikové z různých zemí. Učební program bude obsahovat předměty, které mohou uvést studenty do co nejlepší znalosti latiny antické i moderní. Mezi předměty bude mít své přední místo řečtina. Studium bude trvat čtyři roky; ale předvídají se též kurzy kratší. Pap.vyšší ústav pro studium latiny bude otevřen bohoslovcům diecézním i řeholním a též laikům.

Sv.Otec udělil ve středu v poledne obvyklou generální audienci. V proslovu zval přítomné, aby se spojili s Církvou v tuto dobu postní. V postě se věřící mají modlit víc než v jiné roční údobí; ostatně k modlitbě zval věřící i koncil: liturgické modlitbě platila jeho první pozornost a jeho první ovoce.

Sv.Otec též krátce pozdravil některé přítomné skupiny, např. vítězům katechismového závodu, který byl konán v italských diecézích. Audience skončila společným zpěvem Kreda. - Předtím sv.Otec udělil zvláštní audienci kněžím, kteří pracují mezi cikány a kočovným obyvatelstvem.

12. března, ~~výročí sv. Jana Pavla II. a sv. Jana XXIII.~~ bude v bazilice sv.Petra oříšek pomník postavený na památku ^{připadá 25. výročí korunovace} tohoto papeže Pia XII. Na tento den Pomník, který dali postavit kardinálové jmenovaní Piem XII. je dílo italského sochaře Petra Canoniky; stojí nalevo v kapli sv. Šebestiána. Socha sama z pozlaceného bronzu je vysoká 3 a půl metru; představuje stojícího na mramorovém podstavci vysokém dva a půl metru. Pius XII. je znázorněn jak žehná; je oděn v pluviál a na hlavě má ~~ne~~ tiaru, ale mitru; tak je zdůrazněn jeho úřad biskupa římské diecéze.

34 a půl milionů marek darovali němečtí věřící na podniky akce Adveniat ve prospěch Latinské Ameriky. Sbírka pro tuto akci se konala na Hod Boží vánoční ve všech kostelích NSR. Výtěžek je o 26% vyšší než r.1962. Sbírka pro akci Adveniat se už konala třikrát; vynesla celkem 110 miliónů marek. Na účely jiné dobročinné akce Misereor, na boj proti hladu a bídě ve světě němečtí katolíci darovali celekm 330 miliónů marek.

With per. per. ^{but} for next part. Yes. think that
at or $\frac{7}{3}$. No bsp. isn't ^{then} about per. & not at
but ^{not} per. per. per. per. in per.

15. října 1941
Pražské studie bl. Jana Nep. Neumana.

52/1

O pražských studiích bl. Jana Neumana píše P. Emanuel Kovář:
S radostným srdcem se ubíral Neumann na podzim r. 1833 do stověžaté Prahy. Po čem toužil, dostalo se mu. Blahé tyto naděje však byly zklamány a příčiny tohot zklamání byly různé. Jeho tiché povaze, zvyklé na malé město se málo zamluvalo hlučné velkoměsto. V semináři budějovickém nšel víc pospolitosti, byl tam takřka jako ve své rodině. Mnohem víc ho však mrzel duch, který tehdy vysoké učení ovládal. Jako před 50 lety sv. Kliment Maria Hofbauer nebyl spojen přednáškami na universitě vídeňské, tak i Neumann se necítil dobře v Praze. Racionalistický duch 18. století pronikl vyšší vrstvy společenské, josefinismus upíral skoro veškerá práva Církvi. Uplynulo již sice od Josefa II skoro půl století, ale pokolení odchované a vzdělané tímto duchem a směrem žilo dosud.

Neumann se o tom zmiňuje ve svém denníku: "Nelíbili se mi v Praze tehdejší profesori věrouky i mravouky i duchovního pastýrství. První byl více proti než pro papeže, ale jeho obtíže byly tyk směšné, že měl málo vážnosti k tomu, aby mohl škodit. Třetí byl uplný josefin.. Nemohl jsem přijímat jeho mínění protože bylo nesprávné a necírkevní.."

Největšího zklamání se však dožil s tím, proč vlastně do Prahy přišel. Šel sem, aby se mohl naučit cizím řečem, měl jít do misií za moře. V Klementinu byla tehdy francouzská škola, ale ~~její~~ celá v duchu francouzských předrevolučních encyklopedistů. Arcibiskup zakázal proto, že ji žádný bohoslovec nesmí nastěkovat. Nezbývalo mu tedy nic jiného, než studovat řeči soukromě. To také dělal. Anglicky se snažil přiučit od dělníků, kteří tou dobou pracovali v továrně, ale ani to netrvalo dlouho. Jeho velká a nezlomná píle překonala všechny potíže. Denní z pobytu pražského je sán ponejvíce francouzsky a anglicky. Že se výborně naučil této řeči, vypravuje svědek farář Laad. Hledal se totiž tlumočník znalý dobře angličtiny k rakouské legaci, jež měla být vypravena do Indiánu. Neumann se zkoušce podrobil a udělal ji nejlépe. Nechtěl však přijmout skvěle nabízené postavení a zůstal věren započatému životu.

Soukromě studoval italsky a čítal nejraději spisy sv. Alfonsa z Liguori. Přečožil také jeho spisek Cesta spásy a doufal, že jej s pomocí dp. Dichtla z Budějovic vydá tiskem. Zde studoval také novoročtinu. Přeložil písmo sv. z původního textu do tří či čtyř živých řečí. I do španělštiny se pustil, takž brzy uměl celkem osm jazyků. To všecko mu prospělo později v jeho práci za mořem.

Hlavní jeho příprava však směřovala k tomu, aby se stal dobrým knězem. Svědčí o tom jeho denník an každé stránce. Tak na př. 4. října 1834 si zaznamenal, že pokaždé když bude mnoho mluvit, si druhého dne uloží půst. Často prosí Boha za osvíceného zpovědníka, který by ho jistě a bezpečně vedl a vyvedl z bludiště různých pochybností a vnitřních úzkostí.

Na sv. zpověď se připravoval již večer před ní, a obyčejná prosba bývala za dobrého, osvíceného duchem božím zpovědníka. Tak piše na počátku školního roku: "Zítra půjdu k sv. zpovědi. Kéž se zlíbí Bohu, abych našel zpovědníka, jenž umí najít prostředky proti mým vášním." Jindy piše: "Osvěť, o můj Ježíši, mého zpovědníka, aby ~~xxxxxx~~ poznal stav mé duše! Pohled přece, jak opuštěná duše má bloudí v bludišti pochybností. Koho se mám ptát o radu, kde najdu jaké ulehčení? O Pane ty znáš srdce mé s jeho poklesky, ale také jeho oddanost do tvé nejsvětější vůle. Buďalespoň ty mým vůdcem v této opuštěnosti!"

Zdá se, že mu bylo souzeno, aby se naučil krájet statečně bez všeliké lidské podpory a spoléhat pouze na Boha. Konečně po přípravě několika týdnů vykonal 14. února 1835 životní zpověď, po níž celým srdcem toužil. "Stalo se", piše, počátek opravdu křesťanského života je učiněn. Od této chvíle netoužím po útěše ani od světa ani od Boha. Ty, Božský učiteli, víš nejlépe, prospívají-li tyto útěchy mé duši nebo ne. Ve své opuštěnosti se už nebudu tak rmoutit. Chraň mne však veškeré opovážlivosti. Přijmi mne, tobě zasvěcuji své síly duševní i tělesné."

K sv. přijímání mu nestačily jenom chvíle, kdy skutečně ke stolu Páně přišel stupoval, ale připravoval se na ně jako sv. Alois vždy několik dní a díky

díku vzdání pčinil opět více dní a nocí. V

Také v umrtvování se pilně cvičil. Tak dával chudému studentu svůj chléb a polovici jídla, jež dostával. Ráno vstával už ve čtyři hodiny, ačkoli ostatní vstávali teprve v pět. Také večer chodíval později spat, modle se denně 7 kajících žalmů a čítaje denně žákpitolu z Tomáše Žempenského, nebo z katechismu sv. Petra Kanisia nebo z katechismu tridentského.

Konečně skončil studia bohoslovecká. Dne 7. července r. 1835 vykonal poslední zkoušku. Jeho strýc Janson z Mnichova a jeho bratr přišli do Prahy, aby byli přítomni jeho kněžskému svěcení. Nastalo však velké sklamání. Pražští a hradčtí bohoslovci byli vysvěceni, ale budějovičtí ne. Vrátil se tedy do Buděovic, ale i zde byl nanejvýš sklamaán. Kněží bylo mnoho, že ani loni vysvěcení nebyli ještě ustanoveni v duchovní správě. Mimoto byl i biskup Růžička stár a nemocný, bylo proto svěcení toho roku odloženo. Byla to pro Jana velká rána. Přál si, aby se před jeho odjezdem do Ameriky, dostalo rodičům toho zadostiučinění, že jej uvidí u oltáře Páně. Přece se však matce a sestře Janě dostalo jakési nahradu. Kázal, i když ještě nebyl knězem, na slavnost Narození Panny Marie v Chrobolech u Prachatic. Obě tam byly přítomny aniž on o tom věděl. Oslavoval P. Marii jako pomocnici křesťanů a vyzýval posluchače, aby se k ní utíkali v kterémkoliv nebezpečí.

Za svého pobytu doma v lednu 1836 prokázal ještě jednou svou horlivost. V osadě Fevrech, přes hodinu vzdálené od Prachatic, vypukl ohň. Jakmile slyšel zvonit na poplach, spěchal tam s jedním měšťanem a byl u ohně první. Seřadil lidi a organisoval hašení, a tak se podařilo ohň omezit na jediný dům. Kdyby se to nebylo stalo, byla by celá obec lehla popelem. Všeck promociený nedbal na to, že na něm zmrzly šaty. Pohmoždil si prst tak, že se nezřejmě hojil, když odcházel do Ameriky. Za to dostal děkovní dopis od knížete Schwarzenberka, který byl patronem filiálního kostela, ve kterém mu též sliboval odměnu. Neumann touze podotkl matce: "Už jí nebudu potřebovat!"
Moj Po modlitbě v kostelíku sv. Petra a Pavla u Prachatic se Neumann rouloučil s vlastí. Řekl si jen tato krátká slova: Vždy se budu snažit o doknalejší a dokonalejší život!"

L'OR uveřejnilo znení alokuce kterou sv.Otec Pavel VI. pronesl k členům Italké biskupské komise pro pomoc zemím Lat. Ameriky. V alokuci sv.Otec mluvil o zájmu, se kterými sleduje všechny podniky, které mají za cíl pomoci latinskoamerickému světadílu v jeho duchovní tísni, aby se tamějšímu nedostatku kněží, aby tamější země zůstaly katolickými a se ubránily útokům ateistických a protestantských sil. Sv.Otec se zmínil o podnicích, které pro Lat.Ameriku konají v jiných zemích, v NSR, Belgii, USA, Kandaě, a nakonec přál hodně zdaru podnikům Italským; mezi nimi vyniká seminář P.Marie Quadalupské ve Veroně, jehož první novosvěcenci už odjeli na svá místa apoštolátu.

Francouzští kardinálové a arcibiskupové konají v těchto dnech své plenární zasedání. Na pořadu jednání je provedení konstituce O liturgii ve Francii a pak příprava třetího sněmovního udobí. Zasedání bude trvat do soboty.

Kard. Bea předseda koncilního sekretariátu pro jednotu křesťanů zahájí v pátek kurs duchovní kultury pro důstojníky italského vojska. Kard. Bea bude mluvit na téma: Jednota křesťanů - význam nedávných událostí.

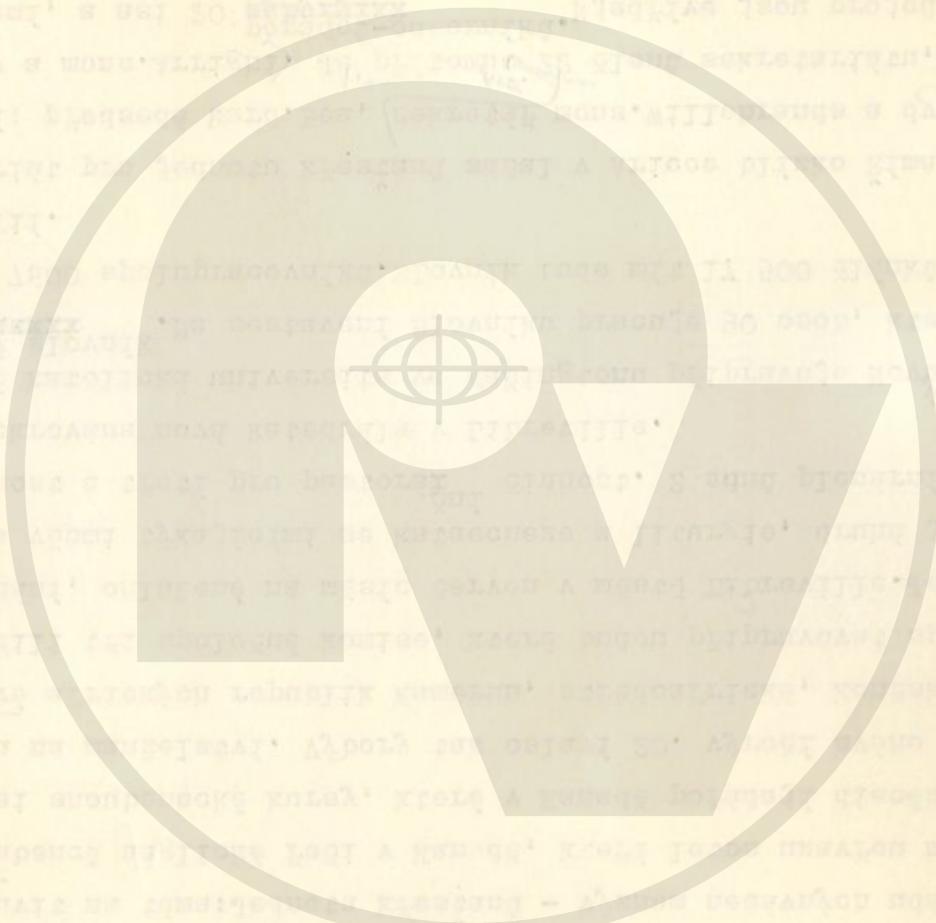
40% snoubenců náglícké řeči v Kanadě, kteří letos uzavřou manželství, vykoná si snoubenecké kurzy, které v Kanadě pořádají diecézní výbory pro přípravu na manželství. Výbory tak oslaví 20. výročí svého založení.

Biskupové afrických republik Kamerun, středoafričké, konžské, gabonu a Čadu založili tři společné komise, které budou připravovat společné plenární zasedání, ohlášené na měsíc červen v městě Libreville. Jedna komise je pověřena věcmi týkajícími se katecheze a liturgie, druhá je pro kat.sociální činnost a třetí pro pastorální činnost. Zadnú plenárního zasedání bude konsekrována nová katedrála v Libreville.

Americká katolická universita ve Washingtonu připravuje Novou katolickou příruční slovník. Na sestavení Slovníku pracuje 90 osob, kterým pomáhá dalších 7600 spolupracovníků. Slovník bude mít 17 500 článků a 10 000 fotografií.

Sekretariát pro jednotu křesťanů začal v Aricce blízko Říma své plenární zasedání; předsedá kard. Bea, sekretář mons. Willebrands a dva podsekretáři P.Duprey a mons. Arrighi. Je přítomno 22 členů sekretariátu, kteří představují 12 zemí, a asi 20 poradců-odborníků. Njedříve jsou projednávány diskusní příspěvky schématu O ekumenismu, jak byly proneseny na 2. sněmovním zasedání. Pka bude diskutováno též o kapitole o náb.svobodě. Zaesdání sekretariát

tu pro jednotu křesťanů bylo připraveno poradami se zástupci komise teologickej a pro vých.církve.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

27/2/64

EKUMENICKÝ PATRIARCHA ATHENAGORAS I

Dnes chceme seznámit své posluchače s osobností muže, se kterým se sv. Otec setkal v českém poutním domě na svahu hory Olivetské.

Jeho plný titul zní Jeho Svatost Arcibiskup Cařihradu, Nového Říma a ekumenický patriarcha Athenagoras I.

Titul ekumenického patriarchy si získal cařihradský arcibiskup pro svou starost o všechny církve byzantského imperia, oikumené. V době tureckého sultanátu jeho pravomoc se vztahovala na všechny pravoslavné na tureckém území, zvláště Řeky a balkánské Slovany, ale s nezávislostí balkánských národů a převezením i zbyvajících Řeků z Turecka do Řecka, jeho pravomoc, jež byla duchovní i světská, skoro úplně upadla. Vztahuje se dnes na 500.000 věřících v Turecku a na řeckých ostrovech Dodekanesu a na 1 a půl milionu věřících ve Spojených státech.

Dnešní ekumenický patriarcha Athenagoras I., úctyhodný stařec vysoké postavy, se narodil r. 1886 v Janině v Epiru, tehdy řecké provincii osmanské říše. Bohoslovecká studia konal na vyšší škole bohoslovecké na ostrově Chalkis v Marmarském moři. Nadání pro cizí jazyky mu velmi pomáhalo v jeho církevní kariéře. R. 1923 byl jmenován metropolitou na Korfu a potom na jiných místech v Makedonii. Tehdy byl již řeckým občanem. V srpnu 1937 byl jmenován arcibiskupem v New Novém Yorku a primasem Ameriky pro pravoslavné řeckého původu. Tam získal americké státní občanství. Dne 1. listopadu 1948 byl zvolen patriarchou v Cařihradě a jako takový musel znova přijat turecké občanství.

Ekumenický patriarchát měl své pohnuté a v mnoha ohledech bolestné dějiny, jež bude jednou velmi zajímavé číst. Dnes však v duchu připomínky Svatého Otce a samého patriarchy nehledme do minulosti, nýbrž do budoucnosti.

V dnešní době pod patriarchovu pravomoc spadá především bohoslovecká škola na Chalkis. Prestýž této bohoslovecké fakulty stále roste. Její profesori se poslední dobou vzdělávali i na Západě. Tak známý metropolita z Myr Chrysostom byl po nějakou dobu žákem Papežského ústavu pro Východní vědy v Římě, odkud si odvezl velké sympatie ke všemu, co je spojeno s katolickou církví.

Územně nepatrnná, ale duchovně velmi významná jsou duchovní střediska na ostrově Patmosu a na poloostrově Athosu, jež více nebo méně spadají pod patriarchální pravomoc. Na Patmosu se udržuje památka na Zjevení sv. apoštola Jana. Dnes je Patmos cílem poutí také proto, že tam sídlí jediný významný duchovní otec řeckého pravoslaví.

O Athosu se v poslední době psalo a mluvilo velmi mnoho, takže není třeba všechno opakovat. I když doba rozkvetu tohoto mnišského střediska podle

všech známk již pominula, 20 samostatných místních klášterů, jejich chrámy, samy budovy klášterů, zbožné zvyky mnichů, jejich dlouhé a různorodé bohoslužby působí stále ještě velkým dojmem na návštěvníky těchto svatých míst podřízených výsostné pravomoci ekumenického patriarchy.

V západním světě existují tři arcibiskupství závislá na patriarchátu. Arcibiskupství Tyatirské pro západní Evropu, arcibiskupství Newyorské pro Severní a Jizní Ameriku, australské a novozélandské pro Oceánií. Carihradský patriarchát má také svého stálého zástupce u Světové rady církví v Ženevě. Rovněž část pařížských ruských pravoslavných s katedrálou na rue Daru a s Institutem sv. Sergeje na rue de Crimée stojí pod ochranou ekumenického patriarchy. Jeho požehnání se dovolávají i autonomní pravoslavné církve Finska, Československa, Estonska, Lotyšska, Maďarska a ukrajinská pravoslavná církev za hranicemi.

Tento velký rozsah pravomoci ukazuje také, jak všeobecný je ráz a jak různorodé musí být zájmy ekumenického patriarchátu.

Ekumenický patriarchát byl jednou z prvních pravoslavných církví, jež projevily zájem o poslání Světové rady církví a zapojily se do činnosti jejích jednotlivých složek. Jeho příkladu následovaly jiné církve a naposled také sama pravoslavná církev ruská, jež během minulé zimy pozvala Výbor světové rady na rokování do Oděsy. Sovětská vláda tuto reprezentativní činnost pravoslavné církve na venek trpí, a to právě v době, kdy zostává ideologický boj proti ní.

Mezi samými pravoslavnými se začalo se sjednocováním, a to nejen mezi pravoslavnými starověkými patriarcháty a autokefálními církvemi, nýbrž i církvemi nebyzantskými jako koptskou, habešskou, syrskou a jinými. Při této příležitosti patriarcha prohlásil, že nebyzantské křesťany nebude nazývat odloženými bratřími, to že zní poněkud cize, nejlépe jim říkat prostě bratří. Hmatatelným výsledkem těchto mezipravoslavných sjednocovacích snah může být všepravoslavný koncil, jehož datum nebylo určeno a jenž by pak ve skutečnosti mohl daleko přesahovat hranice samého pravoslaví. První dvě přípravné konference byly nesporným úspěchem metropolity Chrysostoma Myrského, jenž je duší těchto předběžných prací.

Od doby svého pobytu v Americe patriarcha Athenagoras ocenuje činnost a duchovní hodnoty, jak se k nim přiznává katolická církev. Jeho stálým přáním bylo sblížení obou církví.

Když nastoupil Sv. Otec Jan XXIII., patriarcha ho považoval za muže poslaného od Boha. Je znám jeho výrok: Povstal člověk poslaný od Boha, jehož jméno bylo Jan.

A právě v duchu Sv. Otce Jana XXIII. a patriarchy Athenagory I. byla připravena schůzka v Jerusaleme. Schůzce předcházela výměna dopisů mezi Vatikánem a Fanarem.

Hned v prvním dopise po zvolení Sv.Otce Pavla VI. připomíná modlitbu Páně za jednotu všech těch, kdo v něho věří a povzbuzení apoštola, aby se zapomélo na vše minulé a vyjadřuje velkou radost nad tím, že Sv.Otec chce plně uskutečnit vůli Boží co se týká jednoty. Spojuje nás jeden Pán a Spasitel, jehož milostí se nám dostává ve svátostech, proto musíme být i mezi sebou spojeni alespoň společenstvím lásky a míru mezi našimi církvemi, abychom tak mohli připravit sebe samé, jedni druhé, svůj život a svou službu, abychom našli milost a příchod království Božího na zemi.

Při zakončení koncilu Sv.Otec oznámil svou vůli vydat se na pouť do Svaté země, a ukázalo se, že se tam sejde s ekumenickým patriarchou. Tento plán přijaly s velkým zadostiučiněním a schválily jej i hlavy jiných křesťanských vyznání. Otevřeně se vyjádřili arcibiskup z Canterbury Dr.Ramsey a moskevský patriarcha Alexej, oba velmi příznivě.

Při scůzce samé pak četl řecky zdravici, z ~~hříz~~ vyjímáme toto: ~~[Po celá století křesťanský svět žije v noci rozdělení. Jeho oči se unavily od stálého pohledu do tmy. Kéž by toto setkání bylo červánky nového světlého a blaženého dne, v němž budoucí pokolení budou přijímat z téhož kalicha svaté Tělo a drahotennou krev Páně, budou chválit a slavit v lásce, míru a pokroku jednoho Pána a Spasitele světa]~~

Nejsvětější bratře v Kristu! Hleděli jsme se vzájemně potkat a dosáhli jsme toho v Pánu. Jdeme tedy po té svaté cestě, jež se nám otevírá. On přijde a připojí se k nám, jak to učinil učedníkům, kteří šli do Emauz. On nám ukáže cestu po které se máme ubírat a povede naše kroky k cíli, k němuž směřujeme.

Později se pak netajil hlubokými dojmy, jež si z tohoto setkání odnesl.

Papež a já jsme se dohodli na jakési prozatímní symbolické jednotě a na vytvoření společného postupu pro dobro lidstva. Papež je člověk určený k tomu, aby byl vůdcem k jednotě našich velkých náboženství.

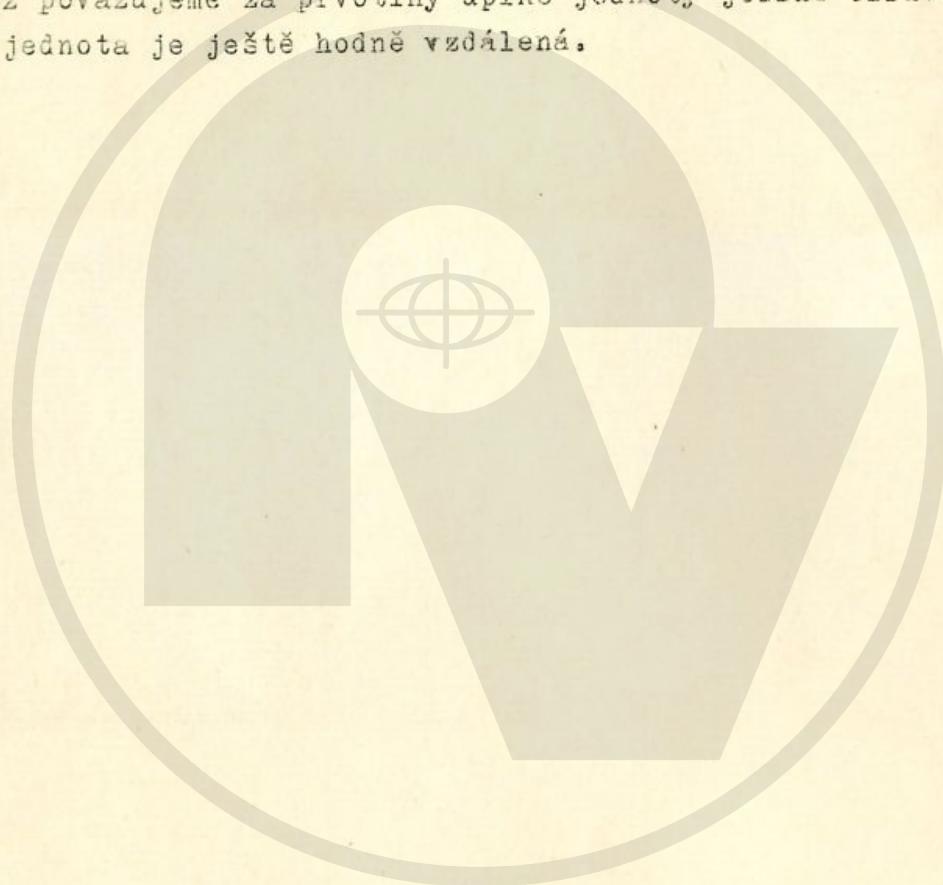
Později pak prohlásil: Byl to nejkrásnější den mého života. Byl to také nejkrásnější den pro církev. Byl to nejkrásnější den pro dějiny křesťanstva.

Nebo zase jindy: Velmi mne dojala, pohnula a rozněnila dobrota, pokora, vzdělání a moudrost Jebo Svatosti Pavla VI. Všiml jsem si zvláště toho, že Sv.Otec úplně zapomněl na nepěknou minulost a tak pomohl otevřít novou éru. Na obzoru před námi se otevírá perspektiva slibů, naděje a důvěry.

Také Sv.Otec vzpomíná na toto setkání s pohnutím:

Především zůstaně vtištěno do naší duše setkání s duchovními hlavami úctyhodných východních církví, od nichž nás odloúčila bolestná minulost, a zvláště setkání s ekumenickým patriarchou cařihradským, jenž také přišel jako poutník do Svaté země. Vymenili jsme s ním svatý polibek, jaký si dávají učedníci Kristovi, společně jsme přečetli slavnostní modlitbu, kterou se modlil Kristus k Otci bezprostředně před svým utrpením a prosil v ní o jednotu svých

učedníků, aby svět uvěřil, spolu jsme se pomočili Otčenáš, v němž jsme se naučili vzývat Boha jako Otce a vzájemně si odpoutat urážky. To všecko jsou události, jež považujeme za prvotiny úplné jednoty jediné církve Kristovy, i když tato jednota je ještě hodně vzdálená.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

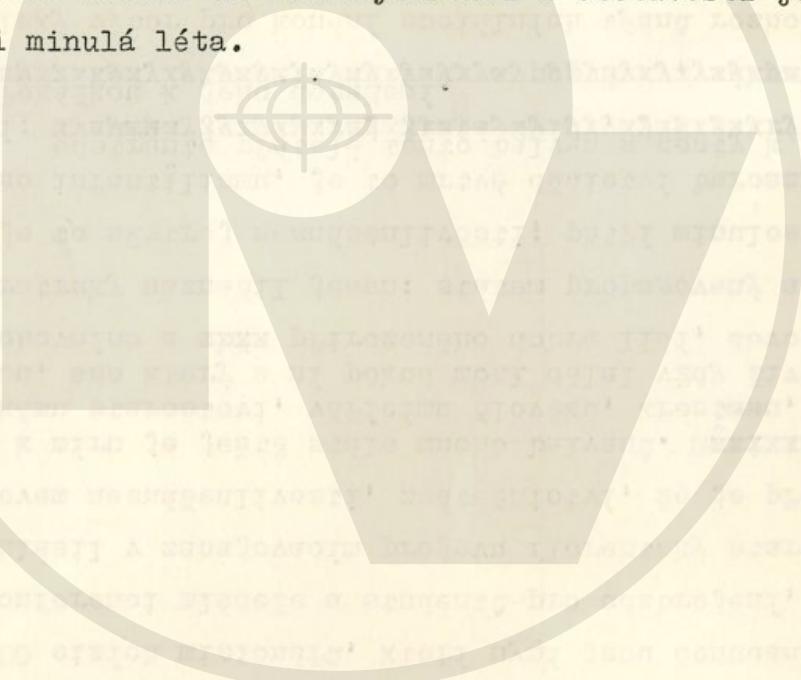
ústav pro studium
totalitních režimů

fm. z hnutí křes.

Sudanský ministr vnitra Mohamed Irwa oznámil ve čtvrtek na tiskové konferenci, že ze země budou vypovězeni všichni ^{zahraniční} kněží a misionáři, kteří pracují ve třech provinciích Jižního Sudanu. Podle tiskových kanceláří toto opatření postihne na 300 misionářů. Ministr vnitra odůvodňuje vypovězení tím, že misionáři právě nesou odpovědnost za nepokoje, k nimž došlo. Kostely a misionářské stanice, které spravovali misionáři, podle slov ministra podvratné prvky budou odevzdány příslušníkům sudanského kléru. V posledních měsících roku 1962 a prvních měsících r. 1963 sudanská vláda vypověděla více než 100 katolických a několik desítek protestantských misionářů; tím chtěla zastavit šíření křesťanství a urychlit islamizaci jižního Sudanu. Všechna opatření, která omezují náboženskou svobodu, budí obavy do budoucna. Slova, jako by cizí misionáři měli být nahrazeni domácími kněžími je pouze záminka, jak dát dojem že vypovězení misionářů není projev pronásledování Čírkve, ale jen obrana proti nezádoucím cizincům, kteří narušují veřejný řád. V Súdanu je jen něco více než 10 kněží, kteří se nemohou postarat o 400 000 katolíků; nestačilo na to ani těch 300 cizích misionářů, kteří nyní jsou donuceni opustit Sudan.

Na Mezinárodní konferenci mládeže a studentů pro odzbrojení, mír a národní samostatnost prohlásil v zahajovacím projevu florentský starosta La Pira, že ateismus je projevem nesnášenlivosti, zpátečnictví, že je překážkou k dosažení míru. "Cestě k míru je ještě stále mnoho balvanů. Dovolte florenskému starostovi, věřícímu člověku, křesťanu, který ^{se} nikdy netajil svou vírou, ano který z ní pokud mohl dělal vždy životní sílu ve službě míru a duchovního a ~~světského~~ přirozeného dobra lidí, dovolte aby mezi těmito balvany bratrsky naznačil jeden: státem propagovaný ateismus. Je to suchá ratolest, je to nástroj nesnášenlivosti; patří minulosti, je to vedeckého a kulturního infantilismu, je to mrtvé dědictví buroazní kultury devatenáctého století; Odstraněte přátele tento balvan z cesty k míru, který byl tak velkou překážkou k jeho dosažení." Španělsko, Španělský výbor pro konání sociálních týdnů rozhodl, že 23., týden se bude konat od 15. do 23. června v Barceloně na téma Zestátnění a svoboda uspořádáno. Na toto téma bude ~~právnické~~ 12 přednášek a 5 diskusních zasedání. Tradiční misiologický týden při Kat. universitě v Lovani se bude letos konat od 24. do 28. srpna. Téma Týdne zní: Jak se přiblížit lidem, kteří dosud v Krista nevěří..

V.M. Svatý Otec Pavel VI. pronesl zvláštní anglické rozhlasové poselství ke katolíkům USA; zahájil tak letošní sborku na pomoc trpícím, kterou každoročně už od let II.světové války konají severoameričtí biskupové. Sv.Otec se zvlášť obrací k žákům 6 miliónů amerických katolických škol; zve je, aby si během postní doby uložily malé oběti a odříkání a výtěžek obětovali pro miliony méně šťastných dětí, které trpí hlad a nouzi. Sv.Otec závěrem vyslovuje naději, že severoameričtí věřící ve velkomyslnosti a obětavosti ještě předčí to, co už vykonali minulá léta.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Sv.Otec Pavel VI. přijal v sobotu dopoledne ve zvláštní audienci skupinu italských a německých poslanců, kteří konají v Římě studijní zasedání. Sv.Otec k nim krátce promluvil, nejdříve italsky a pak též německy. V německém proslovu pravil mj., že cílem společenského života ve státě má být úcta k lidské osobě občanů, k jejich právům a povinnostem a pomoc k plnému rozvinutí jejich schopností. Společenský život má pomáhat splnit povinnosti a práva, která jim Stvořitel dal. Nechť vždy tedy v činnosti zástupců lidu vládne spravedlnost, každému ať se dostane, co mu patří; ale též u nich má vládnout láska. Tím slouží nejen vlastnímu národu, nýbrž podávají přínos celoevropské spolupráci a k míru ve světě.

Světové tiskové kanceláře potvrzují zprávu, že všem misionářům, kteří pracují v jižním Sudanu hrozí vypovězení. Americký státní department pověřil severoamerické velvyslanectví v Chartumu, aby vyslovilo oficiálním súdanské vladěm způsobem politování nad učiněným rozhodnutím; z 300 misionářů, kterým vypovězení hrozí, je 50 Američanů. 200 misionářů, tj. kněží, bratří laiků a řeh. sester patří k společnosti pro africké misie, která má mateřský dům ve Veroně v sev.-tálii. Už před rokem muselo opustit Sudan 140 členů též společnosti.

Kard.Bea, předseda koncilového sekretariátu pro jednotu křesťanů pronesl v pátek první konferenci v cyklu určeném důstojníkům italského vojska, Kard.Bea mluvil na téma: Jednota křesťanů a význam nedávných událostí. Kard.Bea mluvil především o pouti sv.Otce do Palestiny: Setkání s patriarchou Atenagorem je výmluvný důkaz odhodlané vůle pracovat, aby bylo překonáno rozdělení, aby byly zbořeny zdi, odhodlané vůle jít vpřed na cestě, jež vede k sjednocení. Jistě, cesta ještě bude dlouhá a nesnadná, ale tato setkání znamenají velký krok, protože byla poprvé protřžena hráz nakupivší se za 5 století. Ekumenické hnutí nechce docílit jednoty na úkor pravdy; mezi křesťany už existuje jistá jezdnota, protože všichni věříme v Krista a přijali jsme křest, je nutné této jednoty a přitom respektovat odlišnou víru druhých bratří. Láskyplné přijetí kterého se dostalo sv.Otci od lidí, kteří v Krista nevěří, je důkazem uctivé pozornosti a živého zájmu veřejného mínění pro Církev a koncil; svět v nich vidí velký přínos k míru a k nastolení lepší budoucnosti.

Arc.z Lyonu kard.Gerlier připomíná svým diecézánům jejich povinnost zúčastnit se obecních voleb; svého práva mají užít podle svého svědomí a ve shodě s požadavky všeobecného dobra.

29.2.64

Die myelin'sche Granulatur ist ein Zellkörp - vā

čas od času vás závěrem našich pořadů upozorňujeme na umysly Apoštola modlitby. Co nám tyto úmysly mají znamenat? že všichni, byť odděleni nevímkolika ostatými dráty, španělskými jezdci, minami a strážnými vězemi, všichni tvoříme jedno tajemné tělo, že si navzájem pomáháme, že všichni, Církev umlčená i Církev víceméně svobodně pracující, všichni ~~jsme~~^{jsme ve vlnách jed. k. ž. sv. sv. sv.} na jedné frontě. Křestané si toho vždycky byli vědomi; ti, kdo fyzicky tělesně nemohli do první linie do misií, na kazatelnu šířit Boží království, účastnili se boje modlitbou - podobní mojžíšovi, který modlitbou, ~~bezpravatelná rukama~~ držel bojující israelské vojáky, a když mě ruce unavou klesaly, nepřátelé ~~se vzhopili~~^{se vzhoupili}, kdežto když ruce pozvedl, byl to Israel který sílel. To je apoštolát modlitby, modlitbou měli bychom vlastně říci; a stejně jméno má sdružení organizovaných členů i sympatizujících, tato armáda sepjatých rukou, která se chce vědomě účastnit velkého boje Církve. Kvůli lidské slabosti si tento jeden velký úmysl dělí několikumíslů; na některý z nich pak den co den obětuje své modlitby dobré skutky, utrpení, přítomnost na mši svaté. To je úmysl všeobecný a misijní jak vás s nimi čas od času seznamujeme. Tak např. v měsíci březnu se modlíme na úmysl aby katolíci prožívali postní dobu v duchu liturgie a dávali to najevo příkladem věřícího života a skutky pokání.

Prožívat postní dobu v duchu liturgie, ~~v duchu bohoslužebných textů; jak~~^{a v úbec} v duchu Církve. Nahlédne-li do ~~č~~, jak se je kněz modlí při mši svaté nebo v breviáři, odhalíme tři hlavní myšlenky: křest, pokání a utrpení Páně.

způsobem, jak přímo bojoval, než se dal pokřtít. Jistě daly by se uvést důvody

proti onomu zvyku; ale daly by se uvést důvody pro ~~úspěšný~~^{úspěšný} přijímat křest s plným vědomím, byl si vědom, co na sebe bere.⁽⁵⁾ A v postní době (vrcholila) příprava těchto ~~čekatelů~~ na křest^U. Často najdeme v mešních textech narážky na

čekatele, např. v neděli poští, kdy pro ně začala doba zkoušek; ve středu
pozvalo ho ~~zválo~~ uvádění do nejumištěnějšího

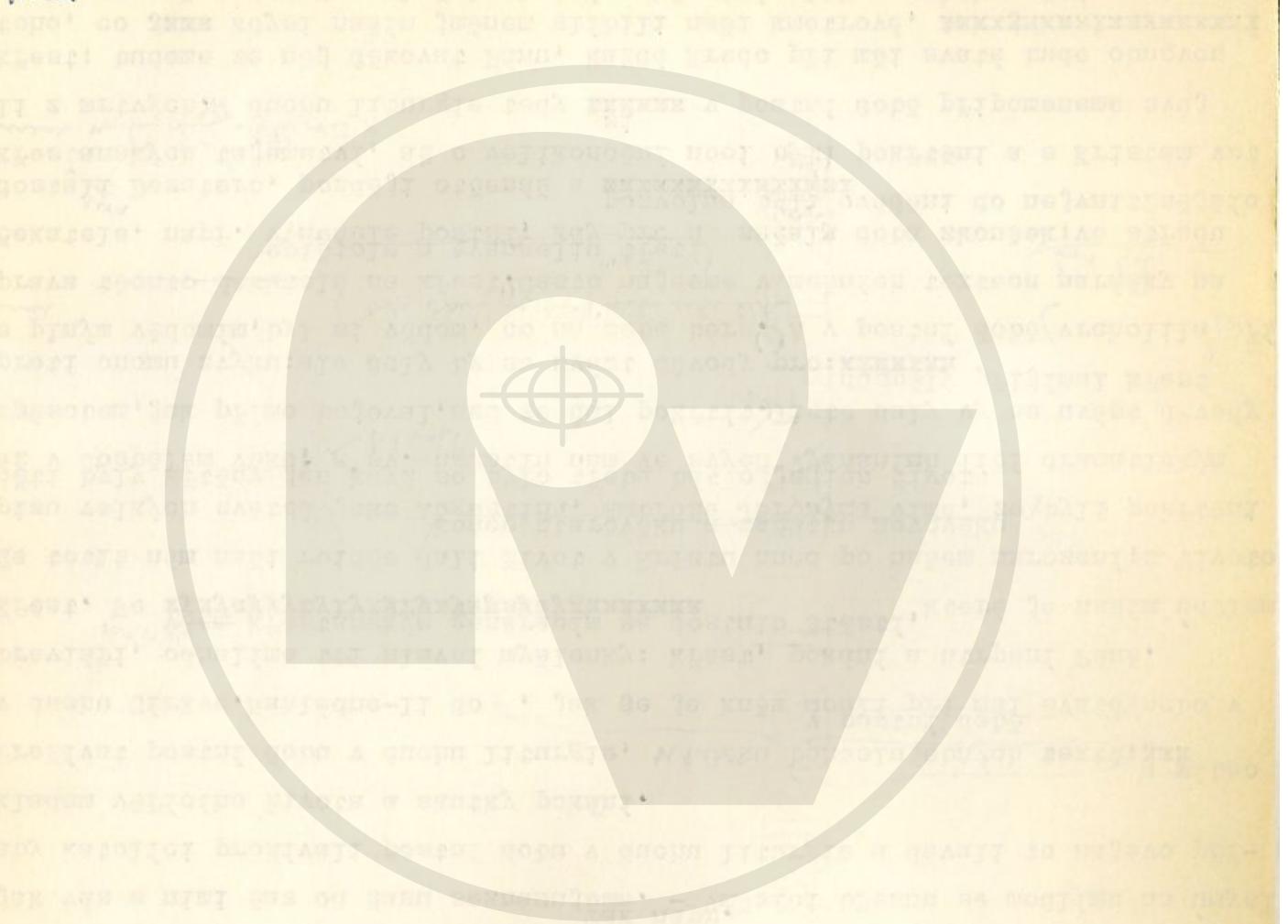
dostal Desatero, později otčenáš a ~~pozvolna byl~~ uváděni do nejvnitřnějších křesťanských tajemství, až o velikonoční noci byl pokřtěni a s Kristem vst

liturgie tedy ~~si~~ v postní době připomeneme svůj

křest; budeme za něj děkovat Pánu, každé Kredo při mši svaté bude obnovou toho, co jsem kdysi naším jménem slíbili naši kmotrové, a slavnostně veřejně společně obnovíme křestní slib o velikonoční noci.—

* nærmest i gitt vært med - tilstrekkel. tilst. for utvirkning av det
med. pris.

für zu viele saten i mi jeh stukko a laubel.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

**ústav pro studium
totalitních režimů**

Dospělí tedy přistupovali za členy Církve v prvních křesťanských stoletích Přijímali křest uvědoměle. Avšak i oni byli slabí lidé: tělo svět a dábel dovedli i tyto dospělé křestany přemoci. Také na ~~tyto~~ hříšníky pamatuje postní liturgie: jsou to tzv. ~~nabádající k důvěře~~ kajícícnici, jimiž plati texty milosrdenství Boží, např. v sobotu po II. neděli postní podobenství o marnotratném synu, příští sobotu odpuštění cizoložnici atd. Na Zelený čtvrtok tyto mrtvé ratolesti ~~nejednou~~ ~~dlouhých~~ ~~letech~~ pokání, když byli vyloučeni ze svatého přijímání a jen z předsíně mohli sledovat mši svatou, ~~byly~~ se znova zazelenaly života v tem v Kristu.) Budeme prožívat dobu postní v duchu Církve, když si uvědomíme svou hříšnost, když kající velikonoční svatou zpovědí, ~~mýkyxýryxymu~~ za nás ukřižovaného smyjeme své viny, když dáme výhost hříchu a jeho žádostivostem, když zemřeme hříchu a vstaneme s Kristem k novému životu. To je vnitřní pokání, ke kterému je volán každý z nás, ať mladý nebo starý, ať kněz nebo prostý věřící. Aprotože to bylo i tělo, které zhrešilo, musíme k pokání zapojit i tělo: tím že více času věnujeme modlitbě - bolestný řezech nebo alespoň jeho část v rodinách, účast na křížové cestě ~~častější~~ slovo přítomnost na mši svaté; a konečně i dobrovolnými skutky pokání. Půst - ~~že~~ dnes už není moderní, dnes lidé zachovávají diétu, prý jsou slabí - a přece když přijde co k čemu, co všechno si dovedou odepřít a vydrží to. Proč my katolíci bychom nemohli dokázat něco i po této stránce a odříkáním vrátit pravou cenu postu. Ve více a více zemích se věřící k němu už vracejí, zavádějí např. Rodinné dny postu - v Rakousku, Německu, Anglii, Španělsku - a v těžek darují hladovějícím a potřebným. A učme k takovým malým obětem z lásky k trpícímu Spasiteli i děti. Nezapomínejme ale, že ke křesťanskému postu patří modlitba a almužna: bez modlitby půst ztrácí svou duchovní náplň, bez almužny se mění v šetření.

A konečně třetí myšlenka liturgie postní doby: Utrpení Páně. Této myšlence jsou vlastně ~~zasvěceny~~ ~~v dlu~~ jen poslední dva týdny: od Smrtelné neděle, a zvl. tzv. Svatý týden, ústíci ve ~~Velký~~ pátek, den Kristova odsouzení a jeho smrti, ale ústíci též v Hod Boží velikonoční. Utrpení Páně jsme zasvětili celých 40 dní, jeho smrt byla výkupná cena, pro kterou jsme ve křtu mohli být přijati za Boží děti, jeho krev skane na nás, kdykoliv při sv. zpovědi se nám dostane odpuštění. ~~Utrpení je možno křtu i k vzdoru vzdoru a plné.~~ Vzpomínka na náš křest, skutky vnitřního i vnějšího pokání, rozjímání ~~utrp~~ ní Páně - to jsou tři myšlenky liturgie postní doby.
 Ty utrpí jeho mě dnu životí, ~~současnou~~: současně dle posti jsi měl
 mít křtu křtu křtu; mít mít v křtu a po křtu křtu

(Páne) Váci, mohu vás sv. Bohu, ^{z několika z důvodů k tomu post}
co nejsou jenom myslí, ale i duchovních ^{moudrosti}
má nařízení pro Boha. A takže řek
Takže moudrost má moudrosti a moudrosti
má, ne moudrost Boha je kouzlo moudrosti.
^(číslo)

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů